JEANNE WALLACE

În bârlogul corsarilor

ALCRIS

Capitolul 1

Portul comercial măturat de vântul puternic nu prea te îmbia să călătorești pe mare, dar Laurence privea extaziată vasul imaculat. Pentru el, lăsase baltă și spiritul de economie și prudența ei binecunoscută.

Hamalul ridică cele trei valize din piele lăsate de șofer pe chei. Un steward cu jachetă albă veni în întâmpinarea tinerei și o ajută să urce la bordul lui „Chaconia Lady“. Din acel moment, făcea parte din rândul pasagerilor privilegiați care se pregăteau să petreacă o vacanță încântătoare la bordul unuia din cele mai frumoase vase ale flotei companiei Halcyon.

În urmă cu două săptămâni visul ei de a face o croazieră de lux fusese pe punctul de a fi spulberat de un funcționar al companiei de la Londra. „Vreți un loc atât de târziu? Păi doamna nu știe că vacanțele Halcyon sunt foarte căutate“? Individul îi promisese vag că o va anunța dacă va renunța cineva, dar ea își luase deja gândul de la croazieră.

Și minunea se produsese totuși. S-a eliberat o cabină de pe „Chaconia Lady“. Tânăra se grăbi să confirme rezervarea.

Decorațiunile interioare erau perfecte. Cuvertura de pe pat era din mătase albastră cu fir argintiu. Mobilierul era compus dintr-un dulap uriaș, o măsuță joasă, un fotoliu și un birou. Baia luxoaxă era pardosită cu gresie gri și argintie.

După ce o anunță că vor ridica ancora cu puțin timp înainte de cină, stewardul o întrebă dacă voia să rămână în cabină sau dorea să cunoască toate posibilitățile de distracție de la bord. Laurence se hotărî să viziteze vaporul: piscina, barul, sala de mese... Admiră splendidul hotel în miniatură pe care îl văzuse fotografiat prin pliantele turistice. Va coborî de pe vas și se va caza apoi într-un hotel la fel de luxos pe insula Saint Just, unde va rămâne două săptămâni. După aceea... Of, se va întoarce acasă cu avionul, dar va trebui să aleagă o cursă foarte ieftină. În mai puțin de o lună, va cheltui banii care i-ar fi ajuns să trăiască șase luni, dar acest detaliu n-o interesa prea mult în acel moment.

Își cumpărase și îmbrăcăminte sumară: rochii de seară, pantaloni scurți, câteva bluze, un taior pentru călătorie, sandale și câteva eșarfe colorate. Luase câteva lecții de machiaj și își schimbase coafura. Părul negru și bogat îi cădea în șuvițe pe umeri.

Rezultatul era excelent. Chipul meu arată superb, își spuse ea uitându-se în oglinda din cabină. Machiată mai mult, ar fi arătat mai provocatoare, dar așa cum era acum, palidă, cu pomeții ușor proeminenți, era foarte drăguță. Sprâncenele frumos arcuite deasupra ochilor verzi, care deveneau mai închiși la culoare în semiîntuneric, adăugau un plus de mister privirii ei.

Dale o tachinase într-una din zile:

– Leagă-ți părul cu o eșarfă roșie, ia în mână un glob de cristal, și toată lumea te va lua drept țigancă.

Din câte își amintea, Steven îi făcuse rareori vreun compliment sau un reproș referitor la privirea ei schimbătoare... N-o făcuse nici măcar în glumă.

Dale, Steven... amândoi erau acum departe. În prezent, ea se numea Laurence Napier și era singură. Se simțea bine în rolul de femeie elegantă. În scurtă vreme, urma să se bucure de rezultatele eforturilor ei sârguincioase de a nu mai fi comparată cu o țigancă.

După-amiaza era pe sfârșite. Luminile din port și din împrejurimile acestuia erau aprinse. La bord se crease o ușoară agitație. Sosiseră o mulțime de mașini care aduseră la debarcader pasageri și bagaje. Pasageri nu erau decât unsprezece și cu ea doisprezece. Va avea tot timpul să-i cunoască. Câți își vor mai aduce aminte după aceea de tânăra văduvă care călătorea singură în cabina numărul nouă?

Laurence își puse un costum din două piese de culoare neagră, cu gulerul și manșetele albe. Își refăcu machiajul și își adună tot părul pe o singură parte, cum îi arătase coaforul ei. Se supărase puțin când el râsese de bretonul ei, dar trebuia să recunoască faptul că schimbarea aceea îi dădea un aer distins.

Podeaua începu să tremure sub picioarele ei, ceea ce însemna că motoarele vasului se puneau în mișcare. „Chaconia Lady“ ieșise deja din port în momentul în care Laurence se îndrepta spre bar, unde spera că îi va găsi pe ceilalți pasageri. Luă un lichior și se așeză la o masă ca să se uite la persoanele care intrau.

Avea impresia că participa la un cocteil alături de niște oameni obișnuiți cu asemenea întâlniri. Nou-sosiții erau

prezentați unii altora de către un ospătar șef. Cel puțin două perechi se cunoșteau între ele. Se întorceau acasă în Barbados și făcuseră cunoștință în timpul călătoriei care îi adusese până aici. Mai era și un medic care se întorcea la St.Just, doi oameni de afaceri din Insulele Antile și o pereche de tineri care își petreceau luna de miere făcând turul Caraibelor. Laurence numără pasagerii și observă că mai lipseau doi. Apoi intră în cercul pasagerilor și îi ascultă, încercă să-și amintească toate numele lor, răspunse la întrebări și le puse și ea altele.

Astfel, află că doctorul Gellhorn fusese la Londra să țină o conferință și era nerăbdător să se întoarcă la cabinetul și la soția lui franțuzoaică. Tinerii căsătoriți puneau mereu întrebări despre Antile și cei din Barbados erau încântați să le răspundă. Laurence le mărturisi că aceea era prima ei croazieră.

Începură să vorbească despre compania Halcyon.

– De când și-a schimbat proprietarul, serviciile au devenit din ce în ce mai bune, spuse unul din antilezi.

– Oh! Da, adăugă un altul. De fapt, cât timp a trecut de atunci?

– Doi sau trei ani... Transformarea ei în companie transportatoare și de mărfuri scumpe și de clienți bogați a fost o lovitură genială.

– Și schimbarea vechiului nume în Halcyon, care înseamnă „zile fericite“. Astfel i-au atras pe englezi, care se știe cât sunt de înnebuniți după soare.

– Și treaba asta chiar le-a plăcut, spuse tânărul căsătorit. Noi am făcut rezervările în urmă cu nouă luni, ca să fim siguri că putem pleca la bordul lui în luna de miere.

Cina a fost anunțată înainte să sosească cei doi absenți. Aceștia și-au făcut apariția la puțin timp după aceea. Era vorba

despre o doamnă între două vârste care se așeză la masa unde stăteau Laurence, doctorul Gellhorn și unul din antilezi și despre un bărbat care avea un loc rezervat la dreapta comandantului.

Poziția la masă a doamnei Scruby-Gould îi permitea lui Laurence să-l studieze în voie pe invitatul de onoare. Deodată, făcu ochii mari și îi îngheță sângele în vene atunci când îl cunoscu pe individ: era Dale! Dale Ransome se găsea foarte aproape de ea, pe când Laurence îl credea atât de departe! El făcea parte din trecutul său. Îl părăsise, se măritase cu alt bărbat și în prezent era văduvă. Dacă acel necunoscut n-ar fi renunțat în ultima clipă la croazieră, ea n-ar fi fost nevoită să sufere un asemenea șoc: să-l revadă pe Dale! Oare acel bărbat nu mai însemna nimic pentru ea? Ar fi dorit într-adevăr să-l considere dispărut fără urmă? Nu era prea convinsă de asta...

Vocea doctorului Gellhorn ajunse până la ea cu un timbru stins, de parcă ar fi venit de foarte departe.

– Așadar, tânărul Ransome va călători împreună cu noi. De obicei era foarte ocupat și prefera să ia avionul. Bănuiesc că a vrut să verifice dacă proiectul său cel mai drag funcționează. L-ați întâlnit vreodată pe Dale Ransome, doamnă Napier?

– Da, dar în urmă cu foarte multă vreme. Știam că familia lui făcea afaceri în domeniul importurilor, dar nu și că sunt proprietarii acestei companii.

– Adevărul e că s-au specializat de mult timp în importul de fructe tropicale. Au niște plantații în insule. Apoi Dale a avut ideea de a cumpăra pe un preț mic șase vapoare Halcyon. După ce le-a renovat, am devenit cu toții clienți pasionați ai celei mai mari agenții din lume. Așa cum cred că îți închipui, această companie este copilul favorit al lui Dale.

– Sunt convinsă de asta. Unde are sediul firma?

– În centrul Londrei.

– Eu am luat biletul din altă parte. Nu știam nimic despre evoluția familiei Ransome.

– Într-adevăr, în general clienții cunosc compania sub numele de Halcyon. Dale călătorește atunci când este necesar, dar locuiește la St.Just. Suntem aproape vecini.

– Este căsătorit? întrebă tânăra femeie după o clipă de ezitare.

– Nu, deși multe tinere râvnesc la statutul de soție a lui. Locuiește împreună cu o bucătăreasă, un majordom și fratele lui, Olivier.

– Ah, da! Îmi amintesc că mi-a vorbit despre fratele lui, dar nu l-am văzut niciodată. Lucrează și el la firmă?

– Nu, nu are decât optsprezece ani. Este pacientul meu.

Secretul profesional îl determină pe medic să se oprească și să schimbe subiectul discuției.

– Povestiți-mi când și cum l-ați cunoscut pe Dale.

– Acum vreo cinci ani. Ne petreceam vacanța în nordul Franței. Nu cred că-și mai amintește de mine.

Doctorul Gellhorn îi zâmbi larg și o privi cu admirație:

– Mă îndoiesc că puteți fi uitată atât de ușor... Nu v-ați mai revăzut de atunci?

– Nu. După acea vacanță, am obținut licența de psihoterapeut, apoi m-am căsătorit. În prezent sunt văduvă.

– Da, am aflat.

Apoi se întoarse spre doamna Scruby-Gould. Antileza relata povestea averilor efemere din insule de-a lungul secolelor. Laurence o asculta, spunând din când în când „serios“? sau „cum a fost posibil așa ceva“? ca să întrețină conversația, dar mintea ei era în altă parte.

Doctorul avea dreptate. Dale probabil că n-o uitase. Se despărțiseră furioși și triști. Ea nu mai îndrăznise niciodată să caute să-l mai vadă. Îi era tare frică să nu se certe din nou. Trăiseră împreună o poveste de dragoste pasionată. El avea pe vremea aceea douăzeci și cinci de ani și ea douăzeci. La vârsta asta, rănile pe care și le produseseră unul altuia lăsaseră niște cicatrice dureroase...

Totuși, Dale încă nu dăduse nici un semn că o cunoștea... Tânăra femeie se temea de acel moment și prefera ca el să o trateze cu o politețe rece. Nu-i prea venea să creadă că o iertase, asta în cazul în care își mai amintea cumva de ea.

După cină, câțiva pasageri se înfofoliră ca să facă o plimbare pe punte. Ceilalți, printre care și Laurence, se duseră în salon. Dale stătea tot timpul de vorbă cu câte cineva, dar ea era sigură că o văzuse. Bărbatul stătea cu spatele la ea, dar păru să simtă că ea plecase. O ajunse din urmă pe punte.

– Doamna Napier?

Deci era la curent cu schimbarea de nume. Laurence dădu din cap și el continuă, dar de data asta în șoaptă:

– Aș vrea să-ți vorbesc. Ești amabilă să mă urmezi în cabina mea?

– Poftim? Nu, mulțumesc. Nu vreau.

El se încruntă.

– Adevărul este că pe vasul acesta sunt un răsfățat al sorții. Cabina mea este mai spațioasă. Aș putea să dau o petrecere în ea. Dar dacă îți e frică de mine, putem să lăsăm ușa deschisă. Vino cu mine!

Rămăsese la fel de arogant. Credea că îl va asculta fără să crâcnească! Invitația lui politicoasă era mai degrabă un ordin.

Pe vremuri era suficient să o cheme și ea alerga imediat la el. Cu ce drept îi cerea acum să se poarte la fel? Cu toate astea, îl urmă.

Era neschimbat. Odinioară, la Saint Raphael, chiar îl botezase pe ascuns „omul bun“. Avea părul castaniu, pielea bronzată și mergea cu o mișcare mlădioasă a șoldurilor. Revedea în gând pieptul lui, acum acoperit de cămașă, cu mușchii jucându-se sub pielea netedă și arămie. Avea ochii albaștri și, atunci când râdea, un ușor tic nervos îi ridica în același timp sprâncenele și un colț al gurii. Dar în acel moment nu râdea. Privirea pe care i-o aruncă atunci când intră în cabină era rece ca gheața...

Ea se așeză și acceptă un pahar cu băutură fără să scoată nici un cuvânt. El se sprijini de marginea barului, se uită câteva secunde la ea și apoi îi spuse:

– Te-ai schimbat foarte mult.

Laurence clătină din cap. Știa cât de multă uimire stârnea noul ei aspect cuiva care o cunoscuse pe domnișoara Kenyon. El continuă să o studieze atent. Arătă apoi spre verigheta de pe degetul ei.

– De când?

– De doi ani.

– Cine este?

– Se numea Steven. A murit anul trecut, în iulie.

– Ar trebui să-ți prezint condoleanțele mele... dar vrei să cred că schimbarea ta i se datorează lui? Putea să fie atât de generos?

Lui Laurence i se făcu rușine de escapada ei. Nu putea suporta interogatoriul lui necruțător. Mândria o împiedică să-i spună cât de mult îi afectaseră acele cheltuieli contul din

bancă. Era mai bine să-l facă să creadă că îmbrăcămintea luxoasă și croaziera scumpă făceau parte din modul ei de viață. Îi răspunse cu calm:

– Steven era adesea prea bolnav ca să mai dea atenție unor asemenea detalii.

– Prea bolnav?

– Suferea de leucemie de patru-cinci ani. Era unul din pacienții mei de la spital.

Dale se întunecă la față.

– Te-ai măritat cu el știind ce boală avea?

– Da.

– De ce?

– Cu ce drept îmi pui asemenea întrebări? Am avut motivele mele! Și îmi era milă de el!

– Milă! explodă el. Te-ai măritat cu nefericitul acela din milă? Doamne Dumnezeule! Cum ai putut să umilești un om în așa hal?...

– Cine ți-a spus că nu-l iubeam? se apără ea.

– Dacă l-ai fi iubit, sunt sigur că mi-ai fi spus!

– N-am de ce s-o fac... după atâta timp.

– Chiar și după atâta timp, probabil te-ai simțit jenată când m-ai văzut, spuse el cu convingere. Spune-mi, cum se face că ai mai putut să lucrezi? Cred că mama ta vitregă nu și-a retras totuși ghearele de pe tine, lăsându-te să lucrezi undeva?

– Nu vei ajunge nicăieri dacă-mi vorbești ironic. La început am lucrat acasă, dar încet-încet a acceptat ideea de a o vizita pe sora ei în Canada. Atunci când i-am vorbit despre planurile mele de căsătorie cu Steven, s-a gândit că nu va suporta să revină să locuiască la noi acasă.

– Bineînțeles, tu i-ai propus să vină la tine...

– Da. Când a murit tatăl meu, acesta m-a pus să promit că voi avea grijă de ea. N-a fost niciodată o femeie prea puternică. Depindea în întregime de mine și a crezut că o abandonasem.

– Ah! Ah! Lucile Kenyon, fragilă ca o floare de câmp atunci când e nemulțumită de ceva! rânji el. Mereu a abuzat de devotamentul tău față de ea!

– Era atât de... pretențioasă, recunoscu Laurence.

– Pretențioasă! S-a îmbogățit pe seama ta! Nu-mi vine să cred că i-ai propus să vină să locuiască la tine.

– Nu a fost chiar așa... I-am spus că mă voi despărți de Steven dacă se va întoarce acasă, dar ea s-a hotărât să rămână la Vancouver. Se simțea bine acolo și sora ei avea mai mult timp decât mine pentru a se ocupa de ea.

– O nouă victimă și o climă plăcută! În plus, putea să se plângă tuturor că fiica ei vitregă n-o mai dorea lângă ea... Așadar, te-ai măritat cu Steven Napier?

– Da, dar la puțin timp după aceea.

– Sperai să se răzgândească și să se întoarcă acasă, nu-i așa?

Laurence nu-i răspunse. Nu îndrăznea să-i mărturisească lui Dale cât de tristă și de inutilă se simțise în lipsa egoistei și tiranei Lucile și cum reușise să-și asume treptat răspunderea în privința lui Steven. Într-adevăr, măritându-se cu el fără să-l iubească, îl înșelase. Dale avea dreptate. Dar Steven nu manifestase față de ea nici un pic de tandrețe. Pentru el nu reprezenta decât o infirmieră la domiciliu.

Dale se uită la ea aproape cu milă:

– Dumnezeule! Ce-ți mai place să faci pe martira! Spune-mi și mie, ce-a fost în capul tău? Ce s-a întâmplat cu fata de care eram îndrăgostit și care pretindea că mă iubește? Poate că nici

n-a existat... Reușea oare să iubească numai când era departe de mama ei vitregă? Ce mult te-am iubit! Dar atunci când n-am mai vrut să te împart cu nimeni, totul s-a sfârșit... asta în cazul în care ai simțit vreodată ceva pentru mine.

Tânăra femeie se înșelase: în ochii lui Dale nu era milă, ci ironie. Se dădu un pas înapoi în momentul în care se apropie de ea ca s-o privească mai bine.

– Ce-o să faci dacă n-o să-ți găsești un alt soț?

– Am făcut întotdeauna ceea ce mi s-a părut că este corect. Chiar și atunci când te-am părăsit, sau când m-am căsătorit cu Steven din cauza milei care ți se pare ție că trebuie disprețuită. N-ai nici un drept să-mi faci reproșuri numai pentru că o nefericită coincidență a făcut să ne întâlnim din nou! Nu știam că ești proprietarul companiei. Dacă aș fi ales altă firmă, nu ne-am fi aflat acum față în față.

Dale o privi intens în ochi.

– Nu te bănuiesc că m-ai urmărit în perioada care s-a scurs după aventura noastră. De altfel, nu cred că ești suficient de sentimentală ca să fii în stare de așa ceva. Adevărul este că nu te afli aici din întâmplare, ci pentru că am vrut eu.

Laurence făcu ochii mari.

– Cum adică?

– Întâmplarea face că eram cu agentul meu atunci când ți s-a refuzat cererea. A venit la mine un funcționar care mi-a spus că o doamnă cu numele de Napier își închipuie că biletele la Halcyon se vând la orice colț din stradă. Te-am văzut plecând și atunci am dat ordin să ți se rezerve un loc. Asta e tot!

– Mie... mi-a spus că a renunțat cineva în ultima clipă. Dar de ce ai făcut asta?

El dădu din umeri și-i răspunse cu sinceritate:

– Din curiozitate. Să zicem că persoana ta mă interesează destul de mult pentru a dori să aflu ce-ai mai făcut în timpul acesta... Chiar dacă acest lucru nu mă mai privește absolut deloc.

– Voiai să afli doar ce s-a mai întâmplat cu mine în acest interval?

– Bineînțeles, prostuțo! Ai fost unica mea dragoste, tu reprezentai totul pentru mine! De asemenea, am mai vrut să înțeleg de ce l-ai preferat pe Napier și de unde ți se trăgea bogăția pe care o afișai. De fapt, cine ești? O doamnă bogată... sau o văduvă veselă care vrea să-și recapete independența? Mai lucrezi undeva?

– Nu. Nu în momentul de față.

– Te duci la St.Just? Unde vei locui?

– La Marechal, timp de două săptămâni.

– Mda... Patru stele. Este un hotel excelent. De ce ai ales St.Just?

– Am auzit că este locul cel mai pitoresc dintre toate insulele.

– Te rog să-mi dai voie să te prezint câtorva prieteni.

– Mulțumesc. Doctorul Gellhorn mi-a făcut deja aceeași propunere, dar nu cred că voi avea prea mult timp la dispoziție pentru așa ceva.

– Și ce-o să faci după ce te vei întoarce acasă? O să joci bridge sau îți vei lua un apartament de vis într-unul din cartierele șic ale orașului?

– Nu joc bridge și nu țin să trăiesc la oraș.

Discuția aceea nu avea nici o noimă. În plus, Dale era și foarte indiferent. El s-ar fi uitat urât la ea dacă ar fi îndrăznit să-i pună niște întrebări atât de personale. Ea continuă:

– Probabil că n-o să crezi, dar am de gând să-mi reiau activitatea.

– Ce meserie aveai? Ah, da, parcă psihoterapeut... Dă-mi voie însă să nu te cred. Sunt convins că luxul te atrage mai mult.

Laurence ar fi vrut să-i întoarcă spatele și să plece cât mai repede posibil în cabina ei, dar el continuă:

– Doar dacă... doar dacă nu cumva poți într-adevăr să le obții făcând pe îngerul păzitor... Și asta cred că e mai important pentru tine decât dragostea unui bărbat.

– Nu vrei să termini odată cu ipotezele astea stupide? îl opri ea scoasă din sărite. Dar el nu-i acordă nici o atenție și continuă:

– Vreau să-ți mai spun doar atât: sper ca într-o zi să te învețe un bărbat ce înseamnă să fii plămădit din carne și oase și care după aceea să te părăsească pe nepusă masă... așa cum ai făcut tu, Laurence Kenyon! Dar mai vreau să văd dacă ți-a plăcut pe vremuri asta.... și asta.... și asta...

O prinsese în brațele lui musculoase și-și sublinia fiecare cuvânt cu un sărut lung și senzual pe buze, pe ochi și pe gât, strângând-o până la sufocare la pieptul lui puternic.

Îi veniră în minte o mulțime de amintiri plăcute, dar săruturile de acum nu semănau cu cele de altădată. Ele nu reprezentau decât un mod de a-și bate joc de ea, de a o umili. Supărată și furioasă la culme, se luptă să scape din brațele lui. El nu încercă s-o rețină.

– Te... te disprețuiesc! îi strigă ea gâfâind de emoție.

– Te cred, dar asta nu înseamnă că am avut dreptate?

Ea se întoarse cu spatele, fără să-i răspundă.

– Ți-am stricat coafura! De fapt, poate că ar fi trebuit să las ușa deschisă.

Capitolul 2

Toată noaptea, Laurence se frământă întrebându-se ce anume îl înfuriase atât de tare pe Dale. Era supărată pe el pentru că o umilise. El o asigurase totuși că discuția lor putea să aibă loc și în public.

Să fi fost de vină căsătoria ei sau motivele care au determinat-o? După părerea lui, mila era umilitoare.... sau mai degrabă îi purta pică din cauză că refuzase s-o părăsească pe mama ei vitregă pentru a rămâne cu el? Sau credea că moștenise inexistenta avere a lui Steven?

Aceste întrebări rămâneau fără răspuns. Se despărțise de Dale în urmă cu multă vreme, de ce să nu aibă dreptul să se mărite cu alt bărbat? Era așa greu de înțeles că cineva se putea căsători din compasiune, fără dragoste, cu un bărbat care avea zilele numărate? De fapt, avea și ea destule motive să fie supărată, din cauză că se despărțiseră. O silise să aleagă între el și Lucile! Dacă sentimentele lui ar fi fost atât de puternice, ar fi putut să găsească o soluție de compromis, dar mândria lui de cocoș nu se putea mulțumi cu așa ceva. Îi dăduse un

ultimatum: ori căsătorie, ori nimic! Și Laurence îi era prea devotată egoistei sale mame vitrege ca să poată s-o părăsească.

Era adevărat că era vinovată de faptul că Dale vedea în ea o femeie risipitoare, care toacă averea soțului ei decedat, dar orgoliul tinerei femei fu deocamdată mai puternic. Se hotărî să-i ascundă în continuare adevărul pe durata celor trei săptămâni cât va sta în Antile. De fapt, n-avea nici un rost să-i explice că setea aceea de lux reprezenta un gest de revoltă împotriva anilor monotoni petrecuți mai întâi alături de Lucile și apoi împreună cu Steven.

Steven era un soț rezervat, închis în el însuși. Viața cu el fusese extrem de plictisitoare. Nu erau bogați, și această sfidare adresată viitorului era pentru ea o consolare.

Oricât și-ar fi frământat mintea, tot nu reușea să înțeleagă purtarea lui Dale. Înțelegea și mai puțin acele săruturi umilitoare aplicate ca un fel de pedeapsă. Ar fi putut foarte bine să-i tragă o pereche de palme, dacă furia lui simțea nevoia să se exprime prin violență! Săruturile lui lipsite de tandrețe reprezentau deci o răzbunare dureroasă...

Știa că prezența lui putea încă să o tulbure, să trezească în ea din nou pasiunea adormită până atunci. Șocul pe care îl simțise atunci când îl văzuse dovedea cât de vie era în mintea ei amintirea extazului trăit în brațele lui.

După ce se despărțiseră, n-ar mai fi reușit să o găsească, chiar dacă ar fi încercat. Acum, când se întâlniseră din întâmplare, își imaginase că o va forța să asiste la spectacolul oferit de disprețul pe care îl simțea față de ea. Avea de petrecut zece zile în preajma lui! Și când se gândea că ar fi putut să aleagă alt traseu decât cel spre Insulele Caraibe! Și culmea! Chiar pe insula pe care locuia el.

„Chaconia Lady“ trecuse deja de insulele anglo-normande când Laurence se duse să-și ia micul dejun în sufragerie. Din cauza timpului urât, majoritatea pasagerilor se hotărâseră să rămână în cabina lor și ea se trezi la masă numai cu domnul Cave și domnul Willis, cei doi antilezi. După aceea se îmbrăcă mai gros și se plimbă pe punte. Apoi împrumută o carte de la biblioteca vasului și se instală în salon să citească.

De câte ori se deschidea ușa sau trecea vreo umbră prin dreptul ferestrelor, ridica nervoasă capul, temându-se să nu fie Dale. Poate că, pentru a respecta bunele maniere, va veni să o salute ca și cum nu se întâmplase nimic. El nu-și făcu apariția, însă puțin mai târziu se așeză lângă doamna Fremayne, una din persoanele care locuiau în Barbados. Aceasta făcu semn spre ceața deasă de afară și spuse:

– S-ar putea să dureze multă vreme...

Apoi începu să brodeze, pălăvrăgind încontinuu.

– Toți domnii de la masă s-au mirat când domnul Ransome te-a răpit aseară... și n-a mai venit în sufragerie. Domnul Cave, care este un fel de asociat al familiei Ransome, a spus că acesta are obiceiul de a pune ochii pe cea mai frumoasă femeie. Pe acest vas, cu siguranță tu ești aceea. Dar atunci când domnul Cave a spus, fără nici o jenă, că o idilă de zece zile nu-i crea nici o obligație lui Dale, doctorul Gellhorn i-a răspuns că auzise chiar de la tine că sunteți vechi cunoștințe.

– Nu suntem prieteni prea apropiați, o corectă Laurence. Nu ne-am mai văzut de mulți ani și nu știam că va călători pe acest vas.

– Oh! Nici măcar căpitanul nu știe dacă Dale sau tatăl său a fost cel care a hotărât să ia vaporul în loc de avion. E minunat, nu-i așa, să vă întâlniți aici? În afară de proaspeții căsătoriți, voi sunteți singurii tineri de pe vas.

Laurence șopti:

– Da, desigur, dar pentru el aceasta nu este decât o călătorie de afaceri. Sunt convinsă că nu va avea timp să stea împreună cu noi.

– Oh! Se găsește întotdeauna timp dacă vrei! Oricum, se dau mereu mici petreceri.

Exista obiceiul pe vas să se schimbe locul pasagerilor după fiecare masă, astfel că Laurence se trezi în compania domnului Cave și a tinerei perechi, care aproape nu participau deloc la discuții. Dar antilezul umplea cu prisosință această lacună vorbind încontinuu, uneori chiar și singur. Nu era la fel de discret ca doctorul Gellhorn în privința vieții private a lui Dale.

– Este proprietarul unui domeniu superb pe Mont Michel, chiar în dreptul portului! Are un mic port privat și un parc imens. Casa este de dimensiunile unui castel. Are un singur etaj, ca să reziste la tornade. Dale a pus să se construiască o căsuță pentru fratele lui. Îl cunoști pe fratele lui, doamnă Napier?

– Nu, îl știu numai din auzite.

Domnul Cave părea să caute un pretext pentru a continua discuția, ceea ce nu-i lăsa prea mult timp!

– E o poveste foarte tristă. Băiatul venise să petreacă la ei câteva luni de vacanță în sezonul ploilor. Închiriase o mașină sport și bătea străzile insulei cu ea. Își risca viața în orice clipă la volanul acelui bolid. Într-o zi, când mașina era condusă de Dale, mașina s-a dat peste cap și băiatul și-a rupt coloana vertebrală...

– Dumnezeule mare! șopti ea.

– Dale a fost găsit nevinovat. Nefericitul băiat a fost dus de urgență în Barbados ca să primească îngrijiri, dar un nerv important a fost secționat în timpul unei operații și a rămas

paralizat de un picior. De atunci, trăiește la Mont Michel și nu pare că ar vrea să mai plece vreodată.

– Dar nu credeți că ar fi mai bine îngrijit în Anglia?

– Bineînțeles, dar din câte înțeleg, tânărul refuză să facă acest pas, ba chiar, și să asculte de sfaturile doctorului Gellhorn, care îl îngrijește...

– Se ocupă vreo infirmieră de el? se interesă Laurence.

– Nu. Au încercat să angajeze mai multe în timp, dar nici una nu rezistă mai mult de o săptămână. Bucătăreasa lui Dale îi gătește mâncarea și majordomul acestuia îl servește. Dale se ocupă foarte mult de el.

– Dacă băiatul refuză să fie tratat și să plece din St.Just, nu mai este nici o speranță.

– Așa este. Probabil că tatăl lui l-ar fi putut aduce în Anglia, dar este în vârstă și Dale se simte răspunzător de situația lui.

– De ce?

– Ăă... păi el conducea mașina, nu-i așa?

Era convinsă totuși că Dale nu era singurul vinovat de producerea accidentului, își spuse Laurence într-un elan de simpatie. Nu putea suporta să-l vadă implicat într-o poveste atât de dureroasă.

După ce și-a băut ceaiul în compania celorlalte doamne, a pornit spre cabina ei, dar s-a trezit nas în nas cu Dale. Tânăra femeie avea de gând să-l salute și să meargă mai departe, dar el nu se dădu în lături ca să-i facă loc.

– Te căutam, spuse el. Vrei să cinezi în cabina căpitanului, mâine seară?

– În cabina căpitanului? De ce m-ai ales tocmai pe mine?

– E o tradiție în timpul croazierelor. Sunt invitați pe rând, toți pasagerii de pe vas.

– Nu trebuie să aștept să mă invite el însuși?

– Nu. El m-a invitat pe mine și eu îți cer să fii partenera mea.

Laurence îi evită privirea.

– După ce am aflat în noaptea asta ce părere ai despre mine, invitația ta mă miră foarte tare, îi răspunse ea cu răceală în glas.

– De ce? Dar ți-am adus la cunoștință părerea mea despre metamorfoza pe care ai suferit-o în anii de când nu te-am văzut.

– Și trebuia s-o faci cu atâta răutate?

Dale dădu din umeri.

– Acum, după ce răul s-a produs, asta nu mai are nici o importanță. Ți-ai ales deja calea pe care vrei s-o urmezi. După ce vei petrece ceva timp în lumea pe care vrei s-o cucerești, nu-ți vei mai aminti de vorbele care spui că te-au jignit.

– Nu prea cred să fie așa. Răutatea ta a fost premeditată. Ce înțelegi totuși prin „lumea pe care vrei s-o cucerești“?

– Păi, nu asta îți dorești?

Se uită cu ochi de cunoscător la eșarfa de marcă legată la gâtul tinerei și la poșeta superbă care-i atârna pe umăr.

– Doar nu vrei să spui că hainele astea scumpe și eleganța studiată pe care le afișezi sunt menite să-ți facă plăcere numai ție.

Ea zâmbi ușor.

– Nici nu știi ce departe ești de adevăr. Bănuiesc că nu-ți poți închipui că o femeie relativ bogată vrea să fie elegantă pentru ea însăși.

El clătină din cap.

– Nu e numai asta, mă refer și la... aerul tău.

– Cum adică?

– E greu de explicat. Lași impresia că ești o pasăre de pradă care-și pândește victima vreme îndelungată și acum este gata să se năpustească asupra ei.

Laurence lăsă ochii în jos. Cât de mult se înșela! Dar avea dreptate s-o bănuie că își cumpărase cu mare plăcere acele lucruri... Până atunci nu avusese timp să se mai gândească și la ea și nici nu se va mai ivi probabil o asemenea ocazie, din moment ce își cheltuise toate economiile.

Spuse cu o voce înăbușită:

– Văd că mă tratezi în continuare cu dispreț. Cred că nu voi accepta invitația căpitanului.

– Serios? Înseamnă că sunt într-o mare încurcătură.

– De ce? Poți să inviți pe altcineva.

– Gândește-te mai bine: suntem singurele persoane libere de la bordul vasului. Toți ceilalți sunt împreună cu perechea lor sau sunt legați printr-un fir invizibil de cei pe care i-au lăsat acasă: doctorul Gellhorn, Cave, Willis... Mă vezi invitând-o pe doamna Scruby-Gould?

Laurence nu se putu abține să nu zâmbească de acea idee cumplită.

– Dar oricum va fi invitată, atunci când îi va veni rândul!

– Evident, dar nu de mine! Căpitanul se așteaptă ca tu să fii partenera mea la cină.

– Chiar înainte de a cunoaște răspunsul meu?

– Da. După părerea lui, trebuie neapărat să vin cu tine. Dacă mă refuzi, îmi va fi știrbită demnitatea.

– Și un Ransome nu-și poate permite un asemenea afront, nu-i așa?

Dale se prefăcu că nu aude observația ei.

– Sau pot foarte bine să te duc acolo cu forța... și în cazul acesta tu ești cea care va ieși cu prestigiul șifonat.

În timp ce se îmbrăca, Laurence încerca să se autoconvingă că în prezența căpitanului Kitchin și a secundului său nu era în pericol. Dale nu va îndrăzni s-o umilească în fața lor și credea că poate conta pe bunul lui simț pentru a-și ascunde părerea proastă pe care o avea despre ea.

Seara aceea fiind un eveniment important, Laurence se hotărâse să se îmbrace cu cea mai elegantă ținută a ei: o rochie lungă cu bretele, mulată pe corp, din mătase albă, cu garnituri argintii.

Ideea ei fu răsplătită din plin de privirea admirativă cu care o întâmpină Dale.

Primirea călduroasă pe care i-o făcu ofițerul de marină o făcu să se simtă imediat în largul ei. Băură un vin excelent și se delectară cu feluri de mâncare rafinate. Servirea era perfectă și conversația amuzantă.

Laurence era încântată să fie singura femeie între trei bărbați care erau foarte curtenitori cu ea, deși știa că purtarea lui Dale era falsă. Nimeni nu putea să-i strice bucuria acelei seri!

Atunci când Bill Stellhouse, secundul vasului, se ridică să plece, și Dale făcu la fel. Îi mulțumiră în același timp gazdei lor și părăsiră cabina.

Vremea se mai îndreptase puțin și în cea de-a treia noapte petrecută pe vas liniștea era deplină. Pe cerul fără lună apăruse mii de stele. Urmau să se despartă, dar Laurence nu voia să se întoarcă atât de devreme în cabină și nici să rămână singură.

– Am putea face o mică plimbare pe punte, îi propuse el.

– Se lasă frigul.

– Mai pui ceva pe tine.

Ea ezită, apoi acceptă.

– Mă duc să-mi iau ceva de îmbrăcat.

– Te însoțesc.

O ajută să-și pună jacheta groasă din mohair. Deodată, simți intens prezența lui Dale în spatele ei. Dacă nu s-ar fi temut să fie umilită din nou, ar fi fost de-ajuns să se întoarcă pentru a se lipi de pieptul lui. Nu-și duse gândul până la capăt, ci doar îi mulțumi pentru ajutor.

După ce se plimbară puțin, se sprijiniră cu coatele de balustrada vasului.

– Rafinamentul cu care te-ai îmbrăcat în seara asta ți-a fost de folos: ai strălucit ca o stea pe cer.

– Serios?

– Kitchin și Stellhouse erau la picioarele tale, fără să fii nevoită să te folosești de trucurile feminine obișnuite pentru a le atrage atenția. Le-ai părut absolut fermecătoare.

– Îți mulțumesc! Îmi face plăcere ce-mi spui.

El nu remarcă ironia din glasul ei și continuă:

– Mi se pare că, deși era bolnav, dragul de Steven a avut un aport benefic asupra ta. Atunci când ne-am despărțit, erai mult prea sensibilă, puneai totul la inimă. Dat fiind că erai încăpățânată și foarte naivă, parcă nici nu auzeai când îți vorbeam. Soțul tău te-a făcut să te maturizezi.

Într-adevăr, dacă a te maturiza însemna să te aștepți la puțin și să nu obții nimic de la bărbatul cu care se măritase, adică nici bani, nici prietenie, nici dragoste, judecata era corectă, își spuse Laurence.

– Am cu cinci ani mai mult, asta e tot.

– Ești mai înțeleaptă... și mai dură.

Dale se întoarse cu fața la ea. Îi șopti, căzut pe gânduri:

– Mă întreb de ce ai ales o croazieră scurtă, de numai zece zile, ca să-ți exerciți talentul de seducătoare. Nu e rentabil să

ai numai unsprezece pasageri de prostit... Un tur al lumii ți-ar fi oferit o rază de acțiune mai mare, dacă ți-ai propus să găsești un alt bărbat pe care să trebuiască să-l răsfeți.

– De ce aș avea nevoie de un scop anume? M-au atras Insulele Barbados. E o destinație minunată în timp ce în Anglia este iarnă! Nu este un motiv suficient de întemeiat?

– Ba da, dar sunt convins că ai avut altceva în cap.

Vorbele lui erau mai adevărate decât și-ar fi putut închipui, de aceea s-a simțit acuzată.

– După trei zile petrecute împreună, ești convins că m-am schimbat enorm și îmi scoți asta pe nas tot timpul. Ce-ar fi totuși să mai vorbim și despre tine? îl provocă ea. Nu știu nimic despre persoana ta, în afară de ce-am auzit de la alții.

– Ești mulțumită de portretul schițat de bârfitorii de pe vas?

– De unde să știu adevărul, dacă nu-mi spui nimic? Doctorul Gellhorn spune că locuiești la St.Just împreună cu fratele tău, Olivier, iar domnul Cave mi-a dezvăluit motivele prezenței sale acolo.

– Sunt convins că o altă persoană bine intenționată îți va face o dare de seamă asupra muncii mele și a modului în care îmi petrec timpul liber, inclusiv aventurile mele amoroase. Ce vrei să știi în plus?

Laurence era enervată de tonul lui arogant.

– Nu vreau să aflu secretele tale.

– Chiar așa, de ce te-ar privi pe tine aceste lucruri?

– Nu mă privesc absolut deloc. Am mai auzit că ești foarte discret atunci când este vorba despre aventurile tale. Îți place ca ele să fie scurte și fără urmări.

În cazul în care avusese de gând să-l rănească, se înșelase. Dale începu să râdă și se prefăcu foarte interesant de ce auzise.

– Serios? Atunci, ar trebui să mă felicIți pentru că știu cum să procedez! Și Don Juan se pricepea să dea repede papucii amantelor sale, o tachină el.

– Ai cumva impresia că ești vreun donjuan?

– În orice caz, din câte înțeleg, așa mă văd informatorii tăi. Nu sunt de acord însă să se vorbească despre „iubitele“ mele. Până acum n-am avut decât una.

Laurence ajunsese în culmea disperării. Ea îi ceruse să discute în mod sincer, dar ironia lui o jignise profund. Se săturase să-i mai asculte răutățile.

– Ne întoarcem înăuntru? îl întrebă ea brusc.

În fața cabinei, ea îi întinse mâna. Cu o eleganță neașteptată, el o duse la buze, privind-o provocator:

– De un singur lucru poți să fii sigură, și anume că nu sunt un vânător de fuste nerușinat.

– Ce păcat! îl ironiză ea. Îți lipsește tehnica?

– Deloc, sunt as la capitolul acesta. Doream numai ca acest aspect să fie clar între noi.

– De ce?

– Dacă vom continua să ieșim împreună, dragii noștri pasageri vor începe neîntârziat să comenteze relația noastră. Nici nu-ți închipui cât de mult le place să bârfească despre astfel de subiecte.

Îi ura cinismul de care dădea dovadă. Aceasta era o nouă trăsătură de caracter a străinului care devenise Dale.

– Exagerezi. Oamenii nu sunt atât de clevetitori. În orice caz, cred că ar trebui să nu ne mai vedem atât de des. În felul acesta, nimeni nu va mai avea de ce să-și facă griji pentru virtutea mea.

– Crezi că este posibil să nu ne întâlnim, într-un spațiu atât de restrâns?

– Firește.

– Chiar dacă toți ochii vor fi în căutarea unei idile? Indiferența noastră reciprocă va stârni mirarea tuturor.

– Dacă își vor închipui că există ceva între noi, voi pune lucrurile la punct imediat!

– Și ei vor lua reacția ta drept o simplă ceartă între îndrăgostiți.

Îi făcea plăcere s-o agaseze, dar răbdarea tinerei se cam terminase:

– În definitiv, ce vrei de la mine? Să-mi pătez reputația lăsând să circule zvonuri false? Nu cumva îți închipui că ești vreun bărbat irezistibil?

Dale oftă ușor.

– Ce naivă ești! Nimeni nu poate contesta faptul că ești cea mai frumoasă femeie de la bordul vasului. Pasagerii vor începe să bârfească.

– N-or să aibă de ce, pentru că voi sta departe de tine până la sfârșitul călătoriei!

Dale avea însă dreptate. Nu era posibil ca ei doi să se ignore total. Se nimereau adesea unul lângă altul la masă sau erau parteneri la jocul de bridge... Toți pasagerii se duceau în salon dimineața, ca să bea ceva sau să stea de vorbă. Lipsa vreunuia din ei ar fi stârnit, în mod inevitabil, comentarii. Erau invitați împreună la petrecerile organizate în cabine și ea încerca să facă figură frumoasă în calitate de parteneră a lui Dale.

Calculă câte zile mai era nevoită să se poarte ca o femeie bogată și leneșă. Rațiunea îi spunea să uite de acel bărbat, dar inima o trăda, temându-se de momentul în care nu va mai fi lângă ea.

Anii petrecuți lângă egoista Lucile și indiferentul Steven, făcuseră din Laurence o persoană închisă în ea însăși, dar acum simțea nevoia să se confeseze cuiva. Se întâmplă ca acesta să fie doctorul Gellhorn.

Aveau preocupări profesionale comune și el se arăta foarte interesat de planurile tinerei femei, așa încât socoti că putea să-și deschidă sufletul în fața lui fără nici o teamă. Și el credea că moștenise averea de la soțul ei decedat.

– Păcat că medicina pierde oameni ca dumneata. Ce s-ar face doctorii fără terapeuți de toate felurile care să-i ajute în muncă?

– Mi-a părut rău că a trebuit să renunț la serviciu dar, pe vremea când trăia soțul meu, acesta îmi ocupa tot timpul.

– Îmi închipui, și acum nu mai este nevoie să-ți câștigi existența.

Laurence avea de gând să-l mintă, dar se răzgândi:

– De fapt, mi-e teamă că lucrurile nu stau chiar așa.

– Poftim?

– Când a murit, soțul meu mi-a lăsat puține lucruri. Am cheltuit aproape toți banii pentru a-mi oferi această călătorie și hainele de pe mine... După ce mă voi întoarce în Anglia, voi începe să-mi caut un loc de muncă.

Zâmbi cu tristețe.

– Probabil mă credeți o prostănacă sau și mai rău.

– Absolut deloc, protestă el. E o atitudine foarte umană... și foarte feminină. Ești foarte curajoasă. Multor oameni le-ar plăcea să facă la fel, dar sunt prea lași ca să-și asume consecințele faptelor lor. Îți mulțumesc că ai avut încredere în mine. Ne închipuiam cu toții că ești văduva vreunui miliardar.

– Nu le spuneți adevărul! Poate că este o prostie din partea mea, dar toate astea nu vor dura decât câteva zile. Nu mă voi mai întâlni niciodată cu vreunul din pasagerii acestui vas, așa că, pentru a scăpa cu fața curată, vă rog să nu le spuneți nimic!

– Îți promit că îți voi respecta dorința, dar cred că te vei mai întâlni cu unii din noi, de exemplu cu Dale Ransome.

– N-am de gând să fac așa ceva!

– Să înțeleg că nici el nu știe micul tău secret?

Ea îi răspunse printr-un semn din cap.

– Nu intenționezi să-l vizitezi în timpul șederii la St.Just?

– Sper că nu... dar dacă va trebui s-o fac, sper că veți ține promisiunea, nu-i așa?

– Desigur! Dar dat fiind că erați vechi prieteni, am clădit în jurul vostru un întreg roman... Formați un cuplu foarte plăcut: sunteți de aceeași vârstă, amândoi sunteți frumoși... Chiar aveam de gând să-i anunț și pe ei, dacă această idee s-ar fi confirmat înainte de plecarea dumitale de la St.Just...

– Nici nu s-a pus vreodată această problemă. Faptul că suntem parteneri la petreceri nu înseamnă nimic. Ne vom despărți aproape ca doi străini.

– Am înțeles. În orice caz, pot să mă consider prietenul dumitale?

– Oh, da!

– Mă bucur. Acum, te rog să mă scuzi. Am întâlnire cu domnul Willis la bar.

Se ridică din șezlong și îi întinse mâna, dar apoi se răzgândi și o sărută ușor pe obraz.

– Îți urez noroc!

Când se întoarse, fu gata să se ciocnească de Dale. Se salutară și Dale se așeză lângă ea.

– Știai că Brian este căsătorit și își adoră soția?

– Da.

– Și atunci?

– Atunci, rosti ea rar, a fost un sărut care se dă în general unei mătuși, unui prieten sau unui copil mic.

– Serios? Te-a sărutat deja?

– Din câte țin eu minte, nu, îi spuse ea nepăsătoare, ridicându-se în picioare.

Prietenia doctorului Gellhorn îi dădea curaj. Se simțea în stare să nu ia în seamă bănuielile jignitoare ale lui Dale referitoare la ea.

– Mă duc să fac o ultimă baie în piscină. Ne întâlnim acolo?

– E posibil, dar asta nu va fi ultima ta baie. S-a produs o schimbare în program. Vom face o escală în insula Barbados. Deci vom petrece o noapte în plus la bord.

– ... Cum așa?

– Din cauza schimbării. Vom ajunge în port mâine dimineață și vom pleca seara. În felul acesta vei avea ocazia să vizitezi orașul Bridgetown și împrejurimile lui.

– Dar mi-am rezervat camera la hotel pe St.Just.

– Au fost anunțați prin radio.

Laurence mai stătu puțin, întrebându-se dacă Dale îi va propune să viziteze insula. Se simțise atât de umilită de observațiile lui răutăcioase, încât i-ar fi făcut plăcere să-l refuze... deși nu-i prea surâdea să viziteze singură un oraș exotic necunoscut.

Croaziera se apropia de sfârșit și jumătate din pasageri urmau să părăsească vasul în insula Barbados. Nu avea nici un motiv s-o invite în oraș. Scurta lor comedie se terminase.

A doua zi de dimineață, pe cheiul portului Bridgetown erau o mulțime de oameni veniți să întâmpine vasul. Barbados este o insulă plată. Nu se zărea la orizont nici un munte, dar era acoperită cu o vegetație luxuriantă și multicoloră. Florile, cerul albastru și senin, nisipul auriu al plajei și căsuțele joase reprezentau o bucurie pentru ochi. Însăși mulțimea de la debarcader era o sărbătoare a culorilor. Toți fluturau batiste, eșarfe sau ramuri înflorite de portocal.

Toți pasagerii vasului se aflau pe punte și răspundeau la semnele de simpatie ale localnicilor. Cele două perechi care locuiau în Barbados își reperară prietenii și făceau gesturi disperate în direcția lor. Dale, care stătea la câțiva metri de Laurence, îi făcuse semn unei femei.

Aceasta stătea ceva mai departe de mulțime. De la acea distanță nu-i putea desluși trăsăturile, dar Laurence văzu că era înaltă și zveltă. Îmbrăcămintea albă îi scotea în evidență pielea bronzată. Părul blond și buclat îi cădea greu pe umeri. Era de-a dreptul încântătoare.

Îl aștepta pe Dale. Se înțeleseseră dinainte, deși, după spusele căpitanului, hotărârea de a se face escală fusese luată abia ieri. Însemna că Dale o anunțase pe necunoscută printr-un mesaj radio...

O asigurase pe Laurence că nu era implicat în nici o aventură amoroasă. Atunci, cine era individa? Și ce relații erau între ei? Tânăra ar fi dat oricât pentru a-și astâmpăra curiozitatea.

Capitolul 3

Unei străine singure vizitarea orășelului Bridgetown i s-ar fi părut plictisitoare, dar Laurence era în culmea fericirii. Soarele blând, umbra plăcută a palmierilor și cântecele antilezelor o încântau.

Pasagerii se împrăștiaseră repede. Nu-i văzuse plecând pe Dale și pe însoțitoarea lui. Doctorul Gellhorn avea o întâlnire în oraș. Cei care locuiau în Barbados fuseseră înconjurați repede de prietenii lor. Cât despre doamna Scruby-Gould, aceasta se urcase într-un Rolls Royce și dispăruse. Laurence se plimbă pe străzi, admirând buticurile. O impresionară nespus grămezile de fructe tropicale din piață și își cumpără două vase de lut specifice locului și niște pânză din bumbac brodată de mână.

Era o după-amiază foarte liniștită. Băștinașii se împrăștiaseră imediat ce se închiseseră magazinele. În timp ce se odihnea pe o bancă, se întrebă unde ar putea să mănânce ceva. Singurii oameni pe care îi vedea în jurul ei erau șoferii de taxi, care așteptau clienți picotind la volan. Unul din ei, un tânăr cu trăsături plăcute, i se adresă:

– Doamnă! Doriți să faceți turul insulei? Să vedeți cele mai frumoase panorame sau să găsiți un restaurant? îi propuse el subliniind fiecare destinație cu câte un zâmbet larg.

– Chiar nu știam unde să mă duc, îi răspunse Laurence.

– Hotelul Victoria, Regal, Mount Gay, Sam Lord's Castle...? înșiră el dintr-o răsuflare.

Citise undeva povestea lui Sam Lord. Acel plantator-contrabandist făcuse avere atrăgând navele comerciale spre recife. Din banii adunați astfel, își construise un castel.

– Bine! Du-mă la Sam Lord. Este departe?

– În capătul celălalt al insulei, în afara orașului, spuse el, temându-se că-și va pierde clienta.

– N-are importanță. Să mergem!

Avea suficient timp la dispoziție până la plecarea vasului. În plus, pornise la drum hotărâtă să vadă cât mai multe lucruri. Se așeză lângă șofer, care păru încântat de gestul ei. Se prezentă: se numea Rico Morgan.

– Dar puteți să-mi spuneți Rico!

Vorbea destul de bine englezește. Îi povesti cu lux de amănunte legenda lui Sam Lord: crimele pe care le făcuse, uriașa lui avere și fantomele care bântuiau prin castel, care acum fusese transformat în hotel. De fapt, acesta era o clădire arătoasă, cu ferestre imense. După numărul mașinilor parcate în fața intrării, înțelese că hotelul avea o faimă foarte bună.

Rico opri la umbra unor copaci. Tânărul rămase cu gura căscată când văzu că Laurence nu cobora din mașină, deși îi deschisese portiera.

Stătea cu capul aplecat, scotocind prin geantă după bani. Adevărul era că-l văzuse pe Dale pe peronul hotelului și acesta nu era singur! Era împreună cu necunoscuta din port, care îl

ținea de braț. Laurence nu se ridică decât atunci când îi văzu urcând într-o luxoasă limuzină americană și plecând, cu femeia la volan.

Rico o întrebă, cu un aer trist:

– Vreți să luați un alt taxi ca să vă întoarceți în oraș?

– Nu, nu! îl asigură ea.

Nu voia să se întoarcă prima pe vas, ci dimpotrivă, ar fi dorit să-i lase impresia lui Dale că petrecuse o zi minunată și că sosise în ultima clipă.

– Așteaptă-mă aici, Rico. Mi-ar plăcea să văd și restul insulei după ce iau masa.

Îi întinse bani și pentru masa lui și, după zâmbetul tânărului, își dădea seama că își făcuse un prieten.

Ca aperitiv, a ales pepene galben extrem de parfumat, apoi a luat niște clătite crocante cu pește și ca desert banane cu miere. Toate acele mâncăruri erau noi pentru ea și se hotărî să mai guste și din punchul de Caraibe.

Se întoarse apoi la Rico și își continuară drumul printre plantațiile de trestie de zahăr și marile proprietăți cu frumoasele lor case coloniale. Văzu apoi plajele străjuite de palmieri și clădiri noi, printre care și aeroportul. Își terminară excursia vizitând parcul public din Bridgetown, care era o adevărată simfonie de culori.

Laurence îi atrase atenția șoferului că trebuia să se întoarcă în port la timp.

– Nu vă faceți griji, vom ajunge la țanc, spuse el zâmbind cu toată dantura.

Pe drum, Rico îi punea întrebări despre Anglia, în schimb Laurence era interesată de istoricul locurilor pe care le vizitau.

Deodată, se simți foarte singură. Dale i-ar fi putut servi drept ghid, dacă nu l-ar fi părăsit cândva... Acum era prea târziu!

Rico o întrebă, cu un aer timid:

– Sunteți căsătorită?

– Sunt văduvă. Dar tu?

– Nu, nu sunt însurat.

Laurence se aștepta la acest răspuns, deoarece Rico părea foarte tânăr, însă acesta adăugă fără nici o jenă:

– Dar am cinci copii și o prietenă.

Laurence fu prea uluită ca să mai poată spune ceva și Rico adăugă vesel:

– Ne vom căsători în vara asta sau de Crăciun. Avem timp!

Tânăra îl întrebă dacă erau departe de port, ca să schimbe subiectul discuției. Soarele începea să apună și se temea să nu întârzie.

– Nu suntem prea departe. Vreau să vă arăt monumentul amiralului Nelson.

Deodată, spuse:

– Nu vreți să-mi vedeți copiii? Casa mea este foarte aproape, uitați, acolo! spuse el arătând spre un punct la orizont.

– Acela e satul tău?

– E numai un cătun de trei-patru case, o corectă el.

Și într-adevăr, ce mai case! Erau niște maghernițe din lemn și tablă, dar Laurence se hotărî să-i facă plăcerea. Așadar acceptă să-i cunoască pe copii și pe prietena lui. Coborî din mașină zâmbind.

– Stau numai câteva minute!

Dar ușa uneia din maghernițe se deschise brusc și o femeie alergă spre Rico. Îl prinse de cămașă și striga la el într-un

amestec ciudat de creolă și engleză. Rico se întoarse spre Laurence și îi spuse:

– S-a întâmplat ceva cu cel mic. Veniți și dumneavoastră?

Între timp, din casă ieșiseră patru copii care o priveau curioși pe Laurence. Apoi alergară chiuind spre taxi și se cățărară pe el. Laurence îi urmă pe Rico și pe Judy, tânăra antileză.

Pe masă se afla un coș în care se afla culcat un bebeluș. Acesta gemea încontinuu, fără să plângă. Stătea cu genunchii la gură și era roșu la față. Laurence observă brațele și picioarele rahitice ale copilașului. Cu permisiunea lui Judy, se așeză pe un scaun cu sugarul pe genunchi.

– Tocmai o îmbrăcam s-o culc și când deodată s-a... înțepenit! se văicărea Judy. Știți cumva ce ar putea să aibă?

– Cred că da. Adică sper că știu.

Laurence se uită în jurul ei. Îi trebuia multă apă caldă ca să-i facă baie fetiței ținând-o de subțiori. Judy umplu imediat un lighean care servea drept cadă. Laurence cufundă de mai multe ori copilul în apă și apoi îi puse pe frunte un prosop înmuiat în apă rece.

Trecură douăzeci de minute. Laurence văzuse destul de multe cazuri de convulsii ca să fie sigură de tratamentul pe care-l aplica. Sugarul începu să dea semne de înviorare.

În sfârșit, picioarele i se destinseră și fața acesteia căpătă o culoare aproape de cea normală.

– Criza s-ar putea repeta. Trebuie să fie văzută de un doctor. Poți să chemi pe cineva, Rico?

El clătină din cap.

– Doctorii se găsesc numai la spital.

– Atunci, s-o ducem acolo imediat, îi ordonă Laurence uitându-se la ceas. Spera ca orașul să nu se afle prea departe și că pentru a ajunge la spital n-o să-i ia prea mult timp. Cu puțin noroc, ar fi putut să ajungă la vas înainte de plecarea acestuia.

Dar când Rico opri mașina în port, ora de plecare trecuse de mult. Așteptaseră prea mult la spital. Ar fi putut să ia alt taxi, dar ținuse neapărat să-i explice ea însăși infirmierei ce se întâmplase cu bebelușul. Credea că i se va ierta întârzierea atunci când va relata incidentul căpitanului.

Foarte stânjenit, dar și recunoscător, Rico refuză să i se plătească la sfârșit cursa, dar Laurence, știindu-l sărac, îl convinse să accepte, apoi se urcă pe vas.

Dale se afla pe punte. Era convinsă că-i va lua întârzierea drept o încălcare a regulilor de navigație. Nu era singur, însă. În timp ce se apropiau de ea, însoțitoarea lui îi șopti acestuia:

– Te aștept în salon. Vino și tu acolo înainte de plecarea vasului.

El dădu din cap și o lăsă să plece. Arătă spre panoul de afișaj și o întrebă:

– Nu știi să citești? Sau ai întârziat dinadins? Nu cumva din cauza firii tale miloase a trebuit să stăm cu toții să te așteptăm? Nu ne-am înscris la vreun maraton, dar oricum, avem un program de respectat.

Laurence fu uluită să-l audă rostind acele cuvinte sarcastice. N-avea nici un drept să se poarte așa cu ea! Deși era proprietarul companiei, singura autoritate de la bordul vasului era căpitanul Kitchin. Când îl văzuse pe Dale, avusese

de gând să-i explice cum stau lucrurile, dar acum nu voia să se lase intimidată de el, din moment ce nici măcar nu apucase să deschidă gura!

– Într-adevăr, am întârziat din motive întemeiate.

Când văzu că avea de gând să plece, o prinse de braț.

– Nu vrei să-mi spui și mie despre ce este vorba?

– Nu sunt obligată. Îi voi comunica totul căpitanului.

– Dacă aș fi în locul tău, aș aștepta să mi-o ceară el. Știe că ai sosit, dar nu cred că ar fi indicat să te duci la el acum, când este ocupat cu pregătirile de plecare.

Dale o privi atent. Vântul îi ciufulise părul și își șifonase hainele în timp ce se agita să salveze copilul.

– Parcă ai fi scăpat dintr-o încăierare... Dar ce mă interesează pe mine ce ți s-a întâmplat? De fapt, ai plecat singură...

– Nu era nimeni care să mă însoțească.

– Willis și Cave au plecat împreună cu tinerii însurăței. Ai fi putut să mergi cu ei, dacă ai fi vrut. Ei s-au întors la timp!

– Eu am întârziat, dar mă mir că îți faci atâtea probleme. Credeam că ideea de a nu mă însoți, ca să salvezi aparențele, îți va face plăcere. Peste puțin timp, nu va mai trebui să-ți faci griji pentru mine.

El dădu din umeri.

– St.Just este o insulă mică și am obiceiul să invit adesea la mine turiști cazați la Marechal. Prin locurile astea, ca și în Barbados, există multe pericole necunoscute de tinerele femei imprudente. Pe aici nu sunt, ca în Anglia, străzi bine luminate sau cabine telefonice. S-ar putea să fie necesar să supraveghem persoanele singuratice care nu știu ce le așteaptă... și uneori chiar să le sărim în ajutor...

Simțindu-se lezată, Laurence se grăbi să-i dea replica. Își ridică ochii mari spre figura împietrită a fostului ei iubit.

– Poți să fii liniștit. Nu stau decât cincisprezece zile la St.Just. Atunci când n-o să circul împreună cu grupul de turiști, o să rămân cuminte la hotel.

– Cred totuși că nu acesta era scopul călătoriei tale.

– Nu, într-adevăr.

Îl părăsi înainte ca el să mai apuce s-o întrebe: „Atunci care este“?

Dacă i-ar fi pus acea întrebare, n-ar mai fi putut să-l ignore multă vreme. Ar fi fost la discreția iubirii pentru el. O iubire fără speranță. După ce în după-amiaza aceea realizase cât de singură era, se întreba ce plăcere putea să-i mai facă acea croazieră costisitoare...

În cazul în care Dale s-ar fi purtat mai frumos cu ea, i-ar fi spus adevărul despre întreaga tărășenie și i-ar fi explicat de ce a întârziat. I-ar fi arătat că pentru ea nu se schimbase nimic, că îl iubea și acum și că simțea nevoia să fie iubită de el.

Dar Dale nu mai era ca înainte. Era de nerecunoscut. Faptul că își călcase pe mândrie în fața lui și el o respinsese, era de nesuportat pentru tânăra femeie... Trebuia totuși să joace în continuare în comedia aceea jalnică. Niciodată cincisprezece zile nu i se păruseră mai lungi ca acum.

La cină, se trezi așezată lângă doctorul Gellhorn. Fără să-i dea nici o atenție lui Dale, care stătea lângă ea, Laurence îi povesti doctorului toată aventura prin care trecuse pe insulă.

Acesta păru interesat și o felicită pentru că îi aplicase copilului tratamentul corect. Apoi o liniști:

– Odată, un vas a plecat cu mare întârziere din cauza unei ducese care își pierduse cheile. În cele din urmă le-a găsit în buzunarul ei. Sunt convins că n-o să ai probleme cu căpitanul.

Ultima noapte petrecută la bord avea un aer festiv, dar Laurence, înțelegând că petrecerea urma să se termine târziu, se hotărî să meargă la culcare. Voia să fie trează atunci când „Chaconia Lady“ va sosi la St.Just. Așadar, își luă rămas-bun de la călătorii așezați la masa ei. Dale, stând cu coatele sprijinite de bar, stătea puțin mai departe de micul grup care o înconjura pe tânără.

Nu închise ușa cabinei cu cheia, deoarece nu observase că este urmărită. Deodată, în cadrul ușii își făcu apariția silueta lui Dale.

Era evident că băuse foarte mult, chiar se temea că este beat criță.

– Ce vrei? Sunt obosită, vreau să mă culc, spuse ea pe un ton rece.

– Nimic din ceea ce ți-ai putea dori de la un alt bărbat.

Avea vocea sigură și privirea directă, dar tinerei i se făcu frică. O urmărise cu prea multă discreție. Probabil că băuse mult prea mult însă, ca să mai vrea să continue discuția, după ce se impuseseră pe punte prin niște vorbe atât de caustice.

– Ești un bădăran! Încă n-am aflat totuși de ce te afli aici!

El îi răspunse printr-o întrebare:

– De ce nu mi-ai spus adevăratul motiv pentru care ai întârziat?

– Pentru că nu aveai nici un drept să mă întrebi și nici să mă amenințI.

– Și Brian Gellhorn avea acest drept?

– El nu se poartă ca un tiran!

– Numai din cauza mândriei tale prostești și a neîncrederii pe care o manifești față de mine nu mi-ai spus adevărul!

– Exact, din mândrie. Dar acum că ți-am satisfăcut curiozitatea, ce mai vrei de la mine? Încă mă bănuiești că am mințit?

Trebuia cu orice chip să-l facă să iasă din cabină. Îi spuse pe un ton disprețuitor:

– Dacă ai venit să te scuzi pentru că te-ai purtat ca un bădăran, află că apreciez cu atât mai mult gestul tău cu cât o faci fiind în stare de ebrietate.

Văzu imediat ce greșeală mare făcuse, observând furia din ochii lui Dale. Se apropie de ea și îi șopti scrâșnind din dinți:

– Dacă mai spui o singură dată așa ceva, o să regreți amarnic!

– De ce să nu spun? Te-ai fi purtat atât de mârșav, dacă ai fi fost treaz? Peste mai puțin de douăsprezece ore nu vom mai fi obligați să ne vedem. În timpul șederii mele la St.Just, voi căuta să nu te mai întâlnesc și cred că și tu vei proceda la fel, dar aș avea rugămintea să-mi lași amintirea unei despărțiri frumoase. Nu mă face să te urăsc!

Dar apelul ei disperat la rațiune se soldă cu un eșec. Dale continuă:

– Dacă ai de gând să mă urăști pentru un motiv atât de lipsit de importanță, află că am chef să-ți dau un motiv mult mai serios...

Ea se dădu înapoi îngrozită atunci când se apropie și mai mult de ea. Strigătul ei de spaimă se stinse într-un geamăt ușor atunci când el o cuprinse cu brațele lui puternice. Nu spera să se poată măsura cu forța lui fizică. Dale nu o strângea în brațe din dragoste. El se aplecă spre ea, dar atunci când își lipi buzele de ale ei, tânăra femeie înțelese că o făcuse numai pentru a o umili și a o supune forței lui virile.

Așa cum îi promisese ceva mai devreme, acum avea într-adevăr un motiv serios pentru a-l urî. Mângâierile lui Dale erau atât de controlate și de studiate, încât tânăra își dădu seama că Dale nu era beat și simți cu groază că trupul ei, nemaiascultând de rațiune, se lăsa invadat de dorința provocată de Dale.

Faptul că se găsea pentru a doua și ultima oară în brațele lui fără voia ei reprezenta pentru ea o adevărată tortură, asemănătoare cu o violare a sentimentelor, lucru care o speria îngrozitor. Și cu toate astea, se lipea și mai tare de trupul lui, sperând din tot sufletul să nu fie ultima oară când îi simțea căldura trupului prin cămașa subțire...

Întoarse capul, dar el o forță să se uite la el, ținând-o de bărbie fără nici un pic de tandrețe. Apoi îi dădu drumul și îi spuse ironic:

– Ce trebuie să le spun celor care m-au văzut venind după tine și care acum probabil stau ca pe ace de nerăbdare? Sau trebuie să te las să plângi pe umărul lui Brian Gellhorn, cu riscul de a-mi vedea numele târât în noroi? Oricum ar fi, cred că ai dreptate: dat fiind că așa stau lucrurile, nu e nevoie să ne mai vedem la St.Just...

Laurence nu l-a mai văzut pe Dale până la sosirea lui vasului în port, a doua zi dimineață. Deși avusese o noapte albă, se urcase devreme pe punte. Vârfurile munților de pe insulă erau învăluite într-o ceață subțire.

Văzut dinspre mare, St.Just arăta mai bine decât insula Barbados. De la țărm porneau niște suprafețe împădurite. Mai sus de micul port clădirile erau cocoțate pe pantele dealului, presărat cu pete de verdeață. La ora aceea puteai să crezi că insula este nelocuită. Nu se vedea nici un semn de viață.

În afară de Dale, toți pasagerii erau pe punte. Willis, Cave și doctorul Gellhorn pentru a încerca să redescopere locurile deja cunoscute, perechea tânără și Laurence ca să admire acel peisaj de vis. Stând lângă Laurence, doctorul îi șopti:

– Ia spune-mi, ești mulțumită de ceea ce vezi?

Ea se întoarse spre el cu figura luminată de un zâmbet radios:

– Oh, da! E absolut încântător! Față de St.Just, Barbadosul nu e nimic!

– Așa este. Nouă, celor din St.Just, ne place să credem că acesta este purul adevăr. Noi trăim din comerț, ca și cei din Barbados, dar considerăm această activitate ca pe un fel de schimb în natură. Petrecem mult timp mergând la plajă și distrându-ne... Spune-mi, continuă el după o pauză, chiar crezi că vei putea să te strecori precum Cenușăreasa la sfârșitul șederii pe insulă?

– Așa trebuie.

– Înțeleg. Te întorci în Anglia ca să-ți găsești un loc de muncă. Dar de ce neapărat în Anglia?

– De ce nu? E țara mea natală... Schiță un zâmbet forțat. Și nu pot să-mi iau bilet decât până în Anglia, nu mai departe.

– Există locuri pe pământ pentru care nu te va costa prea mult biletul, poate chiar mai puțin. De exemplu, suntem adesea nevoiți să apelăm la Barbados pentru un anumit număr de operații pe care micul nostru spital nu le poate face. Avem mare nevoie de oameni ca tine, dar nu există așa ceva pe aici. Dacă te vei hotărî să rămâi în insule și să-ți cauți un post de psihoterapeut, nu-ți va fi greu să-ți găsești de lucru. Ce părere ai?

– E imposibil. Nu pot să rămân aici. Dar de ce doriți să mă convingeți să nu mă întorc la mine în țară?

– Parțial, cred că nu te-ai gândit la anumite cheltuieli inevitabile.

– Ce fel de cheltuieli?

– Trebuie să plătești pentru a scăpa de așa-zisa ta bogăție. Nu este ușor să-ți găsești un serviciu acolo în luna martie. Aici e suficient să ceri. Soarele simplifică foarte mult problema hainelor și mâncarea este foarte ieftină. Nu este nevoie să-ți înnoiești garderoba. Noi trăim tot anul în cămașă și pantaloni scurți și poți obține un serviciu cât ai zice pește. Nu este decât o sugestie, dar ar fi preferabil să te gândești mai bine la ce ți-am spus, o sfătui el punându-i mâna cu prietenie pe umăr.

– Vă mulțumesc, sunteți foarte amabil, dar oricum este imposibil.

– De ce? Ți-e teamă cumva ca tovarășii tăi de călătorie să nu râdă de hotărârea pe care o vei lua?

– Chiar dumneavoastră m-ați avertizat că mai mult ca sigur mă voi întâlni cu Dale Ransome.

– Dale? Da, dar am promis că voi păstra secretul pe care mi l-ai împărtășit. Ții neapărat ca el să nu afle, nu-i așa?

– Da.

– Chiar dacă jocul tău va fi interpretat drept o comedie nevinovată?

– Lui nu i se va părea amuzant. Oamenilor nu le place să fie trași pe sfoară.

– Numai dacă gluma îi privește personal, dar mi-ai spus că tu și cu el nu...

– Nu am fost atât de apropiați cum cred unii, dar nu trebuie să știe nimeni că joc teatru.

– Foarte bine, ești o persoană adultă acum. Cât stai la Marechal, n-o să-l invit niciodată la mine, mă voi întâlni cu el în altă parte. Căci sper că știi că trebuie să vii s-o cunoști pe soția mea, Marthe.

– Aș fi încântată!

– Atunci, așa rămâne. Îți voi da telefon ca să stabilim o întâlnire. Sunt multe locuri pe insulă, situate departe de reședința lui Dale, unde am putea să mergem. Ah! exclamă el. Te așteaptă vreo mașină a hotelului?

– Bineînțeles.

– Marthe trebuie să fie deja în port. Nu uita că acum ne spunem doar „la revedere". Ți-ai luat rămas-bun de la Dale?

– Nu încă. Nu pare să fie pe punte.

– Nu. De obicei se trezește devreme, dar poate a băut un pic mai mult aseară...

Capitolul 4

Vasul rămase la chei vreme de patruzeci și opt de ore. Descărcarea bananelor, fructelor de avocado și bumbacului din insulă era un spectacol grandios. Turiștii, ca și locuitorii insulei, erau fascinați. În zorii celei de-a treia zile, plecase și împreună cu el se dusese și simbolul nebuniei lui Laurence.

Hotelul Marechal era foarte luxos. Oferea o priveliște splendidă spre port și plajă. Aceasta din urmă se întindea până la marginea unei păduri luxuriante. Din loc în loc, plaja era scobită în formă de mici golfulețe ascunse în spatele stâncilor la poalele cărora clipoceau valurile mării.

Clienții erau în mare parte americani sau canadieni. În fiecare noapte se dădea un soi de bal. După cină, se dansa după melodiile intonate de o orchestră. Întotdeauna se găsea câte un client care se servea de câte un pretext ca să organizeze o petrecere și aproape toate se sfârșeau adesea printr-o baie în piscină la miezul nopții sau o plimbare cu mașina în munți. De două sau de trei ori, însăși conducerea hotelului organiza o petrecere înainte de masă, dar Laurence

nu participa la ele. Acestea aveau loc la bar și ea se temea să nu se întâlnească din întâmplare cu Dale. Era foarte posibil ca acesta să-și invite vreun prieten la masă. Se angajaseră unul față de altul să se evite cât mai mult posibil și n-ar fi suportat ca la întâlnirea lor întâmplătoare să mai asiste și martori.

Brian Gellhorn se dovedi a fi un bun prieten. În a doua dimineață de la sosire, sună telefonul. La capătul celălalt al firului, o voce plăcută se prezentă și o invită la masă. Era Marthe Gellhorn.

Soția doctorului avea înfățișarea asemănătoare cu vocea: era scundă, distinsă și avea părul brunet inelat. La început, Laurence era mai reținută, neștiind ce-i povestise Brian despre ea, dar își dădu seama destul de repede că îi păstrase secretul și se lăsă cucerită de politețea rafinată a gazdei.

Încă de pe drum, Marthe îi dovedi că nu era la curent cu tensiunea care exista între Dale și Laurence. Arătând cu mâna spre o casă ascunsă în spatele unor copaci, îi spuse:

– Acela este Saint Michel, proprietatea lui Dale Ransome. A călătorit împreună cu tine, nu-i așa? Brian mi-a spus. Nu ți se pare că e un bărbat încântător? Este unul din cei mai buni prieteni ai noștri. Ne vedem adesea când este pe insulă, dar mi-a spus Brian că nu rămâi aici decât cincisprezece zile, așa că mi-e teamă că nu va fi posibil să vă invit pe amândoi odată. L-a anunțat pe Brian că este foarte ocupat și că nu poate onora nici o invitație timp de cel puțin o lună! Nu mă miră deloc! Când se întoarce din călătorie, ne vedem destul de rar. În plus, acum trebuie să aibă grijă de fratele lui. Știi ce i s-a întâmplat nefericitului?

Evitând să se pronunțe asupra farmecului lui Dale, Laurence îi răspunse:

– Da. Soțul dumneavoastră mi-a vorbit despre Olivier și un alt pasager mi-a relatat accidentul pe care l-a suferit.

– Acest fapt l-a schimbat foarte mult pe Olivier. Lui Brian nu-i place să vorbească despre pacienții lui, dar cred că el consideră că boala acestuia este localizată la cap. Suferă de un fel de blocaj. Oh! Am început să mă port ca o țață! exclamă ea râzând.

Mașina continua să urce pe serpentinele abrupte ale dealului, apoi se îndreptă spre o casă din lemn înconjurată de o grădină plină cu flori și umbrită de niște copaci uriași și ciudați de culoare ruginie. Când a apărut doctorul, Marthe și Laurence luau masa pe terasă. Chiar înainte de sosirea soțului său, Marthe îi arătase o potecă îngustă care făcea legătura între grădina lor și proprietatea lui Dale. Apoi nu mai vorbiră despre el.

Aceea a fost prima din nenumăratele invitații în casa lor. Cei doi Gellhorn au făcut împreună cu Laurence turul insulei și i-au arătat plantațiile de bananieri. S-a înscris temporar ca membră a Yaht Clubului și a participat la activitățile acestuia. După atâția ani în care cele mai pasionante întâlniri le avusese cu dentistul sau coaforul ei, Laurence se bucura din plin de sejurul ei minunat. Oamenii din jurul ei păreau să o aprecieze și le făcea plăcere să se afle în compania ei.

Spre sfârșitul celei de-a doua săptămâni petrecute la St.Just, Brian o invită din nou să ia masa de prânz la el acasă. Îi spuse că Marthe fusese nevoită să se ducă în oraș și nu știa dacă se va întoarce înainte de venirea lor.

Soția lui Brian era atât de.... bucuroasă când apăru, încât murea de nerăbdare să li se destăinuie:

– Știi peste cine am dat pe strada Iezuiților? Era Dale în persoană! Stătea singur în mașină și era gata-gata să-mi scape printre degete, dar nu l-am lăsat să fugă. „De când te-ai întors din Anglia, nu mi-ai făcut nici o vizită“, i-am spus eu. „Acum am pus mâna pe tine și trebuie să vii neapărat la noi la masă. Nu admit nici un refuz“.

Brian aruncă o privire spre Laurence și o întrebă:

– I-ai spus că nu va fi singurul invitat?

– Oh, nu! Nici nu m-am gândit să-l anunț. Iartă-mă, draga mea! Dar nu e prea grav, nu-i așa? Dale și Laurence se cunosc deja.

– Da. Și deci va veni?

– Așa a promis. Trebuie să vină din clipă în clipă.

Rolul de gazdă o făcea pe Marthe să fie ușor nervoasă.

– Îi voi spune lui Claribel să pună masa pentru patru persoane, le strigă ea peste umăr.

– Îmi pare rău pentru acest eveniment neprevăzut, se scuză Brian.

Laurence își mușcă buza de jos și-i spuse:

– Stați liniștit, nu sunt atât de fricoasă. N-am nimic să vă reproșez și, oricum, voi pleca curând de aici. Atâta vreme cât Dale nu va afla....

– Dacă nu va depinde decât de mine, poți să fii sigură că secretul tău este bine păstrat. Evident că nici Marthe nu-i va spune nimic. Ți-ai rezervat bilet pentru întoarcere?

– Nu. Mă voi ocupa mâine de această problemă.

Marthe veni în mijlocul lor. Auzise mașina lui Dale. Se ridicară în picioare și așteptară ca Dale să parcheze și să coboare.

Acesta îi strânse mâna lui Brian și o îmbrățișă pe Marthe.

– M-ai ademenit precum cântecul sirenei! Acum ar fi trebuit să fiu cu directorul băncii mele... glumi el. O văzu pe Laurence, dar nu manifestă nici un fel de surpriză. Tânăra femeie nu se prea simțea în largul ei.

– Scuză-mă că nu ne-am întâlnit de când am sosit, dar mi s-a spus că ești răsfățată și plimbată peste tot de prietenii noștri.

– Așa este. Toată lumea se poartă extrem de frumos cu mine. N-am prea avut timp să mă plictisesc.

– Oamenii de pe meleagurile astea îi primesc întotdeauna cu brațele deschise pe cei cu care se aseamănă, șopti el. Dar Laurence fu convinsă că o spusese numai din politețe.

Marthe dispăru din nou și Brian le oferi câte un pahar de punci. Dale o întrebă pe Laurence:

– Te întorci în Anglia pe un vapor al companiei Halcyon, de exemplu „Cassia Lady?“ Sau mergi mai departe, spre Miami sau New York?

– Nici una, nici alta. Voi lua avionul.

– A fost o călătorie cam scurtă. Nu știu dacă merita osteneala...

– Ba da, dimpotrivă! Am văzut o mulțime de lucruri și mi-am făcut o grămadă de prieteni. N-a fost vorba decât despre o scurtă vacanță.

– Vacanță? Păi, o femeie ca tine nu este liberă tot timpul?

– Oare există pe lume oameni a căror viață reprezintă o vacanță permanentă? Dacă ar exista, probabil că ar fi groaznic de plictisitor. „Și slavă Domnului, viața mea nu este deloc așa“, își spuse ea.

– Așa este. Am uitat că te interesează acțiunile de binefacere și alte treburi de genul ăsta, o ironiză el.

Probabil că Brian se simțea jenat de faptul că fusese martor la discuția lor, își spuse Laurence. Ea nu-i oferise acestuia alt motiv pentru refuzul de a-l întâlni pe Dale decât teama de a nu i se descoperi secretul.

– De când m-am întors, n-am primit nici o veste de la Olivier, îi spuse Brian lui Dale.

– Ați fi fost binevenit dacă ați fi trecut pe la el zilele astea.

– În calitate de vecin sau de medic?

– Ambele.

– Dat fiind că tot îi promisesem lui Laurence să-i arăt Mont Michel, aș putea să mă duc să-l văd înainte de plecarea ei?

Laurence evită cu grijă privirea lui Dale, dar aștepta cu nerăbdare răspunsul acestuia.

– Bineînțeles, îi răspunse el fără nici o ezitare. Eu trebuie să plec în Barbados mâine, unde voi rămâne o săptămână. Puteți să mergeți să-i faceți o vizită.

– Da, dar Laurence s-a hotărât să plece acasă în weekendul acesta. Oricum, era deja timpul să-l văd pe Olivier, așa că vom merge imediat ce Laurence va avea un moment liber. Îi voi da un telefon înainte.

Dale se întoarse spre tânără:

– Păcat, dar după câte se pare întâlnirea asta neașteptată echivalează cu un rămas-bun. Îi vei da adresa din Anglia Marthei și lui Brian? Data viitoare când mai vin acolo, îmi dai voie să te sun și să luăm masa împreună?

Dacă ar fi ținut neapărat s-o facă, i-ar fi cerut-o personal, își spuse tânăra. Invitația lui era rece și lipsită de orice sens.

După ce serviră masa, Dale îi propuse să o însoțească la hotel. Laurence fu mirată când Brian refuză invitațiile lui în locul ei, pentru care oferi și un motiv.

– Am stabilit să ne petrecem ziua împreună. Pentru seară are deja program, dar o voi aduce devreme înapoi la hotel.

Apoi și-au luat rămas-bun de la Dale. Brian și Marthe l-au rugat să nu mai aștepte o invitație specială pentru următoarea vizită. Văzând cum dispare mașina lui după o curbă a șoselei, Laurence se liniști. Nu putea să uite iubirea ei pentru acel bărbat și își pierduse orice speranță de a o mai vedea împlinită vreodată.

Înainte să plece de la familia Gellhorn, îi promise Marthei să vină s-o mai vadă o dată înainte de plecare. După ce se întoarse la hotel, tocmai se pregătea să trimită niște flori pentru a-i mulțumi amabilei ei gazde, când avu marea surpriză să primească un telefon de la Brian.

– Dale ia avionul pentru Barbados în seara asta. Aș vrea să te duc mâine la Mont Michel, dacă ești de acord. Olivier Ransome ne așteaptă. Vin să te iau după-amiază. Poți să mergi? Minunat!

Brian tăcu câteva clipe, apoi spuse:

– Laurence?

– Da?

– Nu-ți cumpăra bilet pentru sâmbătă înainte să te întâlnești cu mine.

Ea acceptă fără să-i mai spună că risca să rămână fără loc în cazul în care se va ocupa de problemă prea târziu. Îl întrebă însă de ce trebuia neapărat să-și amâne plecarea. El îi răspunse:

– Iartă-mă, dar nu pot discuta despre asta la telefon, și închise.

Tânăra rămase cu gura căscată de uimire și, atunci când el o sună a doua zi, îi spuse numai că trebuia să nu-și ia bilet

imediat, fără să-i mai ofere și alte explicații. În sfârșit, opri mașina la marginea drumului cu puțin înainte de a ajunge la reședința familiei Ransome.

El se întoarse spre ea, stând în continuare cu mâinile pe volan:

– O să te mire ce îți voi spune acum. Iată care este adevărul: aș vrea ca vizita ta la Olivier să aibă un aspect la fel de profesional ca și al meu.

– Profesional? Ce vreți să spuneți?

El începu să râdă când văzu cât de nedumerită era.

– Am înțeles, crezi că am înnebunit brusc. Liniștește-te, nu e cazul. Olivier este un caz dificil. Persoana lui necesită îngrijiri speciale, pe care eu nu sunt în măsură să i le dau. Nu are nevoie numai de tratament fizic, ci și de unul psihic. Mă gândesc că experiența ta îmi poate fi de mare ajutor pentru a-l vindeca. Dale, Marthe sau altcineva, ți-a povestit ceva despre aventura pe care a trăit-o?

– Am auzit ceva la bordul lui „Chaconia Lady“. A rămas paralizat parțial după un accident de mașină, după câte am înțeles. Are probleme ortopedice și nu dă nici un semn de ameliorare.

– Tare mi-e teamă că nici nu vrea să facă vreun efort în acest sens. Pentru a-l putea vindeca, trebuie mai întâi să-i spargem blocajul mental. Este tânăr și puternic. În mod normal, nimic nu ar putea să stea în calea unei vindecări complete cu ajutorul tratamentului și exercițiilor de recuperare zilnice. Lui i-a intrat însă în cap că nu se poate vindeca și refuză să se supună oricărui tratament psihologic sau fiziologic. Îmi dai voie să-ți vorbesc în calitate de medic despre acest băiat câteva minute?

Laurence acceptă, cu atât mai mult cu cât era foarte interesată profesional, deoarece în felul acesta își amintea de cazurile cu care avusese de-a face pe vremea când își practica meseria. După ce explicațiile lui Brian luară sfârșit, ea îi spuse:

– Se întâmplă destul de des ca unii oameni, mai ales dacă sunt tineri, să se lase pradă disperării. Nu pot sau nu vor să creadă că orizontul nu le este închis pentru totdeauna.

– Da, se mai întâmplă. La început și uneori starea aceasta durează destul de mult, văd totul în negru, dar imediat ce acceptă tratamentul și văd că fac progrese, totul se schimbă! Dificultatea cu Olivier constă nu numai în faptul că refuză să coopereze, dar mai este și mândru de rezistența lui. Mărturisesc că uneori îmi vine să-i dau o bătaie la fund, mai ales pentru ranchiuna pe care o manifestă față de Dale.

– Dale conducea mașina atunci când a avut loc accidentul? Dar e o prostie! Pe de o parte, este gata să se împace cu ideea nenorocirii lui, dar în sinea lui își deplânge soarta. Are nevoie de un țap ispășitor și cel mai la îndemână i s-a părut a fi fratele lui.

– Bineînțeles. El era la volan.

– Pe scurt, Olivier ar trebui să fie internat într-un spital și să urmeze un tratament. Dumneavoastră îmi cereți să-l consult, având în vedere experiența pe care o am în astfel de cazuri, ca să vă confirm diagnosticul și să vă sfătuiesc să-l determinați pe Dale să ia o hotărâre în acest sens?

Brian se foi pe scaun, bătu darabaua cu degetele pe volan, părând extrem de jenat:

– Nu tocmai. De fapt, iată motivul pentru care am hotărât să-ți cer să-ți amâni plecarea: aș vrea să te ocupi de Olivier ca terapeut. Ce părere ai?

Ea îl privi speriată.

– Doamne sfinte! Nu pot să accept!

– Încă nu l-ai văzut! Nu refuza înainte de a te întâlni cu el!

– Dar nu pot să rămân aici! Doar știți din ce cauză!

– Știu că, după ce te vei întoarce în Anglia, va trebui să-ți găsești un loc de muncă, dar acum ai un motiv întemeiat să nu mai pleci. Există chiar aici un pacient și un serviciu pentru tine. Sunt convins că ai suficientă personalitate ca să duci această sarcină la bun sfârșit și imediat ce se va întoarce Dale...

– Păi tocmai din cauza lui nu mai pot rămâne!

Brian se încruntă, cu un aer mirat.

– Acesta este motivul principal? Credeam că sărăcia este de vină!

– Nu... Da... Din ambele motive, se fâstâci ea. Acum, mai ales din pricina lui Dale. Am reușit să ascund acest secret față de toată lumea, cu excepția dumneavoastră. Dale este ultima persoană care aș vrea să afle. Plec duminică, pentru că nu vreau să-l mai văd niciodată. Dacă află după aceea, oricum nu mai are nici o importanță.

Brian o privi cu ironie:

– Acesta este lucrul cel mai important pentru tine: atâta timp cât te găsești față în față cu Dale, el nu trebuie să-ți cunoască situația reală. Știu, am devenit complicele tău, dar de ce crezi că te-ar aprecia mai puțin în cazul în care se afla?

– N-o să aibă vreo reacție mai deosebită.

Laurence încercă să trântească o minciună:

– Nu, este numai o problemă de orgoliu: în cazul în care el sau o altă persoană ar afla adevărul, m-aș simți vinovată și stupidă.

Brian o privi în ochi:

– Ascultă, fetițo, dacă n-o să te simți niciodată în viață stupidă, află de la mine că ești o tânără norocoasă. Acum vom

merge să-l vedem pe fratele lui Dale. Eu cred că ești în stare să-l ajuți și îți cer să fii obiectivă.

– Vă rog, nu-mi cereți asta! N-are nici un sens să-l văd acum, când mă pregătesc de plecare.

– Nu uita că am fost invitați și suntem așteptați. Vei veni cu mine.

Descrierea conacului Mont Michel pe care i-o făcuse domnul Cave s-a dovedit a fi exactă. Era o clădire albă, orientată spre soare și înconjurată de o pajiște presărată cu straturi de flori. Laurence admiră nespus dimensiunile grădinii și priveliștea pe care o oferea împrejurimile. Brian îi răspunse:

– Da. Dale are norocul să aibă casa și la înălțime și foarte aproape de mare. Vezi poarta aceea? De acolo pornește o cărare care duce la Orchid Point, o plajă privată.

Anexa în care locuia Olivier era legată de casa mare printr-o alee acoperită.

– E un exemplu tipic de reședință de vară pentru casa stăpânului atunci când servitorii locuiesc acolo. Odinioară, aceștia plecau în fiecare seară spre casele lor situate în cartierele sărace ale orașului. Numai majordomul și soția lui rămâneau pe loc. Hector, majordomul lui Dale, locuiește în casa mare, anexa este rezervată lui Olivier și infirmierelor, atâta timp cât le suportă...

Ușa de la intrare era deschisă. Brian intră și-l chemă pe Hector. Imediat își făcu apariția un antilez uriaș cu un zâmbet vesel pe buze și părul creț, care îi forma un fel de aureolă în jurul capului.

– Bună ziua, domnule doctor. Domnul nu este acasă. A plecat pentru o săptămână în Barbados.

– Știu, dar noi am venit la Olivier. Probabil că ne așteaptă. Putem să intrăm?

Hector abordă un aer jenat.

– Își face siesta. N-o să-i placă deloc să fie trezit din somn.

– Nu-i nimic. El ne-a invitat.

Când ajunseră în fața ușii anexei, îl strigă. După numai două minute, apăru un tânăr într-un scaun cu rotile. Fața acestuia cu trăsături ascuțite nu era decât o palidă replică a celei a lui Dale. Ochii lui cenușii erau reci și avea colțurile gurii căzute, dându-i un aer de om bătrân. Zâmbetul pe care i-l adresă lui Laurence era evident rodul unui efort politicos.

– Ceai? le propuse el scurt.

– Cu plăcere, dar vreau să-l pregătesc eu, spuse Brian.

Plecă din încăpere și Laurence bănui că acesta era încântat că o lăsase singură cu Olivier. Pentru a întreține discuția, ea făcu elogiul grădinii, dar Olivier i-o tăie scurt.

– Nu mă interesează problema asta! Nu te mai obosi să faci risipă de farmec!

– Brian mi-a spus că poți să cobori până la malul mării fără să ieși de pe potecă, mai încercă ea odată.

– La malul mării? șuieră el cu o voce răstită. Vrei să-ți bați joc de mine? Cum pot face așa ceva?

– Cineva, fratele tău sau altcineva, poate să te împingă, spuse ea arătând spre scaunul cu rotile. Și dacă nu poți înota, măcar vei încerca să plutești. Toate aceste activități îți vor prinde foarte bine.

El o fixă cu ochii lui reci.

– Acum înțeleg de ce te-a adus doctorul cu el: ca să-mi spui povești de adormit copiii. Fă bine și scutește-mă de aiurelile astea pe care le-am mai auzit deja de o mie de ori.

– Dar ai încercat măcar o dată?

– Nu văd ce rost ar avea. Nimeni și nimic nu mă poate vindeca.

– Eu aș vrea să-ți demonstrez că n-ai dreptate, spuse ea, dar el schimbă subiectul conversației.

– Ești prietenă cu Brian și Marthe din câte am auzit, dar am impresia că te cunoaște și Dale, nu-i așa?

Ea gândea cu rapiditate. Era posibil ca Olivier, care probabil era elev pe vremea aceea, să fi auzit despre despărțirea fratelui său de Laurence Kenyon, dar nu păruse deloc surprins atunci când Brian i-o prezentase ca fiind doamna Laurence Napier. Se hotărî să nu-i spună adevărul.

– Da. L-am întâlnit pe fratele tău la bordul vasului „Chaconia Lady". Dar ce vrei să spui cu asta?

– Nu ești prima femeie care mi-a fost prezentată cu scopul de a mă fermeca și a mă face un pic mai civilizat. Ultima dintre ele a plecat cu el în Barbados. Se numea Mia Summer parcă. O cunoști?

– Nu cred, dar e posibil s-o fi văzut în Barbados. Atunci când am făcut escală acolo, a venit o femeie să-l ia din port.

– Precis era ea. Nu-i place de mine, iar eu nu pot s-o sufăr! Acum, Dale încearcă să mi te vâre pe gât... ca să intre puțină lumină și veselie în viața mea prin intermediul unui medic... Pasărea ciudată din colivie.

– Nu e adevărat! Brian a avut ideea să mă aducă aici, pentru a-mi arăta împrejurimile. Întâlnirea cu tine nu este decât un incident. De ce ar vrea fratele tău să ne cunoaștem?

– Ca să mă provoace, vezi bine! Își închipuie că dacă am să văd fete frumoase în jurul meu, voi fi tentat să merg în cârje.

– Nu! Ar fi un lucru inutil și îngrozitor. Nu cred că este în stare de așa ceva. Cât despre doctorul Gellhorn, acest procedeu ar contraveni conceptelor medicinei la care dânsul ține foarte mult. Îl insulți bănuindu-l de asemenea lucruri. Dar având în vedere tot ce am auzit despre tine și ce am putut să constat acum, după ce te-am cunoscut, știi ce cred eu?

– Puțin îmi pasă de părerea ta despre mine! Dar, mă rog, dă-i drumul!

– Ei bine, uite cum stau lucrurile: dacă te crezi o pasăre ciudată într-o colivie, asta se întâmplă în cea mai mare parte din cauza ta. Te folosești de handicapul tău ca să-i enervezi pe cei din jurul tău și să monopolizezi atenția tuturor.

– Să fim serioși! Crezi că aș putea să mă ridic în picioare și s-o iau la fugă dacă aș vrea?

– Nu, dar stau și mă întreb dacă nu cumva ai putea s-o faci în mod treptat, cu ajutorul cuiva sau al unui baston, sau cu niște cârje. Te observ de câtăva vreme și am constatat că picioarele ți se mișcă totuși sub pătură. Tu poate că nu-ți dai seama de asta, dar așa este.

– Să fiu al naibii! S-ar părea că te cam pricepi la treburile astea! Aș putea să jur că ești psiho... nu știu cum.

Olivier tăcu, pentru că Brian adusese deja ceaiul. Apoi i se adresă acestuia:

– Ai avut o idee de milioane prezentându-mi-l pe îngerul acesta consolator! Fii amabil și sună-l pe Hector. Spune-i să-mi aducă ceaiul în camera mea.

Brian puse tava pe masă și-i răspunse:

– Nu e nevoie să-l deranjezi. Dacă nu rămâi aici, ți-l aduc eu.

Olivier adoptă un aer supărat și furios. Fără să spună nici un cuvânt, plecă în camera lui, trântind ușa după el.

– Am impresia că i-ai provocat o stare de spirit extrem de proastă. Să zicem mersi. Acum este doar obraznic, nu și furios.

Roșie la față de indignare, Laurence zise, scrâșnind din dinți:

– E un monstru!

– Dar este un caz interesant, nu-i așa?

– Bănuiesc că ar fi, dacă ar trebui să mă ocup de el o vreme, recunoscu Laurence roșind și mai mult.

Brian îi întinse ceașca și o întrebă cu calm în timp ce o ducea pe a lui la gură:

– Deci, ce ai hotărât?

– În legătură cu ce?

– Știi foarte bine. Ești de acord să-ți amâni plecarea în Anglia până... peste două săptămâni? Până atunci se va întoarce și Dale și am putea să-i cerem părerea.

Laurence își dădu atunci seama cu câtă dibăcie o manipulase Brian. O adusese aici ca să-i provoace orgoliul profesional. Îi stârnise interesul pentru cazul tânărului Ransome și dorea să-i ofere mijloacele necesare pentru rezolvarea acestuia. Îl admira pe medic și în alte împrejurări probabil că ar fi acceptat cu plăcere propunerea lui, dar tânăra femeie dădu din cap în semn de refuz.

– Bine, spuse el. Deși speram să aud un „da“ entuziast. Ar fi posibil totuși să te mai gândești? Bine.... Să mergem.

Mult mai târziu, la hotel, Laurence analiză cu câtă răbdare îi demolase Brian toate argumentele.

N-avea destui bani să mai stea încă o săptămână la Marechal? Ba da, îi răspunsese Brian. Nu trebuia să se atingă de banii de drum pentru întoarcerea acasă.

Și cum va putea să trăiască și unde, în cazul în care ar accepta să se ocupe de Olivier? Brian va închiria o garsonieră și vei trăi din salariu.

Salariu! Dar nu putea să-i ceară lui Brian s-o plătească! Brian îi respinsese și de astă dată obiecțiile: Brian era acela care o va angaja ca psihoterapeut, mai întâi pentru Olivier și apoi îi va face rost și de alți pacienți. Dale n-avea nici o legătură cu planurile lui.

Dale știa ce meserie are ea, dar credea că devenise bogată după moartea soțului său. Nu va crede în veci că era nevoită să-și câștige existența și mai mult ca sigur nu va accepta ca primul ei pacient să fie Olivier. În cazul în care acesta va refuza terapeutul și tratamentul, Brian îl va anunța că-și poate găsi un alt doctor pentru el și fratele lui. Laurence nu putea să-i explice lui Brian că în cazul acesta s-ar fi simțit respinsă ca individ și nu ca profesionist.

Începea să se simtă prinsă în capcană. Olivier va refuza cu siguranță să se lase tratat de ea. O urâse din momentul în care o văzuse. N-avea nici o importanță, îi spusese Brian. Toate figurile străine pe care le vedea îi stârneau neîncrederea și antipatia și depunea niște eforturi diabolice să șocheze fără a-și pierde controlul asupra lui însuși. Din conversațiile pe care le avusese cu ea însă, la bordul lui „Chaconia Lady“, Brian putuse să constate că Laurence era foarte dotată pentru apropierea de pacienții dificili. Doctorul voia ca ea să-și exercite acest har asupra lui Olivier.

– Nu voi reuși niciodată, spuse ea în cele din urmă, cu tristețe.

Brian nu rată ocazia.

– Dar ți-ar plăcea să încerci, nu-i așa?

– Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate... aș accepta, recunoscu ea.

– Înseamnă că nu mai avem decât să-l convingem pe Dale!

– Și pe Olivier!

– Dacă va refuza, Dale îl va amenința că-l va trimite ramburs înapoi în Anglia. În definitiv, este fratele lui și cam abuzează de ospitalitatea lui Dale.

Înainte de a pleca, Brian îi mai făcu o sugestie:

– N-ar fi mai bine pentru tine să-i dezvălui lui Dale adevărata ta situație? Că ești o tânără obișnuită care muncește și care a vrut să evadeze din rutina ei cotidiană.

Dar ea refuzase cu încăpățânare și el nu mai insistase.

Toată săptămâna, Laurence trăi cu spaima să nu se întoarcă Dale. Era geloasă pe Mia Summer și ar fi vrut să știe ce reprezenta femeia aceea pentru el. Asta de fapt, n-o privea pe ea, își repeta mereu dar în zadar. În cele din urmă, Brian reușise s-o convingă pentru că în sinea ei dorea să facă acel lucru, dar acesta nu va reuși să-l convingă și pe Dale.

Spera ca Brian o va anunța atunci când Dale va dori s-o vadă. Dar Dale veni singur și alese un moment ciudat să-și facă apariția.

Fusese invitată la cină de un client american al hotelului. Tinerei femei nu-i prea plăcea de el și refuzase multe invitații ale acestuia. O acceptase pe cea din seara aceea pentru că se gândise că era una din ultimele zile petrecute la hotel și că deci nu se mai putea întâmpla nimic.

Avea întâlnire cu el în salonul mare al hotelului Marechal. În timp ce individul se îndrepta spre ea, tânăra îl zări pe Dale stând singur la bar. O văzuse și el și se apropie de ei.

Ea încercă să facă prezentările, dar americanul se îndepărtă, după care Dale îi spuse:

– Vreau să te văd.

– Da, dar în seara asta am deja program.

El aruncă o privire spre Curtis Halgern.

– Am înțeles. Atunci, rămâne pe mâine?

– Da.

– Trec să te iau pe la prânz.

– Oh! La prânz trebuie să mă duc să beau ceva împreună cu câțiva prieteni.

– Anulează întâlnirea. Avem niște probleme de discutat.

Și fără să-i mai aștepte răspunsul, îl salută pe celălalt bărbat și se întoarse la bar.

Capitolul 5

Cina împreună cu Curtis Halgern fu destul de neplăcută. Discuția cu el se limitase la câteva glume de un gust destul de îndoielnic, jocuri de cuvinte prostești și povestirea unor isprăvi de vitejie al căror personaj principal fusese, evident, el însuși. Avea obiceiul enervant de a alege el felurile de mâncare, în așa fel încât Laurence fusese nevoită să înghită numai lucruri care nu-i plăceau. Era prea preocupată de problemele ei ca să mai catadicsească să găsească un subiect de discuție care să-i intereseze pe amândoi. Masa aceea plictisitoare, prelungită de încetineala cu care erau serviți, părea să nu mai aibă sfârșit. Poate că la fel de nemulțumit ca și ea, partenerul ei bău foarte mult. Pe măsură ce trecea timpul, tonul lui devenea din ce în ce mai puțin respectuos și fanfaronada din ce în ce mai stridentă. La sfârșitul mesei, Laurence se pregătea s-o șteargă cât mai repede posibil, dar Curtis o anunță că se gândise la un alt mod de a-și termina seara.

O luă familiar de braț și îi spuse cu un zâmbet seducător.

– La ora servirii cafelei vin la hotel mulți turiști. Aceștia se vor afla aici peste puțină vreme, așa că te voi duce la altă petrecere.

Ea îl privi cu răceală. Își cam închipuia în ce fel de loc ar fi vrut s-o ducă: într-una din casele acelea noi, construite pentru turiști. N-avea nici un chef să rămână lângă el o veșnicie.

– Nu. Dacă nu te superi, aș vrea să plec. Îți mulțumesc pentru invitație, dar aici personalul se mișcă foarte încet și este deja prea târziu. În curând te voi părăsi.

Îi întinse mâna să-și ia rămas-bun, dar el nu-i luă în seamă gestul. Pe fața îi apăru o expresie posacă.

– Nu poți să mă lași baltă în halul ăsta, protestă el. O să fiu ridicol dacă apar singur la petrecere. Le-am promis celorlalți că te aduc cu mine!

– Nu vreau. Sunt sigură că vor înțelege. Te rog să mă scuzi față de ei.

– De ce aș face-o? Cina nu era decât un preludiu, ca să fiu în formă înainte de a petrece o seară pe cinste! Și acum, tu vrei să pleci!

– Nu mi-ai spus nimic până acum din toate astea.

– Nici nu m-am gândit s-o fac. Eram convins că ai înțeles că nu ne vom despărți imediat după cină. Nu e frumos din partea ta!

Laurence se hotărî să trateze toată povestea aceea cu simțul umorului.

– Bine. Voi veni numai să beau o cafea, apoi voi pleca.

– Dacă înțeleg bine, vii cu mine ca să ai de unde pleca, bodogăni el supărat.

– N-ai dreptate. Dacă aș rămâne până la terminarea petrecerii, care s-ar putea să se prelungească foarte mult,

probabil că ți-ar trece prin cap să mă însoțești până acasă. După cum vezi însă, străzile sunt luminate ca ziua și sunt pline de lume. Pot să mă plimb și fără escortă.

Dar văzând casa cufundată în întuneric, intuiția îi șopti că fusese păcălită. E adevărat că era posibil ca prietenii lui Curtis să nu fi sosit încă, dar totuși... Îi spusese că erau așteptați. Îi aminti acest lucru în momentul în care el deschise ușa cu cheia lui, dar Curtis nu-i răspunse. Apăsă pe întrerupător și în încăpere se făcu lumină. Era o cameră care servea și drept living și drept dormitor.

Nici urmă de petrecere sau invitați. Nu existau decât două cești și niște zahăr pe o masă și, în bucătăria minusculă, un filtru de cafea pregătit să fie pus în priză. Erau niște pregătiri pentru o seară intimă!

Laurence se întoarse furioasă spre el.

– Nu este nimeni!

– Așa e. Voiam să fiu singur cu tine, mărturisi el zâmbind. Ce e rău în asta?

– Totul! Totul, începând din clipa în care m-ai mințit ca să mă ademenești aici! Mi-ai spus că musafirii ar fi râs de tine dacă ai fi ajuns singur la nemaipomenita ta petrecere!

– A trebuit să procedez așa. Te prefăceai că nu știi că urma să petrecem noaptea împreună. Ia gândește-te puțin! Dintre toate fetele de pe insulă, de ce te-aș fi invitat tocmai pe tine dacă n-aș fi vrut ca cina să fie urmată și de altceva?

– Ești un nemernic!

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, spuse el cu răutate prinzând-o de mijloc și lipind-o cu spatele de perete.

Ea începu să se zbată.

– Lasă-mă să plec! strigă ea în timp ce-l lovea, dar el îi imobiliză brațele. Am să strig după ajutor. Sunt oameni în casele din jur.

– N-ai decât să strigi. N-o să te audă nimeni și oricum, sunt convins că nu se vor amesteca în treburile noastre.

Individul era destul de puternic. O ținea de brațe, căutându-i buzele cu lăcomie. Când întoarse capul ca să-i evite gura, zări o siluetă în pragul ușii. Necunoscutul îl prinse pe Curtis de umăr și-l forță să-i dea drumul tinerei. Nu se înșela deloc. Auzi vocea rece și autoritară a lui Dale:

– Asta e casa ta?

– Tu ce părere ai?

– Nici una, dar dacă este a ta, te sfătuiesc să te duci repede la culcare. Ești mort de beat.

– Da cine te crezi tu?

– Nu fi tâmpit!

– Și ce-o să se întâmple cu iubițica mea?

– Poți s-o întrebi și singur, dar bănuiesc că vrea să plece cu mine.

– Nu prea merită. Ai face mai bine să-ți găsești alta. Fata asta e rece ca un sloi de gheață.

În loc de răspuns, Dale îi trase o lovitură puternică în falcă și Halgern se prăbuși la picioarele lui Laurence. Dale îl ridică în picioare și-l împinse spre pat:

– Noapte bună! Unde ți-e cheia? Ai găsit-o? Atunci încuie ușa de două ori, în cazul în care mă voi înfuria din nou. S-ar putea să-mi vină cheful de a-ți da o lecție pe care s-o ții minte toată viața!

O prinse strâns pe Laurence de braț și merseră împreună până la hotel, fără să scoată nici un cuvânt. Tăcerea lui era

amenințătoare și sumbră. Ea aștepta s-o acuze, ca să-i poată explica împrejurările în care era gata-gata să fie violată.

Când ajunseră la recepție, el ceru cheia de la camera ei și urcă împreună cu ea. În fața ușii, îi spuse:

– Am impresia că ai o înclinație specială pentru indivizii cei mai puțin atrăgători, ca personajul bădăran cu care ai ieșit în seara asta.

– Nu știam cum stau lucrurile. N-am mai fost agasată de un bărbat beat de...

Avea de gând să spună „de când am sosit aici“, dar el o opri și-i spuse:

– Din ultima noapte petrecută pe vas. Aveai ceva de împărțit cu bețivanul acela, sau cel puțin așa îl credeai.

Ea roși când își aminti:

– M-am înșelat. După aceea mi-am dat seama că nu băuseși.

– Ba te înșeli din nou. Băusem în seara aia și am băut și după ce m-am despărțit de tine. Dar oricum, îți mulțumesc că ți-ai cerut scuze... În altă ordine de idei, spune-mi și mie de ce te-ai luat după individul ăsta?

– Mi-a spus că organizează o petrecere în cinstea mea și că nu era frumos din partea mea să nu mă duc.

– Asta este totuși o capcană destul de banală. Pentru asemenea bărbați, o femeie singură este o pradă ispititoare pe care nu poate rezista să n-o adauge panoului său cu trofee. Ar fi trebuit să-ți iei cu tine o secretară cu mai multă experiență, care să te apere de atacul lupilor.

– Am ținut neapărat să călătoresc singură.

– Și după trei săptămâni ai obosit în așa măsură, încât ai fost interesată de ideea prostească a lui Brian de a începe din

nou să muncești fără să fie nevoie și să-l ai pe Olivier drept prim pacient. Îți închipui cumva că va deveni blând ca un mielușel ca să-ți ușureze sarcina?

– Dacă aș fi fost sigură că nu există nici o șansă de vindecare, Brian n-ar fi reușit să mă convingă să fac o încercare.

– Dar de ce crezi că fratele meu a refuzat în permanență să accepte un tratament?

– S-a obișnuit prea mult cu boala lui ca să mai vrea să se trateze.

– Deci este vorba mai degrabă de o cauză psihică decât de una fizică! Și Brian e de aceeași părere, dar... asta înseamnă că mă consideră pe mine vinovat de accident? Cunoști povestea?

– Da, dar eu doar m-am oferit să dau o mână de ajutor.

– Cât timp?

– Nu știu exact... atâta cât va fi necesar. E nevoie să facă exerciții fizice și să fie înțeles. E posibil să n-ajung la nici un rezultat, dar oricum mi-ar plăcea să fac o încercare.

– Mereu atrasă de statutul de „mamă a răniților"... o ironiză el.

Ea lăsă capul în jos, simțindu-se jignită de atitudinea lui indiferentă.

– Da, se poate. Tu n-ai înțeles niciodată devotamentul meu pentru Lucile sau căsătoria cu Steven. Stau și mă întreb dacă de fapt n-ai fi încântat dacă aș da greș și cu Olivier.

– Și cu el? repetă el mirat. Deci consideri că timpul petrecut alături de Lucile și de Steven Napier a reprezentat o înfrângere?

O înfrângere amară pe care o plătise cu pierderea lui Dale, dar dacă ar fi recunoscut acest lucru, ar fi măgulit orgoliul acestuia și ea nu putea suporta acest lucru.

– Ocupându-mă de ei, am respectat numai ce mi-a dictat conștiința. Cazul fratelui tău este însă diferit. El reprezintă pentru mine o provocare din punct de vedere profesional. Dacă pot să fac ceva pentru el, înseamnă că merit încrederea pe care mi-o acordă Brian. Pentru mine, acest lucru este foarte important.

Ar fi vrut să-i mai spună și cât de necesar va fi ajutorul lui, dar nu îndrăzni s-o facă.

– Mie unul, ideea asta mi se pare ciudată. Voi vorbi mâine dimineață cu Brian.

– Mulțumesc, șopti ea. Mulțumesc și pentru azi-noapte.

– Pentru că ți-am sărit în ajutor?

– Da. Ce căutai acolo?

– Nu m-am mai întors acasă. Am rămas la bar, dar te-am lăsat să primești o lecție de viață.

Laurence făcu ochii mari.

– Știai dinainte că o să am necazuri dacă iau cina cu acel bărbat? Cum ți-ai dat seama?

– După privirea tristă a indivizilor de la bar, atunci când Curtis te-a condus în restaurant.

Ea se înroși la față de rușine.

– Îl cunoșteai bine?

– Mult prea bine, din câte mi-am dat seama. Atunci m-am simțit obligat să vă urmăresc, după ce ați luat masa. Pe măsură ce ai înaintat în vârstă, ai devenit și mai frumoasă și mai rafinată, dar, așa cum ți-am mai spus, nu te pricepi deloc la bărbați.

În alte împrejurări, l-ar fi rugat să nu-i facă morală, dar acum își dădea seama că Dale ținea destul de mult la ea dacă o salvase din ghearele lui Curtis.

– Deci erai prin apropiere? Și ai fost îngrijorat de ce se putea întâmpla?

– Cunoscându-mi propriile reacții față de tine, ca și uriașa ta naivitate, mă temeam de ce este mai rău.

Laurence aștepta de la el un alt răspuns.

– Dar tu m-ai silit să... șopti ea, sperând că el nu-i va mai aminti de noaptea aceea cumplită de pe vas. Dar el continuă:

– Sunt și eu un bărbat ca oricare altul și uneori nu ne putem controla.

Laurence nu mai spuse nimic. Dale îi descuie ușa și îi întinse cheia:

– Data viitoare ai face bine să fii mai atentă cu cine ieși seara, îi spuse el, după care plecă.

A doua zi dimineață, discută cu toții despre aspectele materiale ale experimentului. Dale a vrut încă de la început să afle unde dorea să locuiască în timp ce se ocupa de fratele lui.

– Mă gândisem să-i închiriez o garsonieră la marginea orașului, dacă este și ea de acord, propuse Brian.

– Nu, clădirile respective sunt prea izolate și răzlețe. Nu putem s-o lăsăm să locuiască singură în aceste condiții. Prefer să stea la Mont Michel. Putem s-o instalăm în camera din apropierea anexei care dă direct în grădină. O scutim astfel de un drum, hotărî Dale.

– Oh, exclamă Brian întorcându-se spre ea. Ce părere ai?

Se aștepta la un refuz, dar Laurence îi răspunse:

– Dacă vi se pare soluția cea mai potrivită...

– Perfect. Cei doi servitori ai mei, Hector și Melie, vor avea grijă să nu-ți lipsească nimic. Când începi?

– Trebuie să eliberez camera la hotel duminică.

– Trimit mașina după tine.

– Mulțumesc.

Crezând că discuția luase sfârșit, tăcu, dar Dale o întrebă brusc:

– Cum ai de gând să procedezi cu Olivier la început? Prezentându-te drept o prietenă a lui Brian și făcându-l să înțeleagă că ești interesată de cazul lui din punct de vedere profesional sau o să-ți faci apariția în bluză albă și cu un manual de exerciții fizice sub braț?

Nici măcar în cursul acelui gen de discuții nu se putea abține să n-o sâcâie cu întrebări!

– După părerea dumneavoastră, care este cea mai bună metodă prin care să mi-l apropii? îl întrebă ea pe doctor.

– E complicat, șopti Brian visător. Mai bine te lași condusă de intuiție. Olivier nu a avut niciodată încredere în cei care au vrut să-l trateze.

– Va vedea totuși că locuiesc în aceeași casă cu el și va trage repede concluziile care se impun, continuă Laurence. Se uită pe furiș la Dale și observă că acesta zâmbea ușor.

– Nu-ți face griji. Din când în când invit niște prietene să rămână la mine și acestea nu au fost bănuite că au venit să-l trateze... spuse el.

Apoi i se adresă lui Brian:

– Mia va veni pentru o vreme să stea aici.

După care continuă:

– Dar, din câte știu eu, nici una din ele n-a avut nevoie de serviciile lui Hector sau Melie. Până la urmă, cred că ar fi mai bine să-l informăm pe Olivier despre motivul pentru care Laurence va rămâne la Mont Michel.

– Bună idee! aprobă Brian. Tuturor le place să li se spună adevărul. Așadar, ți se pregătește terenul! Nu-ți mai rămâne decât să abordezi problema cu cât mai multă diplomație.

Dale se uita la tânără cu o privire rece. Îi studia picioarele fine încălțate cu sandale elegante și gambele zvelte și bronzate. Purta o rochiță albă de tenis și își strânsese părul într-o panglică, deoarece urma să joace tenis.

– Sper că-ți vei juca rolul cu toată delicatețea pe care o așteptăm de la tine, spuse Dale.

Și, fără să mai aștepte vreun răspuns, îi propuse lui Brian să meargă să bea ceva.

Doctorul zâmbi ușor.

– Va pune mult suflet în toată treaba asta. Te asigur că va fi de nerecunoscut. Va deveni în curând un psihoterapeut care pur și simplu își practică meseria.

Iar eu îl voi sili pe Dale să mă accepte așa cum sunt, își spuse hotărâtă Laurence.

Atunci când părăsi hotelul, Hector veni s-o ia cu mașina. La Mont Michel făcu cunoștință cu Melie, o femeie bondoacă și zâmbitoare. I se arătă camera în care va locui și luă masa singură. Olivier preferase să mănânce la el în cameră și Dale nu se întorsese încă acasă.

Îl lăsă apoi pe Olivier să-și facă siesta, apoi își luă inima în dinți și se duse să-l vadă. Era îmbrăcată într-un taior de culoare deschisă, fără bluză albă și carte sub braț. Ducea cu ea un săculeț cu ațe colorate și o broderie cu modelul pe jumătate terminat.

Îl găsi întins într-un șezlong. O întâmpină cu un semn din cap, închizându-și cartea pe care o citea cu un aer plictisit. Ea îi întinse mâna. Văzând că Olivier nu-i ia în seamă gestul, se uită după un scaun.

– Îmi pare rău, nu pot să-ți dau un scaun, spuse el printre dinți.

Laurence nu acordă atenție tonului său jignitor. Luă un scaun și se așeză în fața lui.

– S-ar părea că nu sunt prea binevenită, nu-i așa? Nu plecăm de pe poziții mai bune decât data trecută.

– Asta din cauza ta. Doar nu-ți închipui că pot fi dus de nas ca un dobitoc! Ori ești una din prietenele lui Dale, ori ai venit să mă spionezi în vederea unei activități viitoare. N-am avut nevoie de Dale ca să-mi dau seama că am dreptate. Bun! Când începem?

Se uită neîncrezător spre lucrul de mână de pe genunchii ei.

– Ce e aia? Bluza și boneta de infirmieră sau masca lui Mickey Mouse cu care să-l înveselești pe bolnav?

Ea desfăcu broderia și i-o arătă; apoi începu să coasă.

– Putem să începem numai atunci când dorești tu. Dat fiind că nu cred că e cazul acum și mie îmi place să fac tot timpul ceva cu mâinile, mi-am adus lucrul de mână.

Arătă spre cartea lui.

– Citește, dacă vrei. Nu mă deranjează.

Olivier nu-i răspunse. Deschise din nou cartea și încercă să citească, dar nu reușea să se concentreze. Laurence știa acest lucru și fiecare din ei se întreba cine va vorbi primul. Acesta fu Olivier.

– Treaba asta e o tâmpenie! explodă el. Pe tine nu te interesează deloc broderia, iar eu mă plictisesc de moarte. La muncă, deci! Ce vrei să vezi mai întâi? Să fac un exercițiu de îndoire și apoi de întindere a piciorului?

Ea lăsă lucrul de mână deoparte și spuse:

– Nici una, nici alta. Aș prefera să stăm de vorbă.

– Am încercat și data trecută și trebuie să recunoști că n-ai fost prea blândă cu mine!

– Într-adevăr! spuse ea râzând. Dar nici tu n-ai fost mai breaz!

– M-ai acuzat că mă port așa dinadins... Că dacă aș vrea, aș putea să merg!

– Nu numai dacă ai vrea. De altfel, chiar nu vrei?

– De ce crezi că n-aș vrea?

– Pentru că la vârsta ta, când ai tot viitorul în față, în afară de cazul în care ai fi cretin, ar trebui să simți nevoia să mergi. Nu, n-am vrut să spun numai asta. S-ar părea că te încăpățânezi să nu vrei să te vindeci. Nu vrei să recunoști că există oameni care pot să te ajute. Nimeni nu se așteaptă să te vadă ridicându-te dintr-o dată și făcând pași. Așa ceva e absurd. Pe de o parte, ai stat nemișcat prea multă vreme și mușchii nu te-ar putea susține, dar te-aș putea ajuta să schimbi această stare de lucruri. Ai putea începe cu câteva exerciții, masaje și alte activități mai mult sau mai puțin coercitive.

Laurence oftă adânc. Simțea că discursul ei avusese oarece efect. Încercase să se exprime fără să se adreseze rațiunii sau dorinței tânărului, dar trebuia să lucreze în echipă.

– Prin încăpățânare, trebuie să înțeleg mulțumire de sine? Recunosc că sunt un personaj într-adevăr mediocru.

– Nu asta am vrut să spun. Nu ești prea cooperant pentru că ai un motiv bine întemeiat.

– Ar putea exista unul... După părerea ta, cam care ar fi?

– Bănuiesc că... îți este foarte teamă că nu vei reuși să devii iarăși ca înainte de accident și că nu vrei să urmezi un tratament pentru a nu fi dezamăgit de rezultatele acestuia.

El păru că se gândește vreme de câteva clipe, dar în cele din urmă clătină din cap:

– Dar dacă medicii nu au nici o putere să mă vindece?

– Poate fi vorba despre altceva. E posibil ca ranchiuna, justificată după părerea ta, să fie cea care să te îndemne să spui: nu mă voi vindeca niciodată!

– De ce?

– Nu putem face progrese atâta timp cât această ranchiună nu va dispărea. În această privință, tratamentul poate face minuni. Cel mai indicat ar fi să te întorci în Anglia și să consulți un specialist.

– Aha! exclamă Olivier, dar râsul lui scurt era lipsit de veselie. Ideea asta nu-ți aparține! Ai tras cu urechea la bârfele orașului, care de data asta chiar spun adevărul. Probabil că circulă prin tot orașul vorbe de genul: „Dale Ransome era la volan atunci când a avut loc accidentul și Dale Ransome, directorul firmei Halcyon, a scăpat nevătămat, dar fratele lui mai mic a fost rănit. Dale probabil că se simte îngrozitor de vinovat etc., etc." Cum să nu mă gândesc la toate astea? Tu nu ai fi făcut la fel?

– Ba da, dar...

– Dar tu l-ai fi iertat cu noblețe. Eu nu sunt în stare să fac ca tine.

– Poate că nici nu aș fi fost în stare, dar sper că aș fi devenit la un moment dat conștientă de stupiditatea mea. Consider că e o prostie să te lamentezi la nesfârșit pentru ceea ce ți s-a întâmplat. În fiecare zi are loc câte un accident de mașină și uneori nu este nimeni vinovat.

– În cazul meu, există unul.

Ea nu-i luă în seamă observația și continuă:

– Nu sunt prea sigură că așa va fi, dar cred că nu te va mai amuza multă vreme să fii tratat ca o victimă inocentă. Mai

devreme sau mai târziu, văzând că oamenii se mișcă normal în jurul tău, vei începe să înțelegi adevăratul sens al cuvântului cooperare.

– Așa crezi? Păi atunci ai grijă să nu ți se întâmple ceva până când va avea loc minunea...

– Nu-ți face griji pentru mine, îl liniști ea calm. Repet: este o simplă presupunere.

Dar atenția lui Olivier era îndreptată spre altcineva. Se uita peste capul ei și când Laurence se întoarse, îl văzu pe Dale care se oprise la mică distanță de ei.

– Scuzați-mă. I-am ordonat lui Hector să se ocupe de tine. Apoi i se adresă lui Olivier. Vrei să iei cina cu noi?

Olivier se îndreptă spre ușă și-i răspunse evaziv:

– Încă nu știu. Trimite-l totuși încoace, o să văd atunci ce o să fac.

– Melie servește ceaiul pe terasă. Vrei să vii și tu? o întrebă pe Laurence. Credeam că te-a adus Brian pentru prima dată. Ai venit singură?

– Da. L-am rugat pe domnul doctor Gellhorn să-mi lase libertatea de acțiune deplină și el a fost de acord să procedez cum cred eu că e mai bine.

Dale se încruntă și spuse supărat:

– Domnul doctor Gellhorn? De ce ai devenit brusc atât de protocolară?

– Mă port cât se poate de normal. El m-a angajat să-l tratez pe fratele tău și mă plătește pentru asta.

– Conform logicii tale, tu ești doamna Napier și eu domnul Ransome. Las-o baltă!

– Sunt de acord, dacă asta îți face plăcere, dar în fața lui Olivier aș vrea să-mi spui doamna Napier.

– De ce?

– Asta simplifică lucrurile. Olivier își amintește de faptul că i-am fost prezentată drept o prietenă a ta, ceea ce îi displace profund. Nu sunt o persoană apropiată de tine, ci o infirmieră. Sper că va prefera această imagine, dar eu cred că va fi un pacient comod.

– Te-a tratat cu indiferență în după-amiaza asta?

– A făcut tot posibilul să mă facă să înțeleg cât de mult îl plictisește prezența mea...

Ajunseră pe terasă. Pe masă se aflau două cești și un ceainic din argint. Dale o invită să ia loc și-i turnă ceaiul în ceașcă.

– Deci ședința de azi a constat într-o discuție prudentă? Oare doar pentru atâta lucru te-o fi angajat Brian?

Era o glumă nevinovată, dar venind de la el, Laurence nu o gustă deloc. Mâna îi tremura ușor când luă ceașca de toartă.

– Într-un caz ca cel al fratelui tău, psihologia e la fel de importantă ca exercițiul fizic. Întreabă-l și pe Brian, dacă nu crezi. Înainte de orice altceva trebuie să-l determinăm să nu mai refuze tratamentul. Trebuie să găsesc un mijloc de a-l înțelege pe Olivier, și asta poate dura multă vreme.

Dale se uită fix în ceașca de ceai.

– Atunci când am apărut eu, dădusei cumva de urma unui posibil blocaj? Nu era vorba despre ranchiuna pe care o poartă unui anumit vinovat? Din câte am înțeles, tocmai îi spuneai că în locul lui ai fi reacționat la fel.

– Ascultai de multă vreme discuția noastră?

– Am stat în spatele tufișului. Te-am auzit vorbind despre o eventuală adversitate față de mine, care persistă. Ți-a

povestit cu lux de amănunte toate bârfele legate de accident și tu ai considerat atitudinea lui pe deplin justificată. Indiscreția își are și ea avantajele ei...

Ea clătină din cap.

– N-ai fost prea atent. Am precizat după aceea că aș fi avut înțelepciunea de a nu mă transforma în propriul meu dușman. Asta n-ai auzit?

– Nu, probabil că în momentul acela dădeam ocol tufișului. Acest argument a dat roadele scontate?

– Habar n-am. Chiar atunci ai apărut tu.

– Deci nu avem nici un rezultat palpabil.

– Nu. Dat fiind că se găsește de mult în această situație, ar fi fost o minune să observ vreun progres. Nu pot să-l forțez să urmeze vreun tratament dacă nu vrea, dar e neapărat necesar să-și pună în mișcare mușchii înțepeniți. Hector ne poate ajuta.

– Cum?

– Ieri i-am spus lui Olivier că ar putea încerca să înoate. A râs de mine, spunându-mi că nu este posibil, chiar dacă ar vrea. În mod normal, trebuie măcar să încerce să plutească deasupra apei. Hector ar putea să-l coboare în golf în scaunul cu rotile...

– Da, dar există un impediment. Antilezilor adulți le este frică să înoate. Hector nu cred că va accepta să se ocupe de această problemă.

– Păcat! Credeam...

– Nu e pierdută însă orice speranță; o opri el. Aș putea foarte bine să-l duc eu acolo.

Laurence ezită.

– Ar fi minunat, îl asigură ea fără multă tragere de inimă.

Dale se încruntă și observă cu ironie:

– Nu ești prea entuziasmată de propunerea mea. Nu ești obligată să accepți.

– Ba da. Îți mulțumesc foarte mult, dar mă întreb cum va reacționa Olivier.

– Dat fiind că inițiativa vine din partea mea?

– Da, spuse ea căzută pe gânduri.

– Vom vedea...

Se ridicară în același timp. Stăteau față în față, fiecare la câte un capăt de masă.

– E important mai ales să-l iei cu binișorul, îl rugă ea îngrijorată.

– Voi avea grijă să mă port frumos cu el. Când ți-ai propus să mergi la plajă?

– Mai întâi trebuie să vorbesc cu el. Poate mâine.

– Eu mă duc după-amiază să o iau pe domnișoara Summer de la aeroport. Cred că ai văzut-o în Barbados. Mâine, însă, voi fi liber.

– Foarte bine. Voi avea nevoie de tine...

– Bineînțeles. Ce poate fi mai plăcut decât o baie în trei, fiecare dintre parteneri având un motiv anume de a-i urî pe ceilalți doi, o ironiză el cu o veselie prefăcută.

Capitolul 6

Reacția lui Olivier a fost una ostilă, dar nu de refuz total.

– Ideea asta mi se pare stupidă. Nu va duce la nici un rezultat. Voi merge dacă o să mă simt în formă. Dacă nu, duceți-vă singuri.

– Sper că până atunci vei lua o hotărâre. Ai spus că nu dormi bine? Ar fi foarte bine, în cazul acesta, să-ți obosești puțin trupul. Dacă vei veni, ar fi mai simplu să-ți pui slipul aici.

– Dale face baie gol și eu făceam la fel înainte. Există pe plajă două stânci în spatele cărora te poți șterge și dezbrăca. Vii și tu?

– Da! Vreau să văd cum te descurci.

– Atunci, am dat-o în bară! Va trebui să ne punem costumele de baie. Ce nasol! spuse el căscând.

După ce se schimbă în camera ei, Laurence îl așteptă pe Dale pe terasă. Pe drumul spre anexă îl întrebă dacă erau curenți în apa golfului.

– Nu, marea este destul de liniștită, în schimb puricii de nisip sunt o adevărată pacoste, care e adevărat nu este pomenită în ghidurile turistice.

– Am auzit despre asta la hotel, dar încă n-am avut probleme cu ei...

– Vei avea în curând. Nu uita să te înarmezi cu o cremă pentru alungarea acestora. Ai așa ceva?

– Da, în sacoșa de plajă.

– Perfect. Unge-te cu ea atunci când te vei întinde la soare.

Olivier îi aștepta în scaunul lui cu rotile, cu un prosop aruncat pe umerii goi. Paloarea și fragilitatea acestuia făceau un puternic contrast cu trupul musculos și bronzat al lui Dale, trup pe care Laurence tare i-ar mai fi plăcut să-l mângâie ușor cu mâinile ei...

Petecul îngust de plajă era mărginit de palmieri care se unduiau ușor în bătaia vântului. Un șir lung de stânci apăra golful de briza puternică. Dale se apropie cât mai mult posibil de mal și Laurence se așeză pe nisip să-și scoată rochia. Olivier se lăsă greu la gândul că trebuia să părăsească scaunul de invalid, neluând în seamă eforturile lui Dale de a-l ajuta. În cele din urmă, Dale îl luă pe sus și îl duse în mare, la câțiva metri de țărm. Astfel, Olivier putea să plutească și Dale atingea cu picioarele fundul apei. Îl ținea pe Olivier de mână și mergea alături de el.

Laurence se bălăcea în mare, pândind apariția vreunui semn care să dovedească faptul că Olivier nu era total paralizat și interesul ei fu curând răsplătit: acesta începu să-și miște piciorul sănătos. Se folosi apoi și de un braț pentru a se bălăci. Făcea multă spumă, dar fără ajutorul lui Dale. Într-un anumit fel, chiar înota! Inima tinerei tresări. Era convinsă că Olivier se

va simți încurajat de acel început promițător. Dale nu putea să o acuze că râsese de fratele lui punându-l să facă acest experiment.

După câteva tururi prin apă, Olivier începu din nou să plutească, aruncând apa în văzduh ca o balenă. Dale înota aproape de el și Laurence îi ajunse din câteva mișcări ale brațelor.

Olivier îngăimă, sperând să fie lăudat:

– Cum a fost?

– Bine, dar pentru mine n-a fost o surpriză. Eram convinsă că poți!

Dale șopti, căzut pe gânduri:

– Stau și mă întreb... din câte îmi aduc eu aminte, nu ți-a propus și Brian să faci aceste exerciții?

Brian o făcuse cu siguranță, își spuse Laurence. Fie și pentru a-și putea da seama de rezistența tânărului infirm.

Îl rugă pe Dale să-i lase puțin singuri.

– Lasă-mă pe mine, spuse ea apropiindu-se și mai mult de Olivier.

– Dar tu nu poți...

– Nu vorbi prostii! Privește! Nici măcar nu are nevoie de ajutorul meu.

– Și dacă va intra în panică și se va agăța de tine?

– N-are decât să se agațe! Nu știai că viitorii psihoterapeuți urmează și cursuri de prim-ajutor în timpul studiilor?

Dale știa acest lucru. Odinioară, el voia să cunoască toate detaliile vieții ei și tânăra îi vorbise îndelung despre studiile pe care le făcea în acel moment.

– Atunci când nu vei putea să ne însoțești, voi veni singură cu Olivier. Va trebui numai să-i spui lui Hector să împingă

scaunul cu rotile până aici. Ar fi foarte bine să poată înota de trei-patru ori pe săptămână.

Abia atunci își dădu seama de semnificația vorbelor ei: munca ei va dura cel puțin câteva săptămâni. Dar Dale nu observă nimic.

– Am să vorbesc cu Hector, spuse el, acceptând astfel pentru prima oară hotărârea lui Laurence, fără să mai facă nici un comentariu.

Olivier mai încercă să se miște puțin, urmând sfaturile lui Laurence, apoi se întoarseră toți trei pe plajă. Dale se aruncă apoi din nou în mare, ca să înoate departe de țărm, și Laurence se așeză lângă scaunul pacientului ei.

El nu ezită să-i pună întrebări în legătură cu durata șederii ei pe insulă.

– Cine ți-a spus că tratamentul va dura câteva săptămâni? îi spuse el cu obrăznicia lui obișnuită.

– Sper că vei face în așa fel încât să-l scurtăm cât mai mult posibil.

– Nu ți-am cerut să te ocupi de mine!

– N-am nici un motiv să rămân, dacă nu dorești.

El îi aruncă o privire acuzatoare.

– Nu cumva reprezint pentru tine numai un pion pe o tablă de șah? N-ai de gând să te folosești de mine ca să te apropii de Dale? Bine. Nu mă deranjează să înot, dar spune-mi și mie în ce mai constă tratamentul? E mai bine să aflu veștile proaste cât mai curând.

– La început, este importantă dorința de a te face bine. Apoi trebuie să vedem dincolo de faptul că vei putea să mergi din nou. Apoi...

– Cum adică?

– Trebuie să capeți convingerea că vei putea conduce o mașină, că vei putea călări...

– Și că o să fiu înconjurat de gagici, rânji el.

Laurence izbucni în râs:

– Dacă vei dori să-ți dai osteneala să le cucerești, nu va fi deloc greu. Există câte ceva din Maica Tereza în oricare dintre noi! Cât despre tratament, așa cum îi spui tu, acesta mai constă și în masaje de tot felul.

– Da, știu totul despre masaje, spuse el posomorât.

– Nu face glume proaste, îl certă ea cu asprime. Pentru mine va fi o muncă istovitoare și nici pentru tine nu va fi prea ușor. Va trebui să începi să-ți trezești la viață și restul corpului, cum ar fi brațele, umerii și cavitatea toracică. Toți mușchii îți sunt aproape atrofiați din cauza perioadei lungi de nemișcare. Atunci când îți vei simți piciorul, care acum este țeapăn, înseamnă că am făcut mari progrese.

– Și toate astea vor dura câteva săptămâni?

Nu avu curajul să-i spună adevărul, dar tratamentul putea de fapt dura mai mult.

– Probabil că ar merge mai repede dacă te-ai întoarce în Anglia. Ai beneficia de electroterapie.

– Ți-am mai spus de mii de ori: nu vreau să mă mai întorc acolo!

– De ce?

– Pentru că în felul acesta, Dale se va descotorosi de mine.

– Înțeleg, șopti ea, neștiind ce să mai spună.

– Nu înțelegi nimic, dar asta n-are nici o importanță! bodogăni Oliver uitându-se în largul mării. Unde s-a dus? M-am plictisit, vreau să mă întorc acasă!

Și Laurence voia să ajungă acasă, dar din alt motiv. Uitase să-și aducă crema împotriva puricilor de nisip și micile insecte începură s-o bâzâie. Acul acestora părea plin de otravă. Laurence era plină de pete roșii pe gât, față și spate. Când Dale se întoarse pe plajă, n-avea nici o posibilitate să se ascundă de el.

– Doar te-am prevenit! Nu te-ai protejat?

– Nu, am uitat.

Fără să înțeleagă de ce, începuse să tremure.

– Până la urmă vei fi imună la înțepăturile lor, ca și localnicii insulei. Am acasă o cremă pentru atenuarea durerilor. Să mergem! Îl duc mai întâi pe Oliver și după aceea vin la tine. Așteaptă-mă pe terasă.

Și într-adevăr, ieși din casă cu un tub de cremă. Ea întinse mâna să-l ia.

– Cum se procedează?

Dale luase puțină cremă cu vârful degetelor. Făcu semn spre rochia ei.

– Dă-o jos! Vreau să te ung pe spate, unde nu ajungi singură, îi comandă el. Atenție, o să te usture!

Într-adevăr, a fost destul de dureros, dar Dale avea mâinile blânde. Își aminti cu nostalgie de vara vrăjită în care se cunoscuseră și când se ungeau unul pe altul cu loțiune antisolară. Se întrebă dacă și el se gândea la același lucru, dar el își vedea mai departe de treabă.

– Te simți mai bine? se interesă el.

– Da, spuse ea, dar clănțăni ușor din dinți. De ce mă întrebi?

– Înțepăturile puricilor pot provoca uneori alergie, care se manifestă prin febră. Mai bine te-ai duce la culcare. Îl voi ruga pe Brian să vină să te vadă.

Tânăra protestă, dar Dale o prinse de braț și o conduse în camera ei. Pe drum, îi ceru lui Melie să-i servească masa lui Laurence la pat. Îi promise că va veni s-o vadă după ce se va duce s-o ia pe Mia Summer de la aeroport.

Alifia îi făcea bine pielii ei arse. La prânz nu mâncă decât pâine prăjită cu lapte, apoi se cufundă într-un somn agitat. Atunci când se trezi, Brian era lângă ea.

El o dojeni cu blândețe, îi luă temperatura și îi prescrise un medicament. Dacă îl lua și stătea cuminte în pat, bubițele vor dispărea în douăzeci și patru de ore. Suferea de un soi de febră tropicală benignă, dar se va imuniza rapid, îi explică el. Micile insecte preferau pielea fină și încă nebronzată...

Vorbiră puțin și despre Olivier.

– E greu, dar cred că va înota din nou, spuse ea schițând o grimasă.

– Și a acceptat să-l ducă și să-l ajute Dale? Păi asta nu e puțin lucru!

– Da, dar atunci când Dale nu va fi liber, Olivier va trebui să mă suporte pe mine și pe Hector. Am voie să mă ridic din pat mâine ca să mă duc să-l văd? îl întrebă ea îngrijorată.

– Dacă începe să-ți scadă temperatura. Dale îmi va telefona să-mi spună cum te mai simți. Crezi că ai o șansă cu Olivier și nu vrei s-o ratezi, nu-i așa?

– Oare așa să fie?

Datorită medicamentului, Laurence adormi imediat. Când se trezi, văzu că se simțea mult mai bine. Era ora șase după-amiază. Dale îi spusese că va trece s-o vadă diseară. Se ridică în picioare. Nu ținea ca el s-o găsească stând în pat! Își puse capoțelul subțire pe umeri și, refuzând să-și vadă fața răvășită în oglindă, începu să-și perie părul. Deodată, auzi două voci.

O recunoscu pe cea a lui Dale. O mai auzise și pe cealaltă, la bordul lui „Chaconia Lady“, în seara în care el o certase cu asprime și apoi o umilise cu săruturile lui.

Se auziră bătăi în ușă, după care Dale și Mia intrară în cameră. Mia își lăsase părul lung și blond să-i cadă pe umeri și era îmbrăcată într-o rochie multicoloră fără mâneci. Într-o mână ținea o jachetă albă și cu cealaltă se ținea de brațul lui.... Dale.

Dale făcu prezentările. Mia o privi cu milă pe nefericita Laurence, care avea fața desfigurată de înțepături.

– Biata de tine! Ce ți s-a întâmplat? Îți amintești, Dale, că noi două ne-am mai întâlnit odată, în Barbados, atunci când doamna Napier încerca să-ți explice de ce întârziase! Nu te-a pus nimeni în temă, sau n-ai fost ascultătoare? Noi am devenit imuni, dar se pare că aceste creaturi infernale se năpustesc asupra primului turist care le iese în cale!

Pentru frumoasa Mia, turiștii erau fără îndoială o specie inferioară, își spuse Laurence furioasă. Ea îi răspunse:

– Mi s-a spus, dar n-am ascultat sfaturile care mi s-au dat. Am fost pur și simplu neatentă și acesta este rezultatul. Data viitoare voi lua măsuri. Brian mi-a recomandat să stau în pat până mâine, dar mă simt foarte bine, mai adăugă ea adresându-se lui Dale.

– Eram sigur că-ți va impune să te odihnești.

– Voiam să mă văd cu Olivier din după-amiaza asta, dar cu părere de rău trebuie să amân întrevederea.

– Nu crezi că va fi bucuros că nu te vei duce la el? Din câte spune Dale, maniera în care te-ai hotărât să te împrietenești cu Olivier este la fel de riscantă ca și mersul pe o gheață subțire. Mă întreb de ce îți bați atâta capul cu el!

Dale îi răspunse Miei printr-un comentariu scurt și spru:

– Nu te mai întreba atâta! Nu te afli pe aceeași lungime de undă cu Brian Gellhorn și Laurence. Ei nu numai că merg pe o gheață foarte subțire, dar lasă impresia că se ocupă de acest caz dificil din ambiție profesională.

– Oh, dragul meu! Probabil că noi părem niște creaturi foarte indiferente în comparație cu ei, nu-i așa?

– Deloc. Numai că noi nu suntem niște... oameni, o corectă el.

Mia se însenină la față ca și cum ar fi interpretat vorbele lui Dale drept un compliment binemeritat.

– Ești un lingușitor, Dale, se fandosi ea.

Și adăugă pentru Laurence, în timp ce se îndrepta spre ușă:

– Și e și un artist în felul lui, o să vezi!

Laurence se întreba dacă observațiile veninoase ale Miei erau căutate sau îi veneau pe buze în mod cât se poate de natural. Din nefericire, oricum ar fi fost, era nevoită să le suporte pe toată durata șederii acesteia pe insulă.

Toată seara, Laurence nu se gândi decât la Dale și la prietena lui. Amândoi plecară în oraș. Când îi aduse cina sărăcăcioasă, compusă din orez și ouă, Melie o anunță că Dale și invitata lui vor lua masa numai ei doi, deoarece Olivier refuzase invitația de a-i însoți. După aceea probabil că vor lua cafeaua pe terasă și vor profita de momentul lor de intimitate ca să-și declare iubirea unul față de celălalt... Poate că se vor și culca împreună.

A doua zi dimineață, Mia va fi veselă ca un cintezoi, iar Dale fericit pe deplin și satisfăcut, în timp ce ea, plină de bube ca o leproasă, va fi dată deoaprte... Era geloasă pe Mia... Îi venea s-o strângă de gât!

Pe la miezul nopții atmosfera caldă și umedă deveni sufocantă. Laurence se ridică din pat ca să deschidă aerul condiționat. Trase perdelele de la fereastra care dădea în grădină. Pe cer se fugăreau nori groși de furtună, acoperind luna din când în când. Deodată, zări ceva care se mișca în semiîntuneric: era o pereche îmbrățișată cu tandrețe care se plimba agale. Laurence îi urmări cu privirea și o văzu pe femeie, cine altcineva decât Mia, oprindu-se și punând mâinile bărbatului pe umerii ei și ridicând fața spre el pentru a fi sărutată.

După aceea o luară pe drumul spre casă, ca și cum acel sărut pecetluia înțelegerea tăcută dintre ei. Fără să se mai gândească la aerul condiționat, Laurence trase la loc perdelele și se prăbuși pe pat. Acum era convinsă că totul era real și nu o invenție a minții ei bolnave.

Deplasările lui Olivier în golf nu mai depindeau de Dale, și asta îi convenea. Mia îi acaparase tot timpul liber. Îl ducea în vizită la prieteni și invida părea a avea tot atât de mulți ca și el pe insulă. Mergeau să se scalde împreună în golf, sau Mia se ducea singură acolo, dar niciodată atunci când se găsea Olivier acolo.

Se urau și se țineau la distanță una pe alta atâta cât era posibil. La început, Laurence bănuise că ostilitatea lui Olivier față de tânără se datora unui soi de frustrare personală, dat fiind că Olivier era deja bărbat și Mia era o femeie superbă. Putea foarte bine s-o urască pentru feminitatea ei seducătoare, deoarece el nu era în măsură să-i ofere nimic în schimb. Mai putea fi gelos și pe virilitatea lui Dale, comparată cu a lui... Dar toate astea nu puteau explica puternica antipatie pe care o nutrea Mia față de tânăr și nici faptul că îl evita permanent, ca și cum s-ar fi temut de el.

Oare de ce îi era frică de Olivier? Sau lui îi era teamă de ea? Oricum ar fi stat lucrurile, dușmănia dintre ei îi era de folos lui Laurence.

Din cauza activității pe care o presta, era nevoită să se situeze de partea lui Olivier și să fie aliata lui. Mia îi făcea sarcina mai ușoară. Ea exploata la maximum adversitatea dintre cei doi și rezultatele nu au întârziat să apară: el începu să fie interesat de tratament.

Asculta cu atenție atunci când îi explica modul în care trebuia făcut un nou exercițiu și, în funcție de ce toane avea, accepta să-l facă sau refuza. Nu-i făcea niciodată observație, ca să nu se revolte împotriva ei. În orice caz, tânărul făcea progrese și era din ce în ce mai cooperant. Prefera înotul oricărui exercițiu și ea se folosea de scăldat ca de o recompensă când se purta frumos. Relațiile dintre ei se îmbunătățiseră și Laurence își permitea chiar să-l certe din când în când, fără ca lui Olivier să-i sară țandăra.

– Dacă ai fi ucenicul unui actor, n-ar putea nimeni să spună că înveți prea repede rolul.

– Iar tu, dacă ai fi un profesor mai bun, până acum aș fi reușit să ajung la golf alergând.

În trei săptămâni, rezultatele nu erau prea evidente, dar Laurence considera micile lui progrese drept o încurajare pentru a continua.

Și Brian Gellhorn o felicită pentru strădania ei, când nu era Olivier de față. Într-o zi, după ce Brian îi spusese că acum îi mergea mai bine, Olivier îi răspunsese într-un mod extrem de nepoliticos:

– Mai bine decât când? refuzând să recunoască față de el că înregistrase progrese.

Aprecierile încă rezervate ale lui Dale își schimbau total sensul în gura fratelui său mai tânăr:

– dacă-și închipuie cumva că va putea să mă trimită în Anglia fără consimțământul meu..., îi repeta el cu ciudă tinerei femei, chiar și atunci când aceasta îl lăudase.

Mia Summer nu dorea să facă nimic care să-i dea aripi dușmanului ei, dar era extrem de curioasă în legătură cu motivele lui Laurence de a se ocupa de tânărul Ransome. Îi punea mereu întrebări pline de tupeu:

– De ce te chinui cu treaba asta, dacă soțul tău ți-a lăsat moștenire o avere atât de mare?

– Așa ai auzit? Cine spune asta?

– Nu știu, circulă un zvon. Probabil că mi-a spus Dale într-o zi. Oricum ar fi, nu înțeleg de ce mai lucrezi. Mai ales cu un băiat atât de antipatic ca Olivier...

Lui Laurence tare i-ar mai fi plăcut să-i închidă gura, dar se hotărî totuși să nu-i ia în seamă vorbele.

– Probabil din cauză că există un asemenea caz.

– Acesta nu este un răspuns. N-aveai de gând să-ți reiei activitatea înainte să ți-o ceară Dale, nu-i așa?

– Înainte să mi-o ceară Brian Gellhorn, o corectă Laurence.

– E totuna. Brian n-ar fi puut să-ți încredințeze cazul fără acordul lui Dale.

– Olivier este suficient de mare ca să hotărască singur. Putea să refuze să-l tratez eu.

– Mie mi se pare că abuzează de ospitalitatea fratelui său! Nu! Dale a luat această hotărâre. Nu poate să-ți placă să faci așa ceva dacă... urmărești și altceva decât vindecarea lui Olivier.

– Nu! N-am propus eu să mă ocup de el. Tocmai mă pregăteam să plec în Anglia, când mi s-a făcut această ofertă, pe care am acceptat-o în interes profesional!

– Dar ai făcut-o în principal pentru Dale. E foarte clar! Tu nu ai nevoie să muncești și nici nu-ți cauți de lucru, numai că Dale ți-a ieșit în cale, Dale, care, din câte se știe, este neînsurat. Era o ocazie pe care nu puteai s-o ratezi... Locuiești în casa lui, deci ești aici și ziua și noaptea. Nu e nevoie decât să prelungești boala fratelui său la nesfârșit. Care femeie, fie ea și bogată, n-ar exploata o asemenea situație?

Zâmbetul nevinovat cu care Mia însoțise acele cuvinte îi înghețǎ sângele în vene lui Laurence.

– Credeam că glumești, dar tare mi-e teamă că vorbești serios. Teoria asta alambicată este creația ta, sau sunt niște zvonuri care circulă pe insulă?

– Oh! Gura lumii e slobodă...

– Cine a spus așa ceva despre mine?

– Toată lumea. Aseară, la familia Hollands...

– Nici măcar nu-i cunosc pe cei din familia Hollands!

– N-are importanță. Unul dintre invitați se întreba de ce oare o frumoasă moștenitoare ca tine s-ar preocupa de soarta lui Olivier Ransome, decât dacă...

– Decât dacă?

– Oh! A urmat tot ce ți-am spus mai înainte, n-are rost să-ți mai repet.

– Într-adevăr, n-are rost. Este destul de clar, dar ți-aș fi rămas datoare dacă ai avea amabilitatea să le comunici prietenilor tăi că se înșală total în privința mea.

– Cum o să fac așa ceva? De fapt, și eu sunt de aceeași părere. Înseamnă că totuși nu m-am înșelat.

– Ai sosit aici imediat după mine. M-ai văzut măcar o singură dată atrasă de domnul Ransome? Am lăsat măcar o singură dată să se vadă că nu îl consider decât fratele pacientului meu?

– Din câte îmi amintesc eu, nu, dar ai fi făcut-o oare de față cu mine?

– Sau, continuă Laurence fără s-o ia în seamă, l-ai văzut vreodată pe el tratându-mă astfel decât ca pe fizioterapeutul lui Olivier?

– Îți dau același răspuns ca și la întrebarea dinainte. Se poartă Dale la fel și atunci când nu este cu mine? Dacă îl interesezi...

– Vorbești prostii!

– Nicidecum. De altfel, ți-am mai spus o dată, la tine chestia asta se observă.

– Ce anume?

Mia făcu un gest vag cu mâna.

– Atunci când o femeie este îndrăgostită, se vede. Nu spune că nu ești fascinată de farmecul lui Dale. Și mai este o întrebare la care trebuie să-mi răspunzi: dacă nu ești îndrăgostită de el, de ce îți ieși din fire atunci când doar se vorbește despre el?

Laurence nu-i răspunse imediat, dar atunci când se hotărî să vorbească, era foarte mândră de ea:

– Poate din cauză că știu că există deja un anumit număr de femei care își dispută favorurile lui Dale Ransome. N-aș fi îndrăznit niciodată să-mi închipui că aș avea vreo șansă să fiu băgată în seamă de el...

Acest răspuns în doi peri poate că o liniștise pe Mia. Laurence spusese că nu-i era rivală, dar ea spera totuși ca Mia să nu iasă învingătoare din această luptă!

Capitolul 7

În ultima săptămână a sejurului său, Mia a plecat la niște prieteni care erau proprietarii unui domeniu vecin. Toată lumea a răsuflat ușurată după dispariția ei. Individa era extrem de agasantă... Chiar și Hector și Melie păreau mai relaxați. Melie mărturisi, oftând:

– Domnișoara Summer cere mereu câte ceva. Vreau aia, vreau ailaltă... Melie, du-te și adu-mi cutare, nu Melie, nu haina asta, ci pe cealaltă... N-are o clipă de odihnă, domnișoara asta!

Acum, Dale apărea mai des acasă la cină și Olivier venea și el să ia masa cu ei.

Făcea în continuare progrese. Dacă se forța puțin, reușea deja să se ridice din scaun fără ajutorul nimănui și când binevoia să încerce, putea să se deplaseze cu ajutorul a două bastoane, târând ușor piciorul după el.

– Atunci când vei îndoi genunchiul, îi spunea Laurence ca să-l încurajeze, vei merge cu adevărat! Ai văzut? Fără tratament, n-ai fi ajuns aici!

– E adevărat, n-aș fi ajuns, îi răspundea el stânjenit. Datorită ție. Tu ești cea care ai hotărât să fiu pe picioare în câteva săptămâni.

– Dar și ție ți se datorează succesul! N-aș fi reușit singură!

– Bineînțeles, dar până și un copil de un an poate să stea în picioare...

– Însă pentru a merge, e nevoie de voință. Ceea ce îți lipsește, tinere, în momentul de față, este o reală dorință de a merge. Să mergem! Mișcă-te!

– De ce?

– Deocamdată, pentru că ți-o cer eu, îi răspunse ea cu fermitate. Dă-i drumul! Vino spre mine! îi ordonă ea dându-se câțiva pași înapoi.

Tratamentul pe care i-l administra lui Olivier o sleise de puteri pe tânără femeie, dar era și mai extenuant să-i susțină permanent moralul și să-i stimuleze voința tânărului infirm. Acceptând să execute acea muncă, știa dinainte la ce să se aștepte, pentru că avusese de-a face cu pacienți care își pierduseră încrederea în ei și speranța și care nu suportau mila celor din jurul lor. Olivier semăna foarte mult cu aceștia. Laurence știuse să găsească metoda cea mai potrivită prin care să și-l apropie. Îl provoca, și dacă Olivier putea să răspundă provocării, o făcea.

După o ședință cu pacientul ei, Laurence simțea adesea nevoia să se relaxeze. În acele momente, era bucuroasă să se afle singură în grădină sau pe plajă. Acum, Olivier înota destul de bine. La sfârșitul exercițiului era frânt de oboseală, dar mulțumit și ea îl lăsa pe Hector să-l ducă acasă fără ajutorul ei.

Strălucitoarea Mia nu era acolo ca s-o bată la cap și nici cinicul Dale nu-și făcuse apariția. Golful aparținea

domeniului, așa că nimeni nu venea acolo neinvitat. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să se scalde și în pielea goală, dar ea se mulțumi să-și dea jos doar bretelele costumului de baie, ca să se bronzeze uniform.

Avuseseră dreptate. Puricii de nisip n-o mai înțepau. Putea să reflecteze sau să moțăie în liniște. Singurul zgomot era cel produs de valurile care clipoceau ușor la mal.

În după-amiaza aceea, făcea plajă întinsă pe burtă și-și sprijinea capul pe brațele îndoite. Purta o pălărie cu boruri late care îi apăra ceafa de razele puternice ale soarelui. Închise ochii cu voluptate și în scurt timp ațipi. Atunci când se va trezi îi va fi probabil foarte cald, dar asta n-avea nici o importanță. Se va duce și se va arunca în apa rece.

Deodată, o deranjă un zgomot, dar era prea adormită ca să-și dea seama ce e cu el. Pălăria îi alunecă de pe cap și atunci se ridică în capul oaselor bodogănind, ca să și-o pună la loc. Abia atunci își dădu seama că lângă ea se afla cineva. Era Dale, cu slipul pe el și cu capul întors spre ea. Disperată, încercă să-și ridice repede bretelele costumului de baie... Era evident că stânjeneala fetei îl amuza și nu-și lua privirea de la ea.

Avea o pălărie care să-i protejeze ceafa, dar nimic pe sânii expuși la soare și... privirii lui Dale. Până și prosopul se afla departe de ea. I se făcu îngrozitor de rușine.

– Te rog... spuse ea. N-aveam de unde să știu...

El o asculta, întins pe spate și cu ochii ațintiți asupra cerului senin.

– Te rog să mă crezi că știu cum arată un trup de femeie... chiar și al tău îmi este familiar. E adevărat că odinioară inventai fel de fel de vicleșuguri ca să-ți aperi pudoarea de

tânără virgină, dar acum nu mai ești o adolescentă. Bucățelele acelea de pânză nu au menirea de a te ascunde după ele.

– Oh! Taci din gură!

Mintea îi era invadată de amintiri de odinioară. Alte țărmuri și alte timpuri. Pe vremea aceea, când voia să se schimbe în prezența lui, îl ruga, roșind ușor, să se întoarcă cu spatele. Când era gata, îl lăsa s-o îmbrățișeze. Nici unul din ei nu îndrăznea să mărturisească ritmul năvalnic în care sângele lor tânăr începea să le circule prin vene când atingeau trupul ființei iubite.

– De ce să tac? se interesă Dale cu o indiferență leneșă.

Deoarece nu-i răspunse, el se întoarse spre ea. Se distra luând nisip în pumn și lăsându-l apoi să cadă printre degetele răsfirate.

– Când te-am surprins dormind, te-ai fâstâcit toată, încât, dacă ne-ar fi văzut cineva, ar fi crezut că m-am ascuns după tufișuri în scopul de a te seduce... sau că ți-am propus să faci baie cu mine în costumul Evei...

După câteva clipe, continuă:

– Vrei să faci baie cu mine așa?

Acum, fiind acoperită în mod decent, Laurence îi răspunse:

– Asta în nici un caz!

– Bine. Să-ți pun atunci altă întrebare: vrei să înoți cu mine... îmbrăcată?

– Am mai înotat împreună și atunci când l-ai adus pe Olivier în golf, îi aminti ea.

– Îți faci cumva iluzii că îți vei păstra virtutea neatinsă acoperindu-te cu un costum de baie... care oricum nu-ți ascunde formele?

Ea îi răspunse pe un ton provocator:

– Nu e vorba de virtute, ci de decență!

El se ridică în picioare și îi făcu o reverență ironică.

– Zise domnișoara Grundy, campioana pudorii! Acum vorbesc serios. Vrei să înoți cu mine?

– N-aveam de gând să mai intru în apă, minți ea.

– Pe vremea când învățai să înoți, instructorul tău nu te ducea cu forța în bazin, chiar dacă n-aveai chef de înotat?

Se ridicară amândoi în picioare.

– Nu-mi amintesc decât de o singură baie forțată!

– Și crezi că eu n-o să reușesc o asemenea performanță.

Ea evită să se uite în ochii lui provocatori.

– Habar n-am, dar dacă vrei să faci jocul acesta, bănuiesc că știi o mulțime de femei care ar fi încântate să-ți țină isonul.

El oftă resemnat.

– Ai mare dreptate. Unele ar refuza, dar s-ar găsi cel puțin o duzină care să considere nostimă propunerea mea.

Mia Summer, de exemplu? fu gata să întrebe Laurence, dar renunță când văzu că el se întindea la loc pe nisip.

– Așadar nu e rost de baie împreună. Atunci să stăm de vorbă, ești de acord? Stai jos.

Ea ezita, dar el o liniști.

– Vreau să vorbim despre Olivier, îi spuse el cu sinceritate.

Pentru ea era ușor să vorbească despre Olivier. Dale nu mai putea în acest caz să se folosească de acest subiect pentru a o ironiza, așa cum făcea de obicei. Așadar, se mai relaxă puțin:

– Ce să vorbim despre Olivier? Ce vrei să știi despre el?

– În ce stadiu se mai află? Cât timp va mai dura?

– Încă nu pot să spun nimic în privința asta. Depinde numai de el. Cred că te-am avertizat încă de la început...

– Așa este, dar văd că a făcut progrese uriașe pe plan fizic. Nu trebuie să mai urmeze și altceva, sau măcar să facă ceva pași în direcția asta?

– A ajuns deja la un anumit stadiu și va merge mult mai departe. Cel puțin așa cred. Dar dacă prin altceva înțelegi comportamentul lui psihic, în privința asta nu știu când va avea loc o schimbare

– Dacă Olivier ar fi, de exemplu, un leu bolnav, ar fi introdusă în cușca acestuia o leoaică sănătoasă pentru a vedea ce efect are asupra lui. De ce nu-i prezinți câteva fete?. Te-ai gândit la asta? Nu e atât de greu să fie găsite...

– N-ar folosi la nimic tactica asta. I-am sugerat odată că ar fi de-ajuns să ridice degetul cel mic ca să dea toate fetele fuga la el, dar dacă ar veni vreuna, el ar considera că aceasta o face din milă. Nu-mi pot asuma răspunderea pentru ceea ce ar urma... Nu are încredere în femei, ca și în multe alte lucruri. Pe mine mă tolerează deoarece pentru el sunt în primul rând o profesionistă și apoi femeie. Uite și tu însă cum se poartă cu domnișoara Summer...!

– N-o amesteca pe ea în povestea asta! El și cu ea nu au nimic de-a face unul cu altul, îi ordonă el pe un ton glacial.

Pentru că îți aparține ție și nici măcar bietul Olivier nu are dreptul s-o iubească sau s-o urască? își spuse Laurence, dar nu zise nimic cu voce tare.

– De ce crezi că Olivier nu vede în tine o femeie?

– Sunt convinsă de asta și e foarte bine așa.

– De ce? Succesul în psihiatrie nu depinde mai ales de sentimentele pacientului față de medicul lui?

– Astea sunt invenții lipsite de orice temei științific, dar eu sunt psihoterapeut, nu psihiatru!

– Dar te folosești de psihiatrie. Parcă așa te-ai lăudat.

– Mă folosesc numai atunci când este absolut necesar.

– Din câte înțeleg, Olivier are nevoie de așa ceva. După ce vei face tot ce trebuie pe plan fizic, ai de gând să te întorci în Anglia?

Laurence nu se aștepta la această întrebare. Surprinsă, îl întrebă stânjenită:

– De ce mă întrebi? Probabil că m-am înșelat în cazul lui, dacă tu consideri că tratamentul meu constă numai în exerciții fizice.

– N-ai făcut oare o greșeală convingându-l să nu vadă în tine o femeie frumoasă?

– Ce greșeală? repetă ea fără să înțeleagă.

– N-ai făcut nici una? Tu ești singura persoană cu care Olivier se poartă civilizat. În consecință, în cazul în care îl lași să se închidă în sine însuși, acest fapt nu va avea oare urmări neplăcute asupra lui?

– Nu știu dacă am înțeles bine. Îmi propui cumva să-l determin pe Olivier... să se îndrăgostească de mine?

– Nu asta am vrut să spun. El simte doar nevoia de a se crede îndrăgostit de tine. Așa cum leul are nevoie doar de un stimulent, există toate șansele ca și Olivier să uite repede de tine. Pe de altă parte, știind că riscă să te piardă când te vei întoarce în Anglia, s-ar putea să se hotărască să se întoarcă și el. Mă urmărești?

– Mi-e teamă că da. Pe scurt, vrei ca Olivier să se ducă în Anglia pentru a-și termina tratamentul de recuperare și să scapi și de prezența mea cu aceeași ocazie, dacă s-ar putea... Să presupunem că aș reuși să-l cuceresc. Îți poți închipui ce șoc ar putea fi pentru fratele tău?

– Ai o experiență utilă. Nu va lua nimic în serios.

– Dimpotrivă. Aranjamentul tău s-ar putea să-l facă extrem de nefericit. Ai cam uitat ce înseamnă să fii îndrăgostit.

– Așa cum ți-am mai spus în câteva rânduri, mă îndoiesc că tu ai fi știut vreodată ce reprezintă aceste cuvinte! Hai s-o lăsăm baltă! Mă gândeam totuși că... Sper că îți dai seama cât de importanta este pentru mine întoarcerea lui în Anglia!

– Da. Este un musafir cam stânjenitor. Ai dreptate. În definitiv, să te bucuri de casa ta și să inviți aici numai pe cine dorești tu.

– Olivier este conștient de asta și se folosește de acest pretext ca să-mi facă necazuri...

Dale se ridică și își frecă piciorul ca să-i cadă nisipul de pe piele. Îi întinse mâna indiferent, ca s-o ajute să se ridice.

– Am un motiv anume ca să-l văd plecat cât mai curând posibil, dar poate că e mai bine să nu-l știe încă.

– Un motiv anume? Ar trebui să-l știu și eu?

– N-ar avea nici un rost să ți-l spun. Oricum, nu ai fi de acord.

– Scuză-mă. Credeam...

– Că te-ai putea folosi de el ca să-l convingi să plece? Nu. Folosește mai departe tot faptele pe care le cunoști deja. În definitiv nu eu am avut ideea de a te ocupa de fratele meu, dar dacă asta te mai liniștește puțin, pot să-ți spun că nici măcar Brian nu știe nimic.

Laurence rămase tăcută câteva clipe, uitându-se la el cum dărâmă castelul de nisip pe care-l construise în timp ce vorbea cu ea, apoi spuse:

– Ce ar fi trebuit să reprezinte?

– O citadelă impenetrabilă, înconjurată de un șanț de netrecut. E un simbol. Ai văzut? Nu avea poduri mobile.

– Şi ce simbolizează asta?

– De exemplu, o femeie refugiată în spatele unui zid de respect, corectitudine şi fidelitate faţă de cuvântul dat, pentru a se apăra de tentaţia dorinţei, căreia îi cad pradă majoritatea muritorilor.

– Deci, castelul mă reprezintă pe mine? şopti ea întorcându-şi privirea în altă parte, pentru ca el să nu vadă cât de jignită se simţea.

– Oarecum. Dacă a existat vreodată vreun pod mobil care unea cele două maluri ale şanţului, bănuiesc că l-ai ridicat cu multă vreme în urmă... Nu este aşa?

– E posibil! Să înţeleg că n-ai dat uitării nici acum trecutul?

– Ba da... În mormânt poate... Cicatricele se estompează uneori, dar nu dispar niciodată definitiv, chiar dacă încerci să-ţi pansezi rănile...

– Ştiu, dar nu crezi totuşi că despărţirea noastră m-a rănit şi pe mine în aceeaşi măsură şi că poate cicatricele mele sunt la fel de adânci ca şi ale tale?

Oare înţelegea ce voia să-i spună? Îi cerea s-o ierte, dacă nu mai era posibil să se iubească de acum încolo, dar el nu auzi strigătul ei disperat.

– Serios? Atunci înseamnă că sunt foarte bine ascunse. Într-un loc în care probabil nu le poate vedea nimeni. Ai mare noroc, o ironiză el.

Laurence începuse să întoarcă pe toate feţele propunerea ciudată a lui Dale. Oare ar putea să accelereze vindecarea lui Olivier încercând să-l convingă că era dorit de femei? Cu cât se gândea mai mult însă la această idee, cu atât îi repugna mai tare. Dale vorbise despre acest subiect cu detaşare, de parcă ar fi fost vorba despre un tratament obişnuit. Doamne

Dumnezeule! Oare era posibil să vorbească serios? Nu, probabil îi spusese acele lucruri ca să-i dea un avertisment: coabitarea forțată nu-i convenea. Din cauza asta îi dăduse binecuvântarea pentru a începe o aventură cu fratele său. Cu propriul lui frate! Se purta ca un bărbat care se săturase de amanta lui și acum i-o pasa unui prieten!

Probabil că Mia Summer nu se va întoarce la Mont Michel decât după plecarea ei. Laurence se gândi cu bucurie la faptul că n-o va mai vedea, dar speranțele ei se spulberară curând. Marthe și Brian insistau să accepte o invitație la o petrecere dată de gazda Miei. Era vorba despre un bal mascat, în scopuri caritabile.

– Trebuie neapărat să participi, exclamă Martha la telefon. Petrecerile doamnei Page-Broom sunt întotdeauna foarte reușite, dar și utile. Cea de acum este organizată cu scopul a strânge fonduri pentru trimiterea unor copii convalescenți la Disneyland, în Florida. Bănuiesc că te-ai uitat peste invitație. Toată lumea va fi acolo!

– Vă duceți și dumneavoastră?

– Evident!

– Și „A la recherche du temps perdu“ ce înseamnă? spuse Laurence citind de pe invitație.

– Oh! Hannah Page-Broom a luat acest titlu de la Marcel Proust. Aceasta este tema petrecerii. Trebuie să fim îmbrăcați ca antilezii din vechime. Putem să înfățișăm personaje celebre, sau oameni simpli din popor. Vii și tu?

– Dacă găsesc un costum, da.

– Poți să iei cina cu noi în seara respectivă și te vei schimba aici de haine. Venim noi să te luăm.

În mod cu totul ciudat, Melie a fost aceea care a avut o idee inspirată referitoare la costumul lui Laurence.

– Aveți pielea la fel de măslinie ca și noi, doamnă, așa că semănați cu fetele antileze de odinioară. Nu cu cele din ziua de azi care se îmbracă precum bărbații. Vă văd împodobită cu panglici divers colorate în păr și multe jupoane de culoarea florilor. Roșii, galbene... toate culorile! Și foarte largi, ca să se rotească frumos atunci când dansați.

Entuziasmul lui Melie o făcu pe Laurence să râdă în hohote. Ideea acesteia îi plăcea grozav și era bucuroasă că-i venise servitoarei, care cunoștea mai bine decât oricine istoria poporului său.

– De unde pot să fac rost de un costum?

– E simplu. Vă duc eu la un butic din oraș. Fetele se deghizează adesea așa pentru carnaval și croitoreasa are tot ce este necesar. Dacă îmi ascultați sfaturile, nimeni nu-și va da seama cine sunteți, o asigură Melie.

Expediția la magazin a fost încununată de succes. Melie o sfătui ce să aleagă. Au cumpărat bucăți de pânză de culoare stacojie, galbenă și albastră, care contrastau cu bustiera din catifea neagră. I-au confecționat și o pălărioară împodobită cu pene, pe care urma să și-o prindă în păr.

Se întrebă cum să-și aranjeze părul. Îi veni o idee în timp ce își proba costumul... Era o idee și o amintire.

Pe vremea când Dale era îndrăgostit de ea, și mult timp după despărțirea lor, purta părul cu cărare la mijloc și breton. Părea alegerea perfectă... Va fixa pălărioara ușor lăsată pe o ureche. I se năzărea că îl aude pe Dale râzând de ochii ei negri... ochi de țigancă.

Până la urmă, Laurence luă și masa de prânz și cina tot cu Marthe Gellhorn. Își petrecu după-amiaza în grădină și prietena ei întocmi o listă cu posibilii invitați la petrecere, imaginându-și și costumele pe care le vor purta.

– Împărăteasa Josephine va avea noroc dacă va apărea în numai trei exemplare, spuse ea râzând. Era născută în Guadalupe, știai? Și lordul Nelson are toate șansele să fie bine reprezentat... Cineva se va deghiza în Sam Lord, jefuitorul de vase. Va mai fi și Toussaint l'Ouverture, care a fondat Haiti, un vrăjitor voudou etc. Brian va fi un fost guvernator francez al insulei St.Just și eu voi fi soția lui. Voi purta o rochie Empire, încrețită sub sâni și o pernă. Tu la ce te-ai gândit?

Laurence îi explică ce va purta.

– Vine și Dale? se interesă Marthe.

Laurence îi răspunse afirmativ, dar nu știa ce costum va purta.

Ajunseră cu o mică întârziere la doamna Page-Broom, deoarece Brian fusese reținut la spital. Laurence se uită imediat după Dale. Era împreună cu gazda și cu domnișoara Summer.

Mia părea o statuie zveltă, îmbrăcată într-o tunică grecească și pieptănată ca o femeie din antichitate.

– Probabil că este Pauline, sora lui Napoleon care folosea sclavi la construirea unui palat în Haiti. Nu știu care artist a pictat-o sau a sculptat-o în această ipostază, îi explică Marthe. Dar prietenul nostru pe cine înfățișează?

Pentru Laurence, el era pur și simplu Dale: un bărbat viril și cu puține elemente de deghizare, cu excepția unei pălării mari care îi acoperea părul întunecat. În rest purta niște cizme înalte până la genunchi, niște pantaloni scurți eleganți și o

jachetă deschisă la piept, împodobită cu fâșii de pânză roșie. Pe cât era el de natural, pe atât de rece și distantă era Mia. Laurence se bucura. Orice personaj ar fi vrut să reprezinte, acesta era la fel de simplu ca și ea.

– Să mergem la ei, spuse Marthe. Oricum trebuie s-o salutăm pe doamna Page-Broom.

Marthe întinse obrazul pentru a primi sărutul amical al lui Dale. Aceasta o felicită apoi pe Mia pentru fidelitatea față de original a ținutei sale și îl întrebă pe Dale:

– Suntem foarte curioși în ce te-ai deghizat.

– Sunt un personaj neînsemnat, un simplu soldat. Fac parte din rândurile aventurierilor certați cu legea, numiți și corsari, care se ascundeau în munți ca să scape de urmărirea armatei spaniole.

– Am înțeles! șopti Marthe întorcându-se spre Laurence. Erau niște răzvrătiți care atacau turmele de animale și îi hărțuiau permanent pe spanioli.

– Dar tu cine ești? se interesă Dale.

– Soția guvernatorului de pe vremea când insula era a francezilor. I-am dăruit șapte copii, dintre care trei sunt morți și îngropați. Se vede?

Ea râse, netezindu-și șoldurile și pântecul, umflate cu ajutorul unor pernițe și își aranjă coafura extravagantă, confecționată din flori și fructe.

Mia se uita cu interes la costumul lui Laurence.

– Ești o adevărată fiică din popor! E foarte reușit costumul, dar... cine te-a sfătuit să-ți pui pălăriuța în acel mod pe creștetul capului n-a prea fost inspirat. Nu este așa, Dale? Marthe?

Marthe o săgetă cu privirea.

– Ce vrei să spui?

– Dar, draga mea, uită-te și tu cum și-a pus-o pe cap! Nu e frumos din partea ta să nu-i spui ce înseamnă asta. Trebuie să știi! Nici tu Dale, n-ai aflat nimic?

Laurence se înroși și spuse, bâlbâindu-se de emoție:

– Nu înțeleg. Am făcut vreo prostie? Explică-mi, te rog!

– N-are nici o importanță! Ești absolut fermecătoare, draga mea, o liniști Marthe.

Mia adăugă, studiindu-i în continuare costumul:

– Dar nu inventez nimic! O pălărie așezată pe cap în felul acesta reprezintă o metodă de a agăța bărbați. Este un semn că fata este... disponibilă.

Laurence simți că Dale observase roșeața din obrajii ei. Acesta i se adresă însoțitoarei lui:

– Nu știu dacă era neapărat necesar să-i faci această dezvăluire, dar, oricum, văd că nu te-ai jenat deloc!

Marthe trase concluzia, râzând:

– E absolut ridicol! Acest semn nu reprezintă o invitație, ci doar faptul că fata nu este logodită.

Mia continuă, cu o voce mieroasă:

– Așa este, dar trebuie să ne amintim că bucătăresele din armată purtau asemenea aranjamente pe cap. Aceasta era într-un fel marca meseriei lor și toată lumea știe...

Lăsă fraza neterminată:

– Nu știam nimic despre toate astea... îngăimă Laurence.

Marthe îi luă apărarea:

– Nu e nimic de înțeles, draga mea! Mia vrea numai să te necăjească. Părerea mea este că te-ai deghizat foarte bine și acum, dacă tot ne aflăm aici, ar trebui să ne și distrăm! Hei! Aici suntem! strigă ea către Brian.

Acesta se apropie de ele îmbrăcat cu o jiletcă roșie cu epoleți aurii și niște pantaloni scurți din mătase neagră lungi până la genunchi.

– Invit-o pe Laurence la dans și vă sfătuiesc să fiți cuminți! Nu lua drept invitație modul în care și-a așezat pălărioara pe cap… Eu dansez cu Dale…

Plecară toți pe ringul de dans, lăsând-o pe Mia singură.

– Ce-a vrut să spună cu chestia aia cu pălăria? o întrebă Brian în timp ce dansau.

– Nimic. E o glumă proastă.

– Pot să știu și eu despre ce era vorba?

Ea îi povesti și el izbucni în râs.

– Nu-ți face griji. În general, poți să ai încredere în judecata Miei Summer, cu excepția unui singur lucru: e fericită atunci când reușește să scoată din țâțâni o altă femeie. Sunt tentat să-i dau dreptate lui Olivier. Fata asta este o adevărată scorpie. Mă miră foarte mult faptul că Dale încă n-a băgat de seamă.

– Probabil că sunt prea apropiați. Probabil că s-a lăsat orbit de ea…

Brian râse din nou.

– Asta se poate spune despre toate femeile pe care le-a cunoscut Dale. Mia nu este prima și până acum nici una n-a reușit să-l determine s-o ia de nevastă.

– Poate că ea va reuși!

– Doamne sfinte! Dacă s-ar întâmpla așa ceva, mi-aș face griji serioase în legătură cu sănătatea lui mintală! Oricum, nici măcar nu se pune problema! Cel puțin atâta timp cât se află Oliver aici… Ei doi se urăsc. Dale trebuie să țină cont de faptul că Mont Michel s-ar transforma cu siguranță într-un adevărat infern în cazul în care ea ar locui aici în permanență.

Dansară câteva minute în tăcere, după care Brian o întrebă:

– Apropo, îmi pare rău că trebuie să vorbim despre probleme de serviciu la petrecere, dar aș vrea să știu ce să-i spun tatălui lui Olivier în legătură cu întoarcerea acestuia.

– Tatălui lui Olivier? repetă Laurence neatentă.

Avea mintea în altă parte. Se gândea la „motivul" pentru care Dale voia să se debaraseze de fratele lui cât mai curând posibil. După părerea lui Brian, acesta nu putea să se însoare cu Mia decât după plecarea acestuia. Nu-i spusese acest secret lui Brian, dar acesta îl ghicise... și acum îl știa și ea! Reveni cu picioarele pe pământ în momentul în care auzi vocea doctorului:

– Da. Dale trebuie să plece în Anglia săptămâna viitoare. Nu știai?

– Încă nu mi-a spus nimic. Se duce cu vaporul sau cu avionul?

– Cred că va merge cu avionul, e mai rapid. Așadar, vorbind numai între noi, ce speranțe trebuie să-i dăm în legătură cu tânărul nostru pacient? Vrei să bem ceva? Am putea să discutăm mai liniștiți despre acest subiect.

Atunci când se despărțiră, după ce discutaseră îndelung, Brian o felicită. Făcuse treabă foarte bună cu Olivier.

– Mai lăsați-mă puțin și sfătuiți-l pe Dale să aibă răbdare, îi spuse ea medicului. Pe plan fizic va mai înregistra progrese, dar în ceea ce privește moralul, nu pot să promit nimic. Se poate întâmpla ceva, nu știu ce anume, dar acest eveniment poate duce la o vindecare rapidă.

Mai târziu, în timpul petrecerii, se întâlni absolut întâmplător cu o tânără englezoaică. Erau singure la garderobă. Tânăra se deghizase în doamna de onoare a împărătesei și își repara catarama unuia din pantofi.

– Te ocupi de Olivier Ransome la Mont Michel, nu-i așa? o întrebase ea pe Laurence. Te numești într-adevăr doamna Napier? Numele meu este Cherry Huppert. Părinții mei au murit și eu locuiesc de obicei la o mătușă din Anglia, dar acum mă aflu în vacanță la o altă mătușă, doamna Valery. O cunoști?

– Cred că ne-am întâlnit odată, îi răspunse tânăra femeie.

– În Anglia suntem vecini cu familia Ransome, la Charter Court. Îi cunosc pe Olivier și pe Dale încă de când eram mică. În afară de perioada petrecută la pension, eu și Olivier eram mereu împreună. Am fost aici vara trecută, dar am plecat înainte de accident. Nu ți-a vorbit niciodată despre mine?

– Nu prea îmi face confidențe, spuse Laurence cu prudență.

Figura fetei se întunecă.

– Dar cu mine era ceva special! Nu se poate să mă fi uitat în mai puțin de un an! Poți să-i spui că te-ai întâlnit cu mine și că m-ai rugat să mă duc să-l vizitez?

– Aș prefera să te invite chiar el.

– Dar o va face? I-am scris de mai multe ori, dar nu mi-a răspuns. Oare cum va reacționa dacă aș veni la Mont Michel pe nepusă masă?

Laurence începu să râdă.

– Fă o încercare, dar ai grijă! Așa cum nu ți-a răspuns la scrisori, ar putea foarte bine să nu se poarte prea frumos cu tine…

– M-am obișnuit! Ne certam tot timpul, dar asta nu ne afectează cu nimic.

Cherry își terminase de reparat pantoful.

– Deci, așa rămâne. Nu-i spune nimic, iar eu o să apar netam-nesam. Dacă nici eu nu voi reuși să-l dau pe brazdă,

atunci nu va mai reuși nimeni! Trebuie neapărat să-și revină, măcar de dragul tatălui său, domnul Ransome! Oricum, îți mulțumesc mult! Mă bucur că ne-am întâlnit. Pe curând!

Laurence oftă adânc. Oare adolescenta aceea plină de energie va avea succes acolo unde ea, Dale și Brian dăduseră greș? Va găsi Cherry Huppert vreun mijloc prin care să înfrângă încăpățânarea de catâr a lui Olivier? Și dacă va reuși, ce urmări va avea acest lucru asupra lui Dale și Laurence?

Pentru el, vindecarea lui Olivier însemna libertate. Se va simți în sfârșit eliberat de sentimentele de vinovăție și era liber să se însoare cu Mia și să scape de prezența ei...

Dar pentru mine? Tot libertate însemna, într-un anumit sens. Libertatea de a trage linie sub experiența ei cu Olivier: înregistrase un semisucces sau un semieșec... Putea să plece din St.Just unde descoperise cu întârziere iubirea lui Dale pentru Mia... Era liberă să-l părăsească din nou. Poate că într-o zi va învăța să-l uite...

Gândindu-se la toate aceste lucruri, tânăra femeie fu copleșită de nostalgie și tristețe...

Capitolul 8

Petrecerea continuă, ca un vârtej de veselie până după miezul nopții. Punctul culminant a constat în compunerea unei serii de tablouri istorice. Aceste scene fuseseră imaginate pentru ca fotografii de la ziarele locale să poată imortaliza succesul balului de caritate, dar pe lângă flash-urile profesioniștilor, curând apărură și cele ale amatorilor.

În sfârșit, toți o felicitaseră pe doamna Page-Broom. Crinolinele, pălăriile cu pene și spadele strălucitoare dispărură în mașinile lor și gazda, înconjurată de ultimii invitați, printre care și Mia, fluturară mâinile în semn de salut spre cei care plecau.

Laurence se gândise la început să se întoarcă la Mont Michel cu mașina celor doi Gellhorn, dar Dale îi dădu planurile peste cap.

– O duc eu pe Laurence, o anunțase el pe Marthe, voi puteți să vă duceți direct acasă.

– Niciodată nu am avut mai puțin chef de a mă întoarce acasă! îi răspunse Marthe râzând. Ce petrecere minunată!

Dar Dale îi deschisese deja portiera lui Laurence și aceasta se urcă în mașină. Trebuiră să aștepte puțin înainte să demareze, deoarece coada formată din mașini era destul de lungă. Atunci când mașina în sfârșit porni la drum, tânăra îi povesti despre întâlnirea cu Cherry Huppert.

– I-am spus să vină la Mont Michel când vrea, îi spuse ea.

El nu făcu nici o obiecție, dar o întrebă:

– Ai de gând să-l anunți pe Olivier că va veni să-l viziteze?

– Probabil că știe despre sosirea ei la St.Just. Ea l-a anunțat printr-o scrisoare, dar el nu i-a răspuns. Cherry nu vrea să-i spun nimic, vrea să-i facă o surpriză. Este o fată tare nostimă și plină de vitalitate. Poate să aibă o influență binefăcătoare asupra lui Olivier.

– S-ar putea să fie dezamăgită de răceala lui.

– Eu am avertizat-o! În ce relații erau înainte? A existat vreo idilă între ei?

– Nu cred, dar e posibil.

– Ce puncte de interes aveau în comun?

– Caii și echitația.

– Echitația? Isuse!

– Crezi că nu e indicată pentru el?

– Mai târziu cu siguranță, dar acum este prea devreme.

– Bietul de el! Va trebui să aibă răbdare. El și micuța Huppert au studiat ca la carte echitația de la vârsta de paisprezece ani! Nu le scăpa nici o cursă de cai. Bineînțeles că exagerez puțin, dar au participat și la niște curse pentru amatori.

– Ciudat, nu mi-a spus nimic despre acest subiect, spuse Laurence uluită. Tu ai încercat vreodată să vorbești cu el despre asta?

– Da, dar fără nici un rezultat. Aș fi avut același succes și dacă i-aș fi vorbit chinezește... dar sunt convins că puștoaica va reuși să facă mai mult decât mine.

Dale coti spre un drum în serpentină care se cățăra pe munte, apoi, schimbând subiectul discuției, o întrebă:

– Și tu ai la fel de puțin chef ca Marthe să te întorci direct acasă?

– Eu?

În întrebarea lui Dale simțise o invitație, dar nu știa cum să-i răspundă.

– Păi... Mă duci înapoi la Mont Michel, nu-i așa? Nu prea am de ales...

– Îți ofer o variantă. Dacă vrei să te consideri în continuare o fată din timpuri străvechi, îți fac o propunere: un simplu aventurier o invită pe fata frumoasă să-i viziteze bârlogul din munți. Este o reședință frumoasă, construită în întregime din materiale naturale. Evident, îi cam lipsește confortul, dar măcar nu mai trebuie să-ți fie frică de dușmani. Ce zici de ideea mea?

– Vrei să spui că mai există locuri în care se ascund răzvrătiți? Pe dealurile acestea? Au rămas neatinse și se poate merge acolo cu mașina?

– Da. Au scăpat ca prin minune. Nu apar pe hărțile turistice... Am aflat de la un bătrân de existența unuia din ele. Și tatăl lui fusese corsar. Putem să ajungem până în apropierea acesteia cu mașina, dar va trebui să mergem puțin și pe jos. Ce încălțăminte ai în picioare?

– Niște saboți foarte solizi.

Conștiința o îndemna să fie atentă, să simuleze că nu poate să meargă sau că era prea obosită...

Dar ea n-o ascultă. De data asta, Dale nu râdea de ea și nu o certa. Îi propunea numai o mică aventură, ca odinioară. Își imagină că trăiește cu câțiva ani în urmă, când se jucau ca niște copii, se luau la întrecere... Ea pierdea întotdeauna, iar el o săruta pentru a-și sărbători victoria... Pe atunci, avea încredere în ea. Dorea foarte tare să fie din nou singură cu el, așa că se hotărî să se comporte ca altădată...

Pe de altă parte, era încântată să-i joace o festă rivalei sale. Mia îl monopolizase pe Dale aproape toată seara. În plus, trebuia pedepsită pentru insinuările nedrepte pe care le făcuse la adresa lui Laurence! Bineînțeles, Mia și-l va recăpăta curând pe omul iubit, dar în noaptea aceea, pentru câteva minute, nu vor exista pe lume decât Laurence și Dale! Și dacă va avea noroc, va reuși să reînvie trecutul...

Ea nu spuse nimic și Dale interpretă tăcerea ei drept răspuns afirmativ. O luă pe un alt drum de munte. Mașina se hurduca foarte tare din cauza gropilor adânci. Coroanele copacilor tropicali uriași formau un tunel pe deasupra mașinii. Dale opri, luă o lanternă din torpedo și o ajută pe Laurence să coboare din mașină.

– Dă-mi mâna.

Ea îl ascultă, neîndrăznind să-i pună întrebări despre brusca lui dorință de a petrece câteva ore cu ea. Se hotărî să joace un joc: nu erau Dale Ransome și Laurence Napier, care se iubiseră la nebunie odinioară, ci două personaje din altă epocă, pentru care peisajul nu avea nimic ciudat.

Dale îndepărta crengile care le stăteau în cale, ținând-o strâns de cealaltă mână pe însoțitoarea lui. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el îi spuse:

– Dacă îți face plăcere să ne vizitezi tabăra, dragă fată de la oraș, să nu te aștepți să-ți dăm altceva decât o torță pentru a-ți croi drum prin pădure.

Când îl auzi vorbind așa îi stătu inima în loc, dar acum era prea târziu să mai iasă din pielea personajului ei, așa că se forță să râdă:

– Politețea nu era inclusă în invitație?

– N-avem timp de asemenea fleacuri. Suntem bărbați și n-am mai văzut o femeie de câteva luni. Cum să nu uiți de regulile civilizației când trăiești în asemenea condiții? Dar nu-ți fie teamă: dacă ajungi la tabără, vei fi răsplătită din plin pentru serviciile tale... Vino, aproape am ajuns.

Înfipse lanterna într-o crăpătură a stâncii, aproape complet ascunsă în spatele unui tufiș.

– Am ajuns, o anunță el.

– Aici este?

– Da. E o peșteră, cu perdea de copaci în față și faleza în spate. De fapt, e o adevărată fortăreață. E de necucerit!

Dale dădu crengile tufișului la o parte ca să poată intra în peșteră. Ea îl urmă, după care crengile acoperiră din nou intrarea.

La început era un întuneric deplin, apoi lumina lanternei dădu la iveală pereții roșcați, podeaua și tavanul. Pe jos era plin de ferigi uscate pline de praf.

Laurence începu să tremure.

– E frig aici. Unde este focul de tabără?

– Afară. Dacă s-ar face înăuntru, ne-am umple de fum, dar vom organiza un adevărat festin numai după ce vom reuși să prindem o capră sau un vițel!

– Îți mulțumesc că mi-ai arătat vizuina ta.

Făcu câțiva pași sprijinindu-se de perete. Se gândea cu tristețe că jocul luase sfârșit. Curând, vor redeveni cei dinainte.

– Ar fi mai bine să plecăm, șopti ea.

– Ia auzi!

Afară începuse să plouă în rafale. Era una din obișnuitele furtuni antileze care se stârneau din senin și erau de o violență extraordinară. De obicei, se opreau la fel de brusc cum apăreau…

– Dar nu se poate să rămânem aici! exclamă Laurence. Furtuna ar putea dura ore în șir!

– Îmi pare rău, dar n-avem încotro, îi răspunse calm Dale. Adună un maldăr de ferigi ca să improvizeze un fel de saltea.

– Stai jos, o sfătui el. Ai dreptate, ar putea să dureze multă vreme.

Resemnată, Laurence îl ascultă fără să mai comenteze nimic. Tânăra femeie își aminti ziua în care fuseseră să se adăpostească sub un copac. În timp ce așteptau să se oprească ploaia, își împărtășeau unul altuia visele de viitor.

Probabil că și Dale se gândea la același lucru, deoarece o întrebă:

– Pe vremea când îți făcea curte Steven Napier, ai trecut prin situații asemănătoare cu cea de acum?

– Nu. Nu era destul de rezistent ca să poată face plimbări lungi. N-a mai condus nici mașina atunci când a început să i se facă frică să nu leșine la volan.

– Probabil că aveai mult de lucru: să șofezi, să faci treabă în gospodărie, să gătești, să ai grijă ca cearșafurile să fie curate…

Laurence clătină din cap când observă tonul lui ironic.

– Nu. În plus, nu plecam niciodată din casă. Steven avea oroare de ieșirile din oraș.

– Așadar, nu aveai parte deloc de claruri de lună romantice și plimbări prin landele pline de ciulini și buruieni... Acum înțeleg de ce ești atât de rece...

– Cum adică rece? Ce vrei să spui?

Dar ea deja ghicise. O acuzase destul de des că nu cunoștea sensul cuvântului „iubire“ și acum îi amintea încă o dată acest lucru. Ea îi răspunsese întotdeauna că era de rea-credință, dar el n-o luase în seamă niciodată. Putea însă să-i demonstreze că se schimbase. Oare dacă i-ar face avansuri, el se va lăsa impresionat?

Inima tinerei femei îi bătea foarte tare în piept în momentul în care îi spuse:

– Nu joci corect. Te rog să nu uiți că nu sunt decât o fată inocentă, lipsită de orice experiență sentimentală, care se află aici numai pentru a satisface dorințele corsarului...

Dale proiectă lumina lanternei direct pe fața ei.

– Văd că te aventurezi pe un teren foarte periculos. Dacă atitudinea ta reprezintă o invitație, speri să te iau cumva în serios?

Laurence dădu din umeri.

– Suntem singuri, blocați aici din cauza furtunii. Chiar dacă aș vrea, cum aș putea să mă lupt cu tine?

– Mi se pare că eu sunt cel care trebuie să vreau, spuse Dale cu o voce răgușită de emoție.

El se așeză în genunchi lângă ea. Laurence se încordă, știind ce va urma. O avertiza în felul acesta că mersese deja prea departe, dar ea luă hotărârea de a-l surprinde prin lipsa ei de reacție... Îl va lăsa s-o ia în brațe. Risca să-l șocheze

cedându-i atât de ușor, dar voia ca Dale să știe că este în stare să iubească! Să afle și el în sfârșit cât de mult îl iubea!

Stând tot în genunchi, Dale cuprinse fața lui Laurence cu mâinile. Ochii lui, obișnuiți deja cu întunericul, îi căutau pe ai ei.

– E-n regulă, nebunatico! Accept provocarea. N-avem altceva de făcut până trece furtuna...

Începu să tremure atunci când simți că o cuprindea cu brațul de mijloc, dar nu-l respinse, ci, dimpotrivă își apropie trupul de al lui. Deschise apoi buzele în momentul în care gura lui Dale se lipi de a ei. El se opri mirat, dar ea îl trase spre ea gemând ușor.

Mâinile lui Dale o pipăiau cu înfrigurare, încercând să-i desfacă șnurul de la gât. Reuși să-i dezvelească umerii și decolteul superb.

Laurence se simțea rușinată. Ea era cea care-i provocase cu bună știință dorința! Încercă să scape de sentimentul de vinovăție. Atunci când iubești, trebuie să-ți asumi răspunderea pentru faptele tale! Dar trupul ei îi opunea rezistență lui Dale în mod instinctiv. Făcu un efort pentru a se relaxa. Trebuia neapărat să-i dovedească într-un fel sau altul că îl iubea, că era singurul bărbat din viața ei!

Dar brusc, Dale își reveni! O forță să se așeze, apoi se ridică în picioare, dominând-o de la înălțimea lui:

– Ajunge! Te porți ca o adevărată damă de consumație! Felicitări! Ce păcat, nu-i așa, că refuz să intru în jocul tău murdar!

Laurence se făcu mică de tot, devenind conștientă de eșecul ei. Nu se gândise că lucrurile puteau lua o asemenea întorsătură. Dacă el i-ar fi pus întrebări în momentele cele mai

fierbinți ale dorinței lor, i-ar fi mărturisit totul și el ar fi înțeles... dar acesta își recăpătase luciditatea prea repede. Cuvintele lui Laurence rămaseră nerostite și nu putu să-și apere nevinovăția.

– Eu... eu... încercă ea să spună, bâlbâindu-se.

– Taci din gură! Ai fi reușit să mă păcălești, dacă n-aș fi știut ce inimă de piatră ai!

În timp ce ea se ridica de jos, el făcu un semn spre decolteul ei.

– Ai face mai bine să-ți recapeți aspectul decent dinainte! În caz contrar, scena ta provocatoare ar putea avea un sfârșit neplăcut... pentru tine!

Ea îi rosti încet numele, dar el se prefăcu totuși că nu o auzise. Atunci, ea își netezi hainele și se ghemui lângă un perete, rugându-se în sinea ei ca ploaia să se oprească în curând.

În cele din urmă, furtuna se mai domoli. Dale se îndreptă spre ea și, fără să scoată nici un cuvânt, o ridică de jos, petrecându-și un braț sub genunchii acesteia și cu celălalt sprijinind-o de umeri.

– Gata, răbdarea mea a ajuns la sfârșit! Te sfătuiesc să te porți frumos! o anunță el atunci când ea încercă să protesteze. Ia tu lanterna și încearcă s-o manevrezi în mod inteligent.

El începu să coboare pe dibuite, cu Laurence în brațe, scăpând din când în când câte o înjurătură. În sfârșit, ajunseră la mașină. O așeză pe scaunul ei și demară. Parcurseră drumul până acasă în tacere. Laurence își recăpătase destul de rapid sângele-rece și de aceea încercă să pară naturală.

– E adevărat că pleci în Anglia săptămâna viitoare?

– Mai întâi, trebuie să mă duc duminică în Barbados.

– Ar trebui să te întâlnești cu Brian înainte să pleci... ca să știi ce să-i spui tatălui tău în legătură cu Olivier. Pleci cu avionul?

– La întoarcere, nu la ducere. Vine și Mia cu mine, și ea preferă vaporul. „Chaconia Lady“ ridică ancora marți, probabil că vom pleca la bordul lui. Vrei să-i transmit salutări din partea ta căpitanului Kitchin?

– Da, mulțumesc.

Nu-i mai rămânea decât să-i spună noapte bună. Dale parcă mașina și o lăsă pradă gândurilor negre. Rușinea, nemulțumirea și gelozia se amestecau în mintea ei.

Dale pleca în Anglia cu Mia, și ca să-i facă plăcere acesteia, se îmbarcau pe „Chaconia Lady“! Vasul speranțelor ei, la bordul căruia îl întâlnise pentru a doua oară pe Dale! Această ultimă veste venea să se adauge tuturor suferințelor îndurate de Laurence în acea noapte...

Apariția lui Cherry Huppert a fost o reușită totală. Nici măcar nu o anunțase că va veni! Au văzut-o răsărind brusc într-o dimineață în fața ușii lui Olivier, salutându-l vioaie, ca și cum s-ar fi despărțit doar cu o zi în urmă.

Laurence se opri din lucru, exclamând cu o veselie prefăcută:

– Olivier! Uite cine a venit!

– Cine te-a trimis aici? mârâi el către Cherry. Tu te-ai mai întâlnit înainte cu ea? o întrebă pe Laurence.

Cherry îi răspunse râzând:

– Bineînțeles! Ne-am cunoscut la balul de caritate al doamnei Page-Broom. De ce n-ai venit și tu, leneșule? Când ai de gând să vii acasă?

Ei bravo! își spuse Laurence, impresionată. Nici ea n-ar fi îndrăznit să-l atace vreodată pe Olivier în felul acesta.

Acesta îi răspunse răstit:

– Vezi-ți de treburile tale!

Dar, fără să se descurajeze, Cherry îi întinse o mână împăciuitoare:

– Bine, bine, am înțeles... Dar să știi că ai ratat toate cursele din primăvară și dacă nu te grăbești să te faci bine, vei rata și Derbyul.

Olivier rămase o vreme tăcut, apoi întrebă:

– Cine participă?

– Sunt mulți. Printre alții, câștigătorul cupei Chester. De obicei el este favoritul, dar acolo antrenorul este antipatizat. Dar oricum, țin să-ți spun că am pariat în locul tău pe toată perioada sezonului. M-am descurcat destul de bine. Nu pariem cu adevărat, îi explică ea lui Laurence. Așa ceva este interzis înainte de a împlini optsprezece ani, dar alegem un cal favorit și ne notăm rezultatele.

– Cum ai putut să pariezi în locul meu? N-aveai de unde să știi ce cal mi-am ales.

– Ia ghicește! Închideam ochii și trăgeam un nume la întâmplare, îi răspunse tânăra cu șiretenie.

– Am auzit că e și asta o metodă ca oricare alta de a nimeri numele învingătorului, spuse Laurence zâmbind.

– Da, dar singură că n-are nici un haz. Apropo, îți mai amintești de Chuck Kincaid, tipul acela cu urechi mari? În mod normal ar trebui să se întoarcă la Cambridge în octombrie, dar i-ar plăcea să se facă jocheu profesionist și mi-a cerut să-i dau niște informații. Mi-a propus să mă ia cu el la Ascot în iulie.

– Păi atunci, du-te, cine te reține? țipă Olivier.

– Aș prefera să merg cu tine.

– Nu sunt în stare să conduc, spuse Olivier făcând o mutră tristă.

– Dar o să fii în scurt timp! Nu-i așa doamnă Napier?

– Bineînțeles, dar oricum, nu până în iulie. Dă-mi voie însă să termin această ședință și după aceea puteți să stați liniștiți de vorbă.

– Pot să rămân și eu ca să văd cum se procedează?

– Ca să mă bați la cap? Nici nu mă gândesc! se răsti Olivier la ea.

– În anul acesta, la colegiu vom avea cursuri de fizioterapie. Acum am ocazia să-mi fac și eu o idee despre meseria asta, se rugă Cherry.

– Cu alte cuvinte, o să fiu cobaiul tău! Nu! Ea nu rămâne aici, îi ordonă el lui Laurence. Spune-i să plece!

– E adevărat că prezența ei ar putea să-ți deturneze atenția, dar am o idee: ce-ar fi să-i ceri să te ducă după-amiază în golf?

– Dacă o să vrea, bombăni Olivier. În definitiv, trăim într-o lume liberă.

Cherry zâmbi, încântată.

– Am fost avertizată, mai înainte de a veni aici că ai devenit un adevărat urs! E-n regulă, acum am plecat, dar după-amiază, poți să contezi pe mine.

După plecarea tinerei, Olivier o întrebă pe Laurence:

– I-ai spus lui Cherry că voi șofa din nou, dar nu păreai prea convinsă.

– Îți repet că asta depinde numai de tine și dacă n-ai cu adevărat chef să te faci bine, ca să poți șofa, de exemplu, toată munca mea este inutilă. Poate ar fi chiar mai bine să plec...

– Nu face asta, șopti Olivier după o pauză de gândire. O să-mi fie dor de tine...

Aceasta era prima laudă ieșită din gura tânărului și Laurence se înroși la față de plăcere. Înainte de a pleca, îi mai făcu o surpriză:

– Atunci când Dale nu este aici, nu mai sunt cumpărate ziarele englezești. Te rog să-i ceri lui Hector să le ia pentru mine.

Era clar că Cherry Huppert îi găsise coarda sensibilă din prima întâlnire, își spuse Laurence. Și acest lucru se confirmă și în zilele următoare.

Baia în golf deveni o obișnuință și Cherry nu lipsi nici măcar o singură dată. Acum, Olivier înota aproape singur. Uneori Laurence nu se ducea cu el. Putea să aibă deplină încredere în Cherry. Olivier putea să facă și câțiva pași singur. Ziua în care urca din golf împingând el însuși scaunul gol a fost un mare eveniment!

– Olivier! exclamă Laurence, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Se repezi la el și-l strânse la piept.

El îi spuse cu modestie:

– M-am folosit de scaun ca punct de sprijin. Fără el n-aș fi reușit, spuse el gâfâind din greu.

Dar Laurence bănui că de fapt Olivier este foarte mândru de el. Viitorul devenea dintr-o dată mai luminos pentru tânăr.

Cherry venea adesea la anexă. Uneori pleca furioasă, după ce se certa cu Olivier. Alteori păreau că se înțeleg de minune, dar într-o zi Cherry se duse direct în casa cea mare și ceru să stea de vorbă cu Laurence. Aceasta o primi cu veselie, dar tânăra voia să-i destăinuie un lucru grav.

– Ieri, Olivier mi-a povestit ceva oribil. Nu-mi venea să cred, pur și simplu. N-am dormit toată noaptea... L-am întrebat dacă tu erai la curent cu toată povestea. Mi-a răspuns că numai Dale știa și că nu trebuie să mai afle nimeni.

– Atunci, de ce ți-a spus ție?

– Nu știu. Nu ne-am ascuns niciodată nimic unul altuia și acest secret îl tulbura foarte mult. Bănuiesc că a avut încredere în mine pentru că știa că n-o să-l trădez, dar e prea cumplit să țin totul în mine! Atunci m-am hotărât să-ți vorbesc. Îmi dai voie?

Laurence îi răspunse stânjenită:

– Bineînțeles, dacă este atât de important pentru tine. Dacă secretul te apasă atât de mult...

– Mă apasă, într-adevăr, mărturisi Cherry. Și apoi, trebuie ca așa ceva să se afle. I-am spus lui Olivier și el este de acord cu mine. Dar el nu vrea să spună nimic înainte ca Dale... Mă rog... Este vorba despre accidentul lui. Se bănuiește numai că a fost Dale la volan, dar de fapt n-a fost el!

– Vrei să spui că era Olivier?

– Nu, n-a fost nici unul din ei, ci Mia Summer!

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Laurence își reveni și protestă:

– Dar cum a fost posibil? Ea nici măcar nu s-a aflat în mașină!

– Ba da, ba da! Pe vremea aceea locuia la familia Page-Broom, ca și acum. Se întorcea de la terenul de golf. Dale și Olivier au trecut pe acolo cu mașina și i-au propus s-o ia cu ei. Ea a vrut să conducă și Dale a lăsat-o. A gonit nebunește pe drumurile înguste de munte și deodată... După aceea, Olivier nu știe ce s-a mai întâmplat. Când și-a revenit era întins pe

marginea drumului, afară din mașină, cu Dale lângă el. Mia dispăruse. Olivier a aflat mai târziu că Dale o trimisese înapoi la familia Page-Broom. N-avea nici o zgârietură. Dale i-a cerut fratelui său să păstreze secretul. Asta e toată povestea. Nici unul din ei n-a suflat o vorbă despre întâmplare și bineînțeles și Mia și-a ținut gura! Nimeni n-a aflat adevărata versiune a accidentului...

Laurence o asculta pe fată și observă mai ales un lucru: Dale o protejase cu bună știință pe Mia... Cu prețul propriei lui reputații! Și Mia acceptase fără nici o problemă. Probabil că erau foarte îndrăgostiți unul de altul. Acum era convinsă de asta, dar refuza să creadă încă. Nu exista însă o altă explicație pentru riscul uriaș pe care și-l asumase Dale. Olivier, și acum Cherry, ghiciseră cum stau lucrurile...

Laurence exclamă:

– Pare incredibil! Probabil că Dale este îndrăgostit de Mia și a vrut în felul acesta s-o protejeze, dar lui Olivier nu-i place deloc de Mia, așa că nu înțeleg de ce a acceptat să păstreze secretul?

– L-am întrebat și eu asta și, după părerea mea, n-a vrut să-l supere pe fratele lui, dar pe ea o urăște pentru că s-a ascuns în spatele lui Dale. Se răzbună pe Mia vârându-i frica în suflet... Ea știe foarte bine că se află la discreția lui.

Laurence își aminti de atitudinea suspicioasă a unuia față de celălalt și o aprobă în tăcere. Soarta Miei era în mâinile lui Olivier. El o ura cu adevărat și nu ascundea acest lucru față de nimeni.

– Înseamnă că medicii care l-au consultat și chiar eu însămi ne-am înșelat asupra lui Olivier, spuse Laurence. Toți credeam

că îl pedepsea pe Dale refuzând să coopereze, dar în cazul în care ți-a spus adevărul, de fapt el nu se răzbuna pe Dale, ci pe Mia...

– Parțial și pe Dale. La început ținta era Mia, dar ea se ducea des în Barbados, așa că a fost vizat și Dale. Olivier îi purta pică din cauză că i-a interzis să facă public adevărul. Nu îl urăște totuși în aceeași măsură pe Dale ca pe Mia. Îi face doar mizerii pentru că o scăpase de vinovăția de a fi comis accidentul.

– Dar ce s-a întâmplat acum cu Olivier? De ce l-a trădat pe Dale, dezvăluindu-ți secretul?

– Cred că a făcut-o din cauză că a obosit să-i tot urască, spuse tânăra cu naivitate. Voia să fie din nou liber să iubească oamenii, și mai ales pe Dale. Și în plus, pentru că s-a hotărât să se întoarcă în Anglia. Îl va anunța pe fratele lui imediat ce se va întoarce.

– S-a hotărât? Cum Dumnezeu ai reușit să-l convingi?

– Oh! Nu cred că am contribuit cu ceva la luarea deciziei. Nu l-am convins, ci i-am spus că trebuie neapărat să-și schimbe viziunea asupra lucrurilor... Asta era dorința ta cea mai mare, nu-i așa?

– Da. Acolo are șanse mult mai mari să se vindece. Dale va fi încântat.

– Mia va fi și mai bucuroasă ca el, insinuă Cherry. Plecarea lui Olivier înseamnă sfârșitul necazurilor ei. Fie vorba între noi, cred că ea va uita repede de Olivier, de accident și de urmările acestuia, mai ales dacă Dale o va lua de nevastă! Dar nu e drept! Nu ți se pare că ar trebui să sufere și ea puțin?

– Ba da. Din punct de vedere moral, așa ar fi corect, dar povestea încă nu s-a sfârșit. Era necesară o depoziție din partea Miei sau a oricăruia din cei trei. Nu cred că Dale a ținut prea mult s-o facă.

– Nu i s-a cerut părerea lui Olivier. Era prea bolnav. Mia a plecat imediat după accident în Barbados. Nu a existat nici martor. Dale și-a asumat răspunderea și nu s-a mai vorbit despre asta, decât rareori, sub formă de bârfă.

– Nu crezi că Olivier ar dori să dezgroape această afacere, nu-i așa?

– Mă îndoiesc că ar avea această intenție. Mi s-a confesat mie pentru că simțea nevoia să-și descarce sufletul. Ce facem acum?

– Mă duc la Brian Gellhorn să-i comunic hotărârea lui Olivier. Nu-i voi spune nimic altceva. În definitiv, este o problemă care îi privește pe Dale și pe Olivier și care trebuie rezolvată de ei doi. Cât despre mine, nu mai am mare lucru de făcut aici. Voi pleca imediat după Olivier.

– Voiam să te întreb altceva. Din câte am auzit, ești o femeie foarte bogată, deci n-ai avea nevoie să muncești. Spune-mi și mie, dacă nu sunt indiscretă, de ce ai acceptat să te ocupi de Oliver?

Fiind luată prin surprindere de întrebare, Laurence nu avea un răspuns gata pregătit.

– Oh! Nu știu, ezită ea. Pentru că...

– Spune...

– De aia.... bâigui Laurence.

– Înțeleg, o asigură tânăra, care de fapt nu pricepea nimic.

Capitolul 9

Laurence îl informă pe Brian în legătură cu hotărârea neașteptată a lui Olivier. El nu era deloc convins, așa cum era ea, că Cherry era cea care înfăptuise singură minunea.

– Datorită ție și muncii tale îndelungate și meticuloase a ajuns la acest rezultat. Efortul tău permanent și bunul-simț moștenit de la familia Ransome, temporar dat uitării de către tânăr, i-au învins încăpățânarea prostească. Tu l-ai tratat din punct de vedere fizic și restul a urmat de la sine. Succesul obținut corespunde speranțelor tale, nu-i așa?

– Da, recunoscu Laurence, trecând sub tăcere cauza tristeții lui Olivier, așa cum promisese.

– Atunci, îi pot anunța pe confrații mei englezi care îl vor trata atunci când se va întoarce în țară. Ar trebui însă să vorbesc și cu Dale despre asta. Știi cumva când se întoarce?

– Olivier și Hector au primit vești de la el azi-dimineață. Va fi la aeroport miercuri.

– Bine. O să trec pe la Mont Michel. Dar tu, Laurence, se interesă Brian după câteva clipe, tu ce ai de gând să faci?

– Vreți să spuneți, după ce îmi voi pierde funcția de psihoterapeut? Mă voi întoarce și eu în Anglia.

– Din același motiv ca mai înainte?

– Da.

– Nu poți nici acum să suporți ideea de a nu mai fi considerată o văduvă excentrică și bogată? Nu vrei să fii văzută ca o femeie curajoasă care este nevoită să-și câștige traiul zilnic? Ce e rușinos în asta?

– Nu e nimic rușinos, recunoscu Laurence, dacă oamenii m-ar fi cunoscut încă de la început în această ipostază, ceea ce nu este cazul. Nu-mi va fi iertată niciodată o asemenea minciună...

– Dar este ridicol! Nimănui nu-i pasă de așa ceva! De acord, recunoscu el ridicând o mână. Lui Dale îi pasă și probabil că a povestit despre tine câtorva prieteni ai lui.

– După părerea lui Cherry Huppert, știe toată lumea de pe insulă!

– Mai mult sau mai puțin. Și ce dacă știe? Încă nu ai fost demascată și pe discreția mea cred că știi că poți să contezi oricând.

– Da, mulțumesc, dar deja am obosit să joc teatru. Vreau să fiu din nou eu însămi, să opresc acest joc stupid și singura soluție este să mă întorc acasă. Spune-mi, te rog, Brian, de ce ții atât de mult să rămân aici?

– Mai întâi, în calitate de medic, nu vreau să pierd o colaboratoare excelentă, iar Marthe nu vrea să piardă o prietenă. În plus, am impresia că aici îți poți găsi mai ușor fericirea. Marthe ar fi foarte bucuroasă dacă te-ai recăsători și eu sunt în asentimentul ei.

Laurence se sili să zâmbească:

– Există o mult mai mare ofertă de bărbați de însurat în Anglia. Cred că aș avea mai multe șanse acolo...

– Da, dacă iei în calcul cantitatea, dar aici poate e mai importantă calitatea, o tachină Brian.

– Oh, Brian! Nu exagera!

– Bine, o să redevin serios. Oricum ești frumoasă. Nu te prea văd așteptând disperată vreun prinț pe cal alb. Dacă aș fi fost mai tânăr și necăsătorit, aș fi făcut și eu parte dintre pretendenții tăi...

– Brian, ești un lingușitor, îl certă ea râzând. Nu crezi ce spui.

– Ba da! Dar dacă Dale ar face parte dintre rivalii mei, mărturisesc că aș șterge-o rapid din calea lui.

Se mai gândi câteva clipe și continuă:

– De fapt, Dale este exact genul de bărbat pe care-l văd luându-te de nevastă și, după părerea mea, tu ești femeia de care are nevoie. Mă aștept să-mi răspunzi că toate considerațiile acestea nu vor duce la nici un rezultat. Chiar ești hotărâtă să ne părăsești?

Laurence își stăpâni dorința de a i se confesa. Încercă să glumească:

– Mă interoghezi ca la poliție! Firește că răspunsul meu este: da!

Chiar la prima ședință de după dezvăluirile lui Cherry Huppert, Olivier o anunță pe Laurence că se hotărăște să se întoarcă acasă, dar nu îi relată povestea accidentului său.

– Probabil lui Dale nu-i va veni să-și creadă urechilor, dar am luat această hotărâre de unul singur. Dacă îți face plăcere, poți să consideri că acest succes ți se datorează ție. Nu mă deranjează.

– Nu, nu este succesul meu! Ți-am mai spus de o mie de ori: vei fi vindecat în ziua în care îți vei lua soarta în propriile mâini. Nici unul din noi nu ar fi avut puterea să te convingă să te întorci în Anglia ca să-ți desăvârșești recuperarea. Ți-ai dat seama de asta singur, așa că te rog să nu-mi mai faci complimente pe tonul ăsta arogant!

– Ți-am spus toate astea ca pe un fel de... dovadă de apreciere, îi răspunse Olivier supărat. Și în plus, asta ar fi putut să-ți servească drept referințe pentru viitorul tău loc de muncă, nu crezi?

Laurence zâmbi în fața realei sau falsei naivități a tânărului, dar, fără să-i mai lase răgazul de a-i răspunde, el îi spuse:

– Dar uitasem... Nu va trebui să mai muncești. Ești o femeie bogată, te scalzi în aur și m-ai tratat... din dragoste, așa este?

– Poți să interpretezi lucrurile și în acest mod, dar ar fi mai apropiată de realitate exprimarea... din interes, îi răspunse Laurence râzând.

– Ai făcut față cu brio ciudățeniilor de caracter ale lui Dale și ale mele, dar nu erai obligată s-o faci!

– E adevărat că ai un caracter îngrozitor! Ești foarte bănuitor atunci când ești prost dispus, dar Dale nu seamănă cu tine. Nu mi-a făcut probleme atunci când am vrut să mă ocup de tine, ba chiar mi-a propus să locuiesc la Mont Michel ca să mă pot concentra mai bine asupra cazului tău...

– Asta te-a surprins și ți-a făcut plăcere?

– Da. Nu era obligat să mă invite în casa lui.

– Nu... dar Dale nu se poate lipsi niciodată de priveliștea oferită de o femeie frumoasă. Dragă doamnă Laurence Napier,

cum poți fi atât de naivă? Să nu-mi spui că Dale nu ți-a făcut curte atunci când Mia Summer se uita în altă parte.

Laurence simți că se înroșește la față, dar nu era nevoită să mintă. Curtea pe care i-o făcuse Dale în ultimele luni nu era plăcută din nici un punct de vedere. Fusese vorba mai ales de un amestec de dispreț, pedeapsă furioasă și dorință de a o umili pe Laurence, dar în nici un caz de tandrețe! Se rușina îngrozitor și când își amintea de ultimele lor îmbrățișări, în bârlogul corsarilor: îmbrățișări provocate de ea și respinse fără drept de apel...

– Nu spune prostii! Aici sunt mai întâi de toate infirmieră și abia după aceea femeie. Sper că nu vorbești serios. Îl ponegrești pe fratele tău cum îți vine la gură pentru că vrei să fie luat drept un vulgar vânător de fuste!

– Nu crezi și tu la fel? Negi cumva faptul că Dale a remarcat prezența și farmecul tău?

Ca să nu cadă într-o capcană primejdioasă, Laurence nu putu evita să spună o minciună:

– Eu și fratele tău n-am făcut niciodată pasul hotărâtor de a începe o idilă romantică, spuse ea dând din umeri cu o indiferență prefăcută.

– Mă mir, înseamnă că Dale a îmbătrânit subit. Asta este singura explicație, șopti Olivier.

După aceea luă cartea în mână și începu să citească. Laurence fusese învinsă de cinismul tânărului, care sperase că începuse să-i mai dispară.

În timpul ultimelor zile dinaintea întoarcerii lui Dale, Laurence nu se prea bucura de succesul pe care Brian considera că i se datorează ei. După părerea doctorului, Laurence pregătise terenul și Cherry sosise la momentul

potrivit pentru a-i desăvârși vindecarea. Fata n-avea de unde să știe, dar triumful ei era de fapt opera lui Laurence. Pe de altă parte, după ce i-a dezvăluit secretul cumplit care îi unea pe Dale, Mia și Olivier, Cherry părea să nu se mai sinchisească de consecințele gestului său, dar Laurence era frământată de teamă, gândindu-se la răul pe care acest lucru putea să îl cauzeze lui.... Dale.

Într-adevăr, acesta se făcuse vinovat de mărturie falsă pentru a o proteja pe Mia. Această idee ar afecta toate amintirile despre el pe care le va lua cu ea atunci când va pleca, iar sejurul ei pe insulă ar păstra pentru totdeauna un gust dulce-amar. Ar fi trebuit să se bucure de veștile pe care Brian putea să le comunice acum la Charter Court, reședința familiei Ransome, dar se gândea totuși cu tristețe la puținele zile pe care le mai avea de petrecut acolo...

Dale și Brian erau permanent în legătură, pentru a pune la punct toate problemele impuse de întoarcerea lui Olivier. În ziua întoarcerii lui, Dale îi ceru lui Brian să-l ia de la aeroport, deoarece voia să discute ceva cu el înainte de a ajunge la Mont Michel. De asemenea, îi invitase pe doctor și pe Marthe să ia cina împreună cu el în seara aceea. Pentru pregătirea mesei îi dăduse instrucțiuni lui Melie și Hector și îl rugase pe Olivier să fie și el prezent.

– Te vei afla și tu acolo, bineînțeles îi spuse Brian lui Laurence. Va fi un fel de masă festivă, pentru a sărbatori evenimentul.

– Mia Summer se întoarce odată cu el? îl întrebă ea fără să se poată abține.

Dar Brian nu știa nimic despre Mia. Dacă Dale nu pomenise nimic despre ea, însemna că tânăra ori rămăsese în Anglia, ori se dusese direct în Barbados.

Nu numai că Olivier acceptă să participe la masa festivă, dar o invită și pe Cherry. Supărat că fusese înlocuit de Brian în rolul său de șofer, Hector se răzbună, purtându-se urât cu servitorii. Melie însă era fericită la gândul că va putea pregăti o masă demnă de o asemenea zi.

De la scena umilitoare petrecută în bârlogul corsarilor, Laurence nu mai rămăsese nici măcar un sfert de oră singură cu Dale. Se hotărî deci să facă în așa fel încât să nu fie nevoită să se certe cu el în ziua aceea, cel puțin nu în prezența celorlalți, care nu erau la curent cu relațiile lor tensionate...

Toată dimineața își trecu în revistă garderoba. Constată că de jumătate din obiecte nu va mai avea nevoie în Anglia: pantofi eleganți, ținute sport, rochii de seară... Putea să scape cumva de ele. În locul acestora,, își va cumpăra niște haine de gata practice potrivite cu sfârșitul de vară englezesc și iarna ce va urma...

Dar în seara aceea cu ce să se îmbrace? Aceea era ultima ocazie în care putea să fie elegantă, în cazul în care Olivier avea de gând să plece cât mai curând posibil. Avea un chef nebun să arate cât mai bine... să se îmbrace corespunzător nivelului averii pe care se bănuia că o avea, să reînvie personajul sofisticat pe care îl părăsise pentru a juca rolul impus de meseria ei, să afișeze din nou siguranța mondenă care îl deranjase atât de tare pe Dale la bordul lui „Chaconia Lady“...

Cei doi Gellhorn vor considera probabil că este prea elegantă pentru o simplă masă între prieteni, la care participau numai șase persoane... dar puțin îi păsa! Era convinsă că Brian va ghici motivul acelui ultim gest de opulență, interpretându-l drept o modalitate de a-l

impresiona pe Dale. După ce va pleca de pe insulă, Brian putea să-i dezvăluie soției lui gluma nevinovată pe care o ținuse secret…

Se hotărî să poarte o rochie scurtă cu bretele, de culoare roșie, care se potrivea perfect cu pielea ei de țigancă. Îmbrăcase acea rochie doar de vreo două ori, la hotel. Nu-și va pune bijuterii, pentru că averea ei nu conținea și pietre prețioase, dar aspectul ei nu va avea de suferit din cauza asta. Pielea ei căpătase o frumoasă tentă aurie, neavând nevoie nici măcar să se machieze, în afară de o ușoară umbră aplicată deasupra pleoapelor.

Își reținuse oră la coafor în mod intenționat mai târziu, așa că, atunci când se întoarse din oraș, se duse direct în camera ei ca să se schimbe. Hector o informă că Dale era așteptat peste circa o oră.

– Domnul Olivier și domnișoara Huppert sunt în anexă. Ei vor veni aici mai târziu, așa mi-au zis, o anunță majordomul pe tânără.

Se înserase deja atunci când sosi mașina lui Brian. De la fereastra camerei ei, îi văzu coborând pe Marthe și pe Brian, îmbrăcați în haine de seară, și pe Dale, care intră grăbit în casă. Era urmat de Hector, care-i ducea bagajele, cu un zâmbet fericit pe buze. Laurence așteptă ca Dale să ajungă în camera lui, apoi coborî repede ca să-i întâmpine pe Marthe și pe soțul ei. Aceștia, datorită lui Melie, aveau deja câte un pahar în mână.

Marthe se îndreptă spre ea ca s-o sărute.

– Scumpa mea! Parcă ești o regină! Dar ești și o fată rea. De ce vrei neapărat să ne părăsești? Mi-a spus Brian că nu reușește

să te convingă să rămâi la noi. Poate să-ți găsească o mulțime de cazuri la fel de interesante ca al lui Olivier de care să te ocupi!

– Nu, mi-am propus să plec în momentul în care Olivier nu va mai avea nevoie de mine. Așa ți-am spus, nu-i așa? se adresă ea lui Brian.

– Așa este, din nefericire!

– Și nu vrei să-ți prelungești sejurul ca să ai parte și tu în sfârșit de o adevărată vacanță? Te-aș găzdui la mine cu cea mai mare plăcere, îi propuse Marthe.

– Ești foarte drăguță, spuse Laurence emoționată, dar am plecat din Anglia cam de multă vreme și mi s-a făcut puțin dor de țară.

În clipa aceea intrară Olivier și Cherry și Marthe nu mai apucă să-i răspundă. Olivier se ajuta numai de un baston ca să meargă și Cherry îl supraveghea îndeaproape, ca și cum tânărul ar fi fost un robot inventat de ea. Sosirea lor a creat puțină agitație și Brian s-a folosit de ocazie ca să se apropie de Laurence. Ca să nu fie auzit de soția lui, ocupată să stea la taifas cu cei doi tineri, acesta îi șopti:

– Trebuie să stăm de vorbă.

Ea fu mirată de tonul îngrijorat al medicului.

– Despre ce?

El deschise gura să-i spună, dar se răzgândi brusc.

– Nu acum, mai târziu. Îți voi spune dacă voi avea ocazia să rămân singur cu tine.

Atunci, Laurence observă că Dale intrase în cameră.

Îl privi drept în ochi. El o studia cu atenție și ea se întreba dacă într-adevăr înțelegea motivul pentru care se îmbrăcase atât de elegant. Se aflau la capătul unei povești lungi și curând se vor despărți pentru a merge fiecare pe drumul lui.

Dar Cherry îi deturnă atenția lui Dale, punându-i o întrebare ciudată referitoare la Olivier:

– Ce părere au medicii după ce au studiat îndeaproape cazul? Când vor considera că s-a vindecat complet?

Dale îi răspunse într-un mod la fel de ciudat:

– Destul de repede din moment ce Olivier dorește cu adevărat acest lucru. Doctorul i-o impune și fizioterapeutul a făcut tot ce era posibil.

– Hmm... Sunt dat din nou pe mâna unor șarlatani. Cine va avea grijă de nevoile mele de handicapat?

– N-ai nici un fel de „nevoi de handicapat“ îi răspunse categoric Cherry. Și chiar dacă ai avea, nu îmi sacrific eu trei săptămâni de vacanță ca să vin cu tine în Anglia? Ticălos nerecunoscător ce ești!

– Tu? rânji Olivier. Ultima oară când am mers în avion împreună ai avut rău de înălțime. Într-o cursă de la Ramsgate la Dieppe, preciză el cu răutate.

– Oh! Au trecut ani buni de atunci! Și îmi dăduseră cârnați să mănânc la micul dejun.

Ei continuară să se ciondănească și ceilalți începură să discute fără să le mai acorde vreo atenție. Nu se pomeni nimic despre Mia. Brian vorbise deja cu Dale și Laurence era singura care ar fi vrut să știe unde era tânăra și când anume se despărțise Dale de ea. Era posibil, își spuse Laurence amintindu-și ciudata purtare a lui Briam de mai devreme, să fi vrut să o anunțe că Dale și Mia se logodeau. La un moment dat, Brian îi mărturisise că i-ar fi plăcut un asemenea deznodământ... Și doctorul încă nu cunoștea adevărul despre accident! Cât de mult ar fi detestat acesta admirația lui Dale pentru acea fată dacă ar fi știut cumplitul secret!

Cinară la lumina lumânărilor, pe terasa casei. Masa rotundă facilita conversația tuturor. Pentru a-i adresa o întrebare lui Brian, Laurence era nevoită să vorbească foarte tare și simțea că ce avea el de zis era totuși confidențial. Vorbiră despre Olivier, despre tratamentul pe care îl va urma și convalescența acestuia. Mica lor petrecere părea a fi una reușită, datorită mai ales spiritului vesel al lui Cherry. Îl apuca mereu de ciuf pe Olivier și îl obliga să răspundă înțepăturilor ei. Felurile de mâncare pregătite de Melie și vinurile alese de Dale erau excelente, însă se simțea o anumită tensiune între comeseni. Între Brian și Laurence, din cauza mesajului încă netransmis. Ca întotdeauna, între Dale și Olivier, dar parcă mai atenuat ca altădată. Între Laurence și Dale. Dar poate că se înșela și între ea și Dale nu exista nici o tensiune...

Era o noapte foarte caldă și de aceea ieșiră afară ca să vadă luna începându-și traseul ascendet pe cer. Mătușa lui Cherry veni s-o ia cu mașina, dar fata o lăsă să aștepte, insistând ca toată lumea să meargă să-l conducă mai întâi pe Olivier în anexă.

Pe drum, ea încercă să-l sprijine pe Olivier cu un braț, dar el o respinse bombănind:

– Nu e nevoie! Sunt în stare să merg și singur, mulțumesc.

Înfuriată, ea îl luă pe Dale de braț.

– Mia Summer n-a plecat cu tine în Anglia? Unde ai lăsat-o?

Laurence ciuli urechea.

– Nu s-a întors cu mine. A rămas acolo.

– În Anglia? exclamă Cherry, uluită.

Și Laurence se simțea la fel de dezamăgită. Amândouă aveau în cap aceeași idee: Mia în Anglia, Olivier trebuie să se

întoarcă acolo și Dale era aici... Existau suficiente elemente care să creeze o situație explozivă.

Dar Dale le demonstră că se înșelaseră.

– Da, în Anglia, dar acum cred că a plecat deja.

– Unde?

– Ce curioasă ești! În Africa de Sud.

– De ce tocmai în Africa de Sud? insistă Cherry.

– Pentru că s-a întâlnit cu niște prieteni în Anglia și s-a hotărât să plece cu ei.

– În vacanță?

– Habar n-am! i-o reteză Dale cu asprime în glas și de aceea Cherry nu îndrăzni să-i mai pună și alte întrebări.

Laurence era uluită. Era evident că Dale n-avea nici un chef să vorbească despre Mia. Întrebările lui Cherry reușiseră să scoată la iveală aversiunea lui pentru acel subiect de discuție. Oare ce se petrecuse între ei?

În fiecare seară, Hector se ducea în anexă ca să-l ajute pe Olivier să se întindă în pat. Cherry plecă de lângă Dale, pentru a vorbi cu Hector și Laurence se trezi pe moment singură cu Olivier.

– Iei și tu același avion cu noi? o întrebă tânărul.

– Nu. Probabil voi pleca înaintea voastră, peste foarte puțin timp.

– De ce te grăbești? Doar nu ești salariată, să fii scalava unui program fix!

– Nu, dar... Oricum, va fi Cherry cu tine. Poate că va veni și Dale cu voi.

– Credeam că eu sunt capodopera ta și, în consecință, mă vei supraveghea îndeaproape, îi spuse el cu un aer glumeț.

Laurence rosti când văzu figura lui abătută:

– Nu fi atât de arogant! Tu nu reprezinți primul meu succes și în cazul în care va trebui să muncesc din nou, sper să nu fii nici ultimul!

– Dar de ce vrei să rămâi în umbră? În definitiv, tu te-ai ocupat de mine până acum și nu ai dreptul să mă abandonezi...

Laurence simți pericolul.

– În cazul în care voi rămâne în Anglia, îți promit că nu te abandonez, așa cum speri tu, dar excursia asta mi-a deschis gustul de a călători. S-ar putea să mă hotărăsc la un moment dat să plec în străinătate.

– Cu alte cuvinte, nu vrei să mai știi nimic de mine, o acuză el.

Așa era Olivier: bănuitor și egoist... dar Laurence nu se putea supăra pe el. Cherry nu-i dădea niciodată prea mare atenție și nu se jena să-l și bruftuluiască din când în când. Laurence avea încredere în fata aceea. Alături de ea, Olivier nu trebuia să se teamă de nimic...

Capitolul 10

Îl lăsară pe Olivier în grija lui Hector și se întoarseră în casă. După ce plecă și Cherry, Dale îi invită pe Brian și pe Marthe să mai bea ceva. Văzând în asta o împrejurare favorabilă pentru a-i putea vorbi lui Laurence, Brian ar fi acceptat dacă soția lui n-ar fi declinat invitația pentru amândoi. Toată seara Laurence reușise să-l evite pe Dale, datorită prezenței celorlalți, dar acum voia să plece cât mai repede și de aceea se grăbi să-și ia rămas-bun.

Traversă apoi încăperea și pusese deja mâna pe balustrada scării când fu oprită de o voce puternică:

– Nu!

Din trei salturi, Dale fu lângă ea și o readuse în cameră.

– Ia loc! îi ordonă pe un ton care nu admitea nici o replică. Nu face pe nevinovata! Știi foarte bine despre ce vreau să-ți vorbesc, deoarece cred că Brian te-a anunțat deja.

– Ce să mă anunțe Brian?

Dale se încruntă, cu un aer neîncrezător.

– A avut totuși destul timp la dispoziție. Juri că nu ți-a spus nimic? Nici nu ți-a telefonat să-ți ceară să apelezi la el în cazul în care aș deveni periculos?

Laurence clătină din cap, neînțelegând nimic.

– Nu știu despre ce vorbești, dar într-adevăr, știu că Brian avea ceva important să-mi comunice...

– Aha!

– Dar nu s-a ivit nici o ocazie în seara asta.

– Și nu te-a sunat înainte?

– Nu.

Văzând neîncrederea de pe fața lui Dale, Laurence nu se mai putu abține:

– Dale, spune-mi și mie ce se întâmplă?

Dar imediat își dădu seama despre ce era vorba!

Brian o trădase, deși promisese să n-o facă. Jurase că nimeni nu va afla din gura lui trista comedie jucată de Laurence. Și cu toate astea, el îi povestise totul lui Dale! Și nu trebuia să-și mai țină gura decât câteva zile! Cum putuse să facă așa ceva? O asigurase că o înțelegea perfect și chiar îi lăudase curajul... Acum bănuia că Brian ghicise că nu din mândrie se comportase în felul acela enigmatic, ci din cauză că descoperise iubirea ei fără speranță pentru Dale. Ar fi fost de-ajuns ca Laurence să-i spună: „Îl iubesc pe Dale. În cazul în care mi-ar afla secretul, nu mi-ar păsa dacă m-ar iubi. Dar el nu mă iubește“.

Și era convinsă că după aceea Brian și-ar fi respectat promisiunea.

Coborî apoi cu picioarele pe pământ și auzi vocea lui Dale.

– Bine. Dacă într-adevăr Brian nu ți-a spus nimic, o voi face eu...

Luă un scaun și se așeză în fața ei.

– După cum știi foarte bine, în Anglia oricine are dreptul să ceară informații referitoare la conținutul unui testament, după validarea acestuia, așa că m-am dus acolo, spuse el pe un ton amenințător.

– Și ce-i cu asta?

– Am cerut relații despre un anumit testament. Ceea ce am aflat nu l-a surprins deloc pe Brian Gellhorn, atunci când i-am vorbit despre acest subiect. Ghicește al cui era testamentul și de ce am fost atât de surprins.

Încă nu era cu adevărat periculos, dar modul de exprimare era destul de amenințător.

– Da, cred că am ghicit. Este vorba despre testamentul soțului meu, nu-i așa? Nu înțeleg totuși ce te privește pe tine problema asta și cum ai făcut ca să-l găsești?

– Am procedat în modul obișnuit. Mi-ai spus chiar tu data la care a murit, așa că mi-a fost ușor să dau de el, cu atât mai mult cu cât aveam un interes personal. Nu-mi place să mă las fraierit de nimeni.

Așadar, aflase singur adevărul, nu-l putea acuza de nimic pe Brian. Bietul medic vrusese numai s-o pună în gardă, fără să poată face nimic pentru ea. Laurence nu spunea nimic și privea fix într-un punct situat deasupra capului lui Dale.

– Am putut deci să citesc negru pe alb că Steven Napier nu-i lăsa soției lui decât o asigurare de viață. Cât putea să însemne asta? Probabil că a fost destul de mică, pentru că restul averii lui revenea unor instituții de cercetare a cancerului. Știi la cât se ridica acea donație?

– Da, bineînțeles. În total, bunurile lui erau formate din contul nostru comun și lucrurile lui personale. Tare mi-e teamă că instituțiile respective n-au avut prea mult de câștigat

de pe urma donației lui Steven. Vrei neapărat să afli valoarea exactă a moșteniirii lui? Nu ești departe de adevăr crezând că este vorba de o nimica toată...

– Oricum ar sta lucrurile, o opri Dale, te-ai purtat de parcă ai fi fost moștenitoarea unei averi imense. De ce ai făcut asta? Fusese la început bogat și ulterior a dat faliment sau știai, atunci când te-ai căsătorit cu el, că nu-ți va lăsa aproape nimic după moartea lui?

– N-a fost niciodată bogat și traiul nostru comun era foarte... modest. Știam că nu mă voi alege cu nimic după moartea lui. Acesta este și motivul pentru care m-am purtat așa după dispariția lui. Aveam în sfârșit ocazia să mă bucur de lucruri care îmi fuseseră interzise ani în șir și la care nici măcar nu îndrăzneam să visez. Am cumpărat un bilet scump ca să merg în Caraibe cu un vas de lux și niște haine elegante... Mi-am cumpărat în felul acesta libertatea și lipsa de responsabilități pentru o lungă perioadă de timp...

– Și admirația bărbaților și gelozia femeilor... și dreptul de a-i înșela cu bună știință pe niște oameni de care nu-ți pasă câtuși de puțin. Ne-ai indus în eroare cu o răutate diabolică. Cu excepția lui Brian, căruia i-ai impus să păstreze secretul și din care ți-ai făcut un complice în comedia asta ridicolă, îi reproșă el disprețuitor.

– N-am avut intenția să te păcălesc. Te aflai la bordul vasului din întâmplare.

– Foarte corect.

– Și ai tras niște concluzii false referitoare la mine, concluzii care au fost mereu greșite! Că mă preocupam numai de oameni ca Lucile în loc să... te iubesc pe tine, că eram mai degrabă o societate de caritate decât femeie și că m-am măritat

cu Steven numai ca să-i moștenesc așa-zisa avere. Cum îți închipui că ți-aș fi putut mărturisi toate astea fără să-mi simt orgoliul rănit?

– Având în vedere vechile noastre relații, am crezut că ai fi putut găsi o mulțime de modalități prin care să-mi dovedești că mă înșel în privința ta.

– Când ai fost dispus să mă asculți? În prima noapte de pe vas? Dată fiind starea ta de spirit de atunci, crezi că puteam să-mi pun sufletul pe tavă în fața ta? În noaptea aceea aș fi fost gata să-ți cad în genunchi, dar nu mi-ai dat ocazia s-o fac și după aceea a fost prea târziu. După ce am aflat despre existența Miei Summer, am considerat că nu mai avea nici un rost să afli adevărul. Totul mi-ar fi fost indiferent după ce aș fi plecat departe de aceste locuri.

– Înainte să fii sigură că vei pleca, era foarte important pentru tine să nu-mi dezvălui secretul?

– Ție și tuturor celorlalți!

– Celorlalți? Brian era aproape sigur că te temeai în special de mine.

– Se înșală. N-am spus niciodată așa ceva și el n-are nici un drept să vorbească despre acest subiect cu tine! Am avut încredere în el!

– Dacă ar fi putut, te-ar fi înștiințat în seara asta că ți-am aflat secretul. Dar de fapt, ce știi tu despre mine și Mia? Ai ascultat bârfele celor de pe insulă și ai tras concluzia că doi și cu doi fac cinci?

– În orice caz, Mia m-a ajutat foarte mult să ajung la acest rezultat. A făcut tot posibilul să-mi spulbere iluziile romantice pe care mi le puteam face în legătură cu tine. A insinuat că acceptasem să-l tratez pe Olivier ca să te pot prinde în mrejele mele mai ușor.

– Și te-ai grăbit să-i deschizi ochii, nu-i așa?

– Bineînțeles...

– Avea motive întemeiate să-și pună anumite întrebări. În definitiv, ai fi putut să scapi cu secretul neatins, după sejurul de la Marechal.

– Brian a reușit să mă convingă că era de datoria mea să încerc să-l ajut pe Olivier.

– Ah, da! Datoria înainte de toate! Ca întotdeauna, asta e cel mai important pentru tine... Dar puteam să obțin mult mai ușor informații despre tine atunci când ai acceptat să locuiești sub acoperișul meu. N-ai sesizat pericolul?

– Ba da, recunosc că am riscat.

– Deci ai știut că e posibil și totuși ți-ai asumat riscul? E ciudat. Unui străin i s-ar fi părut stranie insistența mea de a veni să locuiești în casa mea, nu crezi?

– De ce să i se fi părut straniu? Și lui Brian aranjamentul i s-a părut foarte convenabil.

– Din fericire, ți-ar fi părut tare rău să mă refuzi.

– Știu. N-am avut de ales.

Se lăsă o tăcere ciudată, apoi Dale continuă:

– Nici eu n-am avut încotro.

Laurence se hotărî să-l privească în față.

– Tu? Cum așa? Nu erai obligat să mă primești.

Dale se ridică și veni în fața lui Laurence. Își coborî privirea asupra chipului uluit al tinerei, apoi spuse cu o voce emoționată, neobișnuită la el:

– Te doream aici, Laurence. Nu știu cum să ți-o spun mai clar. Sau poate că pot? Elimină cuvântul „aici“. Te doream. Înțelegi?

Laurence nu reușea să-și dezlipească privirea de pe fața lui Dale. Era atrasă de el ca fluturele de lumina lămpii.

– Nu, nu mă doreai de multă vreme. De altfel, dacă m-ai fi iubit la un moment dat, nu m-ai fi lăsat să plec.

– Voiai să mă părăsești. Aveai de ales între mine și Lucile și ai preferat-o pe ea.

– Pentru că n-am vrut s-o abandonez și nu puteam să accept ca la începutul carierei tale să te înhami la o asemenea povară.

– Și atunci când scumpa ta Lucile te-a părăsit, de ce n-ai încercat să mă găsești?

Ea oftă, cu un aer obosit.

– Trecuse atâta timp de atunci! N-ai fi înțeles de ce te caut.

– N-aș fi înțeles? De ce crezi că am dat ordin să ți se facă rost de un bilet pentru „Chaconia Lady“, atunci când te-am văzut la agenție?

Pusă cu spatele la zid, Laurence răspunse:

– Spuneai că ți-am stârnit curiozitatea.

– Și dorul de tine, și gelozia și ura față de un bărbat care te luase și te transformase într-un manechin elegant!

Dale o făcuse și pe ea să se ridice și acum o ținea de braț.

– ... Și banii pe care ți-i dăduse, spuse el trăgând de răscroaiala rochiei și ciufulindu-i părul splendid coafat.

– ... Puteam să ți-i dau și eu, ba chiar mai mulți, dacă ai fi dorit. Dar pentru mine ai fi rămas fata care semăna cu o țigancă, aceea de care mă îndrăgostisem și prin venele căreia curgea un sânge fierbinte și năvalnic ca soarele de pe cer! Așa este, în prima noapte petrecută pe vas te uram aproape la fel de mult ca soțul tău.

Laurence putea să-i simtă bătăile inimii în pieptul lui musculos, inima care îi transmitea mesajul dorinței pe care sufletul ei îl aștepta cu ardoare. Se agăță cu toată încrâncenarea de trupul lui puternic și viril.

– În seara aceea eram aceeași femeie, șopti ea, și la fel sunt și acum. Brian a înțeles ce putea să facă lipsa chefului de viață la o femeie. Simțeam o dorință teribilă să fiu frumoasă și să fiu admirată, pentru a putea să mă bucur de o anumită putere măcar pentru scurt timp. Poți să înțelegi acest sentiment?

– Am încercat s-o fac toată ziua, de când Brian mi-a deschis ochii în ceea ce te privește. Încerc și acum și cred că, strângându-te în brațe, îmi va fi mai ușor.

O prinse de bărbie cu blândețe.

– Îți făceai sânge-rău din cauza Miei, nu-i așa? Erai geloasă pe ea fără nici un motiv?

– Ba abeam motive!

Deodată, se gândi la tânăra femeie care mai stătea și acum ca o barieră invizibilă între ei. Chiar dacă ar fi reușit Dale s-o convingă că nu fuseseră amanți, asupra lor va plana mereu o umbră provocată de secretul referitor la accident.

Laurence se înfioră ușor și Dale îi puse o mână pe umăr.

– Stai jos. Îți voi explica totul.

El se așeză lângă ea, fără s-o atingă. În timp ce vorbea, tânăra avea o senzație neplăcută, ca și cum rivala ei invizibilă ar fi stat între ei.

– Dacă Mia ar fi însemnat ceva pentru mine, de ce n-am plecat cu ea în Africa de Sud? N-ar fi trebuit să fiu nebun de gelozie față de bărbatul care a însoțit-o? Individul este o cunoștință mai veche, de dinainte să vină ea în Barbados. Pasiunea Miei pentru acest tip se datorează mai ales diamantelor pe care le deține. Oricum, el avea inelele de logodnă pregătite și nu aștepta decât să-și dea ea consimțământul.

– Crezi că se va mai întoarce aici?

– E posibil, ca să-și vadă prietenii, dar atât și nimic mai mult. Am cunoscut-o atunci când tatăl ei a început să

folosească firma Halcyon ca să-și exporte fructele exotice și zahărul în Anglia. Aveam adesea întâlniri de afaceri. Mia se simțea cam izolată aici. Încă nu-și făcuse prietenii pe care îi are acum. Drept urmare, se învârtea mereu în jurul meu, fapt care nu-mi displăcea deloc. Era foarte frumoasă, toți bărbații întorceau capul după ea. Era de-ajuns să ridice un deget și dorințeie îi erau îndeplinite. Îi plăcea riscul, atât în sport cât și în viața amoroasă, dar asta nu era decât o aparență. În adâncul sufletului, era foarte fricoasă. De-a lungul anilor, am salvat-o adesea din niște situații deosebit de periculoase. De fiecare dată când făcea câte o boacănă, stătea o vreme liniștită, dar apoi își dădea iar în petic. Îi plăcea la nebunie viteza. A dobândit foarte repede faima de „spaimă a șoselelor“ de pe toate insulele. Odată, a rănit un băiat și tatăl acestuia a făcut o criză de furie. Bineînțeles că eu trebuia s-o consolez mereu.

– Dar tu știai ce fel de om era cu adevărat, nu venea să te ducă de nas cu văicărelile ei! De ce nu te-ai despărțit de ea? Ba ai mai și primit-o în casa ta după ce mă mutasem eu acolo, îi aminti Laurence.

– Am făcut-o numai pentru bunul mers al afacerilor. Nu-mi puteam permite să-mi stric relațiile cu tatăl ei și apoi, ca toată lumea de pe aici, învățasem să nu-i stârnesc furia. Nu arăta ce simțea, dar îi era într-adevăr frică și mi s-a făcut milă de ea.

– Și ai mai ajutat-o încă o dată?

– Nu, o făcusem deja. Povestea asta datează de anul trecut, când a avut loc accidentul lui Olivier.

Dale ezită câteva clipe, apoi continuă:

– N-o să-ți placă ce-o să afli acum, dar trebuie să știi adevărul. Probabil că ai auzit versiunea cunoscută de toată

lumea: se spune că eu am fost la volan și deci aș fi unicul responsabil de comiterea accidentului. De altfel, mi-am asumat răspunderea, dar de fapt Mia era la volan. Numai eu și Olivier am știut până în acest moment că era și ea în mașină... Cu asta, ți-am spus totul.

– Știam deja, șopti Laurence.

Uluit, Dale se încruntă.

– De unde știi? Cum ai aflat? Cine...?

Ea îi depănă toată povestea. La sfârșit, Dale exclamă:

– Deci așa, Olivier n-a mai rezistat! De asta îi era cel mai teamă Miei. Eram conștient de disprețul pe care îl simțea fratele meu pentru ea și îmi era frică să nu se dea de gol. Din acest motiv doream să se revină cât mai curând în Anglia, departe de Mia.

Lui Laurence i se făcu rușine. Și ea care își închipuise că o făcea numai ca să scape de ea!

– Olivier a mai spus și altcuiva în afară de Cherry?

– Nu. După părerea ei, acesta îi dezvăluise secretul pentru că devenise mult prea apăsător pentru el. Simțea nevoia să se destăinuie cuiva. Bănuiesc că Cherry vrea să uite totul cât mai repede posibil. Olivier nu știe că fata mi-a dezvăluit secretul.

– Asta nu mai are acum nici o importanță. Mia a aranjat frumos lucrurile, ca să scape de un scandal. Fratele meu poate să doarmă liniștit. Tot ce i-am cerut a fost să-și țină gura în prezența Miei.

Dar Laurence, ușurată pe moment de mărturisirea lui Dale, nu se putut abține să nu pună o întrebare:

– Asta e tot? Nu trebuia să țină secretă și.... minciuna ta?

Ea nu va uita niciodată privirea tristă, de om jignit, pe care i-o aruncă atunci Dale. Rosti cu dificultate:

– Minciuna mea? Crezi că am mințit sub jurământ? Deci mă consideri un criminal? Sau cel puțin un dobitoc? Criminal este totuși prea mult spus...

Ea lăsă capul în jos ca să se ferească de ochii lui furioși și își luă inima în dinți:

– Îți... îți voi povesti totul așa cum mi-a fost relatat de către Cherry Huppert. Olivier stătea în spate și tu lângă Mia, care conducea prea repede pe drumurile acelea periculoase. Tu i-ai strigat să fie atentă. Ea nu te-a ascultat și după aceea Olivier nu-și mai amintește nimic din ce s-a mai întâmplat, până în momentul în care s-a trezit întins pe iarbă. Mia dispăruse și i-ai spus că tu ai făcut accidentul, că tu erai la volan în momentul acela...

– Acesta este adevărul!

– Dar cum este posibil? Mia...

– ...Pierduse controlul volanului. În momentul nenorocirii, i-am smuls volanul din mâini. Frâna era moartă și era prea târziu să se mai poată face ceva, dar cu câteva secunde înainte să se producă accidentul, eu conduceam mașina! N-am mințit absolut deloc!

Laurence zâmbi ușor.

– Deci tu și Olivier nu trebuia decât să ascundeți prezența Miei.

– Dacă am fi fost întrebați și am fi negat, se putea spune că suntem mincinoși, dar nu ni s-a pus niciodată această întrebare. Versiunea oferită de mine și de Olivier a fost suficientă să le taie curiozitatea. Cel mai ciudat în toată povestea asta însă, pentru oamenii care erau la curent cu ce se întâmplase, era tensiunea dintre Olivier și Mia și ura cumplită pe care i-o purta acesta...

– O ura pentru că se ascundea în spatele tău, așa mi-a spus Cherry.

– A crezut că pot s-o fac, din cauza ajutorului pe care i-l mai dădeam și înainte.

– Cu siguranță. Acum cunosc foarte bine faptele și nu cred că ai fost cu adevărat îndrăgostit de ea, dar nu înțeleg de ce erai mereu dispus s-o scoți basma curată ori de câte ori avea nevoie? De ce era atât de sigură că poate să dea fuga la tine de fiecare dată.

– Poate din cauză că probabil semăn cu tine mai mult decât îți închipui. Pur și simplu din milă. Nu acesta este motivul pentru care îi ajuți și tu pe alții?

– Ba da... Bănuiesc că uneori este așa.

– Dă-mi niște exemple!

– Nu... nu știu... Referitor la Lucile, cu siguranță, mila a fost cea care m-a determinat să rămân lângă ea.

– Și altul?

– Te... gândești la Steven? îl întrebă ea roșind fără voia ei.

– Da, și mai poți să-l adaugi pe listă și pe Olivier, dar aș prefera să te aud spunând că te-ai ocupat de el din dragoste pentru mine... doarece doreai să rămâi lângă mine. Vino aici...

Laurence nu făcu nici o mișcare.

– O să vin numai dacă îmi promiți că... nu mă vei obliga să fac o alegere dureroasă...

– Vino odată aici!

Ea îl ascultă și atunci când brațele lui Dale o înlănțuiră cu tandrețe, Mia, Lucile, Steven deveniră doar o amintire vagă. Singurele ființei vii erau Dale și ea.

Își lipiră buzele cu pasiune. Mâinile lor recunoșteau liniile trupurilor lor cu o nouă bucurie. Apoi în vene le explodă dorința și începură să-și șoptească la ureche

cuvinte pe care numai îndrăgostiții știu să le inventeze. Pentru Laurence, de data asta nu mai exista în îmbrățișarea lor nici rușine și nici umilință. Acum se armonizau perfect, fără nici o reținere.

Dale se lăsă să cadă pe covor, împreună cu Laurence. Stând îngenuncheat deasupra ei, o mângâia pe păr și o implora:

– Căsătorește-te cu mine, Laurence, te rog să te căsătorești cu mine!

Ea îi mângâie bărbia cu degetul și apoi se opri la buze.

– Da.

– Aici și acum! Ești pregătită?

– Da, dar....chiar vrei să faci asta?

Dale zâmbi și tânăra văzu cu încântare cum colțul gurii lui se ridică în același timp cu sprânceana. Ce mult îi plăcea acel tic nervos!

– Credeam totuși că am fost destul de clar.

– Așa și ești, dar...

– ... dar vrei un voal și o noapte a nunții? Dacă asta vrei, iubirea mea, asta vei avea, dar te avertizez că este pentru ultima dată când te cer de nevastă. În definitiv un bărbat are și el mândria lui....

El înțelesese motivul ezitării ei și se purtase delicat cu ea. Laurence îl iubea și mai mult pentru asta.

– De ce spui așa ceva? De câte ori m-ai mai cerut?

– Destul de des. Prima dată când mi-ai întors spatele, preferând-o pe Lucile și ultima oară a fost în noaptea în care te-am dus în bârlogul corsarilor. Atunci am vrut să-ți cer mâna.

Ea clătină din cap.

– Oh, nu cred! Pe vremea aceea mă urai pentru că te dezamăgisem din nou și, pe lângă asta, în cazul în care ar fi fost timp frumos, ce pretext ai mai fi inventat ca să mă duci acolo?

– Zeii au ținut cu mine și n-a plouat, dar atunci trebuie să-ți spun că ai mers prea departe într-un joc pe care eu însămi îl plănuisem.

– Oh, Dale! Ce bine ar fi fost dacă ai fi știut că nu jucam deloc teatru! Încercam să-ți plac dovedindu-ți că nu eram insensibilă, că între timp mă schimbasem. Dar m-am înșelat, și tu te-ai purtat atât de urât cu mine... Am fost obligată să spun că a fost o glumă ca să-mi salvez demnitatea!

– M-ai făcut să-mi ratez numărul în seara aceea. Știam cât de pricepută erai să înfierbânți sângele unui bărbat fără să-ți pese de el câtuși de puțin după aceea. Eram convins că îți băteai joc de mine, ca întotdeauna.

– Așadar, aveai de gând să mă ceri de soție?

– Ajunsesem la un punct dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere și trebuia neapărat să știu cum stau lucrurile.

Ea îngenunche lângă el.

– Dacă ai fi insistat în noaptea aceea să mă mărit cu tine, aș fi acceptat fără nici o rezervă, ca în seara asta, mărturisi ea. Era lucrul pe care mi-l doream cel mai mult pe lume.

Dale se ridică în picioare și o ajută și pe ea să facă la fel.

– Acum sunt sigur că n-o să mai ratăm ocazia, pentru că știm în sfârșit amândoi că ne-o dorim foarte mult. Vrei să îmi promiți un lucru, iubirea mea?

– Tot ce vrei!

– Pentru o adevărată noapte a nunții, vei veni cu mine la bârlogul corsarilor? Îmi vei da voie să te iau de nevastă de-a devăratelea, acolo sus?

– Vrei să spui...

– Sunt sigur că ai ghicit. Vreau să fii a mea în ascunzătoarea aceea de pirați!

Ea înțelesese perfect și simți deodată cum valuri de dorință explodează în trupul ei. Toate simțurile îi luaseră foc la gândul clipei pe care și-o doreau atât de mult amândoi.

– Și patul nostru nupțial va fi din frunze uscate?

– Și voi comanda să plouă, să fim forțați să rămânem acolo. Sau mai bine nu, să nu plouă, pentru ca atunci când vom fi acolo să putem ieși afară și să admirăm stelele de pe cer.

– Nu mă voi sătura niciodată să te iubesc!

– Nici eu. Am de gând să descopăr toate vicleșugurile țigăncușei mele.

– Țigăncușa nu le știe decât pe acelea pe care i le inspiră dragostea pentru tine...

Se îndreptară spre scară, înlănțuiți cu tandrețe, până ajunseră la ușa camerei lui Laurence. El se opri s-o sărute pasionat și ea îi răspunse cu aceeași înflăcărare.

– Visează-mă, o rugă el.

– Voi încerca, promise Laurence.

Dar când se despărțiră, ea știa că nu va dormi și deci nici nu-l va putea visa. În noaptea aceea, certitudinea că îl iubea pe Dale și că era iubită, o va ține permanent trează.

Sfârșit